

КАТРИН СЪТКЛИФ

Моя
ЕДИНСТВЕНА
ОБИЧ

*История, която ще държи
сърцето ви в напрежение...*

КАТРИН СЪТКЛИФ

МОЯ ЕДИНСТВЕНА ОБИЧ

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Страстната природа и потайно минало на Оливия Девъншир са я превърнали в една от най-прочутите жени в Англия... Майлс Уорик, известен с лошата си слава, е черната овца на семейството. И все пак никога не е очаквал, че ще отдаде сърцето си на жената, за която се е оженил заради пари... Обвързани първоначално от нищо незначещо обещание, техният съюз се превръща в неподозирани извор на страст, който нито раят, нито адът могат да пресушат...

ПЪРВА ГЛАВА

*В свенливост време не пилей
и час по-скоро ти се задоми,
че от младостта ти щом
остане
само лек повей,
завинаги си се забавил ти.*

Робърт
Херик

Ситуацията беше нелепа. На Майлс Уорик никак не му се вярваше, че дори неговият природен брат Дамиен — граф Уорик, барон на Мидълхам, може да е толкова непочтен, та да уреди подобна среща.

Куриерът пристигна в имението Брейтуейт Хол в дванадесет и половина по обяд със следната покана:

Сър, с удоволствие ще ви приема в имението Девънсуик в три след пладне на 6 ноември (днес) или колкото ви е възможно по-рано.

С уважение:

Е. Девъншир

В първия момент Майлс взе „Е.“ за инициала на Емили — дребната, руса, красива, но с лош нрав дъщеря на лорд Девъншир; с нея Майлс флиртува и се забавлява преди няколко години. После тя замина за Континента с по-голямата си сестра — стара мома, която едва си спомняше. От време на време в Англия се понасяха слухове как някой граф, херцог или барон ухажва русокосата Емили. Майлс

съжбяваше мъжа, който би се влюбил в привлекателната усойница. По-късно се чува клюки за непристойното държание и на по-голямата сестра. По едно време злите езици бърбреха наляво-надясно, че — как й беше името? — родила, без да е омъжена.

Най-малкото изглеждаше шокиращо.

Но още по-шокиращо беше, че е задържала детето, вместо да го даде за осиновяване. Това обаче едва ли изненада обществото чак толкова, след всичките невероятни и мрачни слухове вече прелетели Ламанша. По-голямата сестра Девъншир танцувала с цигани в Румъния, нощем из мръсните пазари на Сингапур бродела без придружителка, дори се шепнеше, че някъде из Азия се подложила на мъките да я татуират. Жена с татуировка! Скандал!

Но Майлс винаги слушаше клюките с половин ухото, защото съвсем бегло познаваше по-голямата дъщеря, а освен това самия него често го клеветяха. От млад намрази самодоволните изражения на сплетниците, с които драматично шептяха разните фантазмагории. Още осемгодишен толкова често чуваше да подмятат името му и това на майка му, че направо му ставаше лошо, наложеше ли се да влезе в помещение, където има непознати.

Сега той наистина не се чувстваше особено добре. В три след пладне го въведоха в топлото, добре осветено преддверие на Девънсуик и там направи неприятното откритие, че „Е. Девъншир“ съвсем не означава Емили Девъншир. Поканата се оказа от Еверет — кучия му син. Лорд Девъншир побърза да го въведе в кабинета с махагонова ламперия и стенни килими от дванадесети век, изобразяващи рицари в лъскави брони и изпаднали в беда девиси. Несъмнено струваха цяло състояние, както и другите антики, пръснати из стаята. Майлс набързо направи сметка колко биха донесли тези съкровища на „приятелите“ му, които се занимаваха с продажба на незаконно придобити вещи, но строго си напомни, че прахосническите дни са зад гърба му. Сегашното му посещение при Емили бе първото от месеци насам връщане към предишния начин на живот. През последните две години истински се постара да оправи нещата и да остави мрачното си минало в забвение. Е, вярно, никога нямаше да го сочат за образец. Да се ползваш с уважението на хората се бе оказало тежък товар, особено пък ако не си му свикнал. Все пак се стараше да даде най-доброто от себе си. Лошото е, че времето лети, а той има

отчаяна нужда от пари. Вероятно по тази причина първоначално откликна на идиотската покана да се яви в Девънсуик. През ума му за миг се прокрадна мисълта дали пък Емили Девъншир не е променила злия си нрав и сега желае отново да го спечели. Е, този път няма да се прави на толкова недостъпен. Зестрата на момичето представлява истинско малко богатство и би била достатъчна не само да задоволи кредиторите, но и да остане...

Ех, де да беше така.

Майлс погледна към лорд Девъншир, настанил се в стол до камината. Старата драка му направи предложение и в това окаяно финансово състояние трябваше да е пълен глупак да го отхвърли.

Но как да вземе за съпруга лека жена, само и само за да пипне зестрата ѝ? Господи! Докъде е изпаднал.

— Както споменах... — Девъншир прочисти гърлото си и се облегна. Пръстите му нетърпеливо барабаняха по страничните облегалки. — ... не е тайна, че репутацията на Оливия е накърнена.

Меко казано, помисли си Майлс.

— Но момичето си има и добрите страни. Откакто почина съпругата ми и здравето ми доста се влоши, Оливия взе в свои ръце управлението на имението Девънсуик, при това се справя чудесно. Като изключим продължителното ѝ пътешествие до Континента, през другото време тя успешно борави със счетоводните книги. По деловите въпроси умът ѝ бързо сече. Обърни внимание, че в моите кръгове подобно качество невинаги се оценява, но при нейните недостатъци... — Той стисна устни и се замисли. — Как точно да се изразя...

Майлс присви очи и се опита да си припомни как изглежда Оливия Девъншир, но не успя. Преди няколко години пътищата им се пресякоха съвсем бегло.

— Дъщеря ми, според мен, е доста обикновена, но не е грозна — бързо добави Девъншир. — Просто... незабележителна. Накратко казано, по-голямата ми дъщеря ще е подходяща съпруга за мъж като теб.

— Подходяща, но само като се изключи...

— ... грешката ѝ.

Някъде далеч се чу как „грешката“ на Оливия Девъншир нададе вик. Набръчканото лице на лорд Девъншир остана непроницаемо.

Майлс се изправи. Топлината в притъмнената стая го задушаваше. Главата му пулсираше. Прекалено силният аромат на оранжерийни цветя и това лице с прозрачна кожа на лорд Девъншир накараха стомаха на Майлс да се свие. Чудеше се дали да не отвори прозореца и да вдиша малко от свежия, предвещаващ дъжд, въздух. Би било невъзпитано. А и когато на един комарджия се паднат лоши карти — при положение че животът и съществуването му са заложени на тях — той не се отказва прибързано.

Майлс пхна ръце в джобовете си и съсредоточено се загледа в отражението си на стъклото. Устните му се извиха в язвителна усмивка, тъй типична за рода Уорик. Е, не наследи пари и земи от баща си — изтъкнатия граф Уорик, претенциозен кучи син — но наследи привлекателността и темперамента му.

Без да обръща лице към домакина си, Майлс попита:

— А какво точно има предвид Ваша Светлост с думите „мъж като теб“?

Столтът изскърца. Майлс се загледа в приближаващия се образ на лорд Девъншир, отразен в стъклото.

— Майлс... — Девъншир се усмихна, защото съзнаваше, че подобно обръщение показва известно неуважение, — ти си мъж без титла. Дори си мъж без наследство. Ако настояваш да съм пряк, бих добавил — ти си незаконен син на граф Уорик и неговата парижка любовница. Преди природеният ти брат Дамиен да ти предаде наследствения дом на рода Уорик, ти не разполагаше с нищо. А, редно е да добавя, той го направи, защото възнамерява в най-скоро време да се засели със семейството си в Америка. Ти нямаш какво да предложиш на никоя млада жена и въпреки това пристигаш тук, като си въобразяваш, че отново ще ти се удаде случай да ухажваш милата ми, сладка и невинна Емили.

Стъклото отрази как Майлс посрещна втренчения взор на Девъншир със студена, непроницаема усмивка и вдигнати вежди. Зачуди се дали да не съобщи на старата жаба, че нито „ухажвам“ отговаря на истинските му намерения, нито „милата“, „сладка“ Емили е „невинна“.

— Всички знаят какво направи от имението Брейтуейт Хол — пълна развалина. Ами усилията ти да възродиш старите, изчерпани оловни мини, които брат ти предвидливо заряза. Да не говорим за

дълговете ти от комар в Лондон и Париж. Не пропускаш да се включиш в започнатата игра, а сметките ти набъбват и в Крокфорд ти отказват всякакви нови кредити. Не си в състояние да плащаш заплатите на прислугата и трима са те напуснали миналата седмица.

Майлс бавно се извърна с лице към Девъншир. Устните на стария човек се разтегнаха в усмивка, преди да продължи:

— Ако се ожениш за дъщеря ми, зестрата ще бъде достатъчна да покрие всичките ти заеми и да преживееш спокойно още няколко години. При положение, разбира се, че харчиш разумно.

— Мога ли да знам защо така бързаш да се отървеш от младата жена?

Девъншир сви рамене.

— За удобство. Не знам дали ти е известно, но по-малката ми дъщеря, Емили, привлече вниманието на маркиза на Кланрикард. И ти, и аз сме наясно, че мъже като него не биха толерирали никакъв скандал. Няма ли да е жалко, ако грешката на Оливия по някакъв начин промени отношението на Кланрикард към Емили?

— И като ме омъжиш за Оливия, тайната някак ще бъде запазена, така да се каже.

— Правилно. А и момичето се нуждае от съпруг. Ти си жив пример какво може да се случи на дете, което расте без баща.

Майлс се пребори с неудържимото желание да забие юмрук в бледото, потно лице на Девъншир.

— Имах баща — напомни той на домакина си, — иначе нямаше да съм тук сега. Вероятно говориш за законен баща — е, за това не мога да споря.

Девъншир се отдалечи и отново се настани в стола.

— Трябва да ти кажа, че Оливия е упорита и темпераментна. Понякога греши в преценките си, но е влудяващо горда и неотстъпчива. Щеше да бъде чудесен син, ако се бе родила момче. — Взе сребърното звънче от подноса и го разклати. На вратата незабавно изникна прислужница с колосана черна униформа, препасана с бяла престилка. — Къде е Оливия? — попита той.

— На следобедната си разходка, сър. Ще се върне всеки момент.

Девъншир я освободи с небрежно махване на ръката.

— Няма значение. Ще разполагаме с достатъчно време после. Сега най-добре да се захванем с неотложните делови въпроси.

Майлс се приближи до бюрото.

— Според мен няма какво всъщност да обсъждаме — заяви той. Девъншир го наблюдаваше безмълвно. — Предложението не представлява никакъв интерес за мен. Нуждая се от пари, но не така отчаяно, че да се ожена за жена, която дори не познавам, и да се нагърбя с отговорността да отгледам незаконното ѝ дете.

Тръгна към вратата.

— Все пак помисли — чу да казва Девъншир.

— Няма какво да мисля. — Майлс се спря и полуизвърнат язвително подхвърли: — Веднъж станала лека жена, винаги ще си остане лека жена.

— Както и едно копеле винаги ще си остане копеле, нали? — Девъншир присви очи. — Независимо чие име получи.

Майлс рязко кимна за сбогуване и напусна стаята. Най-добре да си тръгне, преди нещата да станат още по-отвратителни.

В преддверието се чуваше детски плач. В следващия момент на прага застана Емили Девъншир. По красивото ѝ лице се четеше силно негодувание:

— За Бога, Гертруд, направи нещо! От този неприятен вой ще ми се пръсне главата!

— Правя каквото мога, госпожице Емили. Но на малкия Брайън май му се спи.

— Ами тогава сложи го да спи!

Раздразнена, Емили изпуфтя и се извърна. Сините ѝ очи се разшириха от удивление при вида на Майлс.

— Е — възкликна той, — пак се срещнахме.

— Ти пък какво правиш тук?

— Мислех, че ти си ме извикала да се видим. Идеята обаче, е била на баща ти.

Емили предпазливо хвърли поглед към прислужницата, която взе на ръце съпротивляващото се дете и го понесе напред-назад из стаята. В последвалата тишина се чу как твърдо, но грижовно го упреква за неговата сприхавост. Емили затвори вратата и се вторачи в Майлс.

— Как се осмеляваш да дойдеш — заяви тя. — Когато разговаряхме за последен път, ясно изразих нежеланието си да те виждам повече.

Той сви рамене и устните му се разтегнаха в ленива лека усмивка.

— Отлично си спомням. Но е известно колко често жените променят решенията си.

Емили вирна брадичка и разпилените по раменете ѝ, дълги, руси къдрици отразиха светлината от лампата на стената. Очите ѝ бяха ледени.

— Не съм от онези глупачки...

— Нима?

Той беззвучно се засмя и я накара да се изчерви.

— Махай се оттук — заповяда тя с разтреперан от гняв глас и зарови стиснатите си в юмручета ръце в гънките на робата.

— Какво има, мила? Сега, когато по теб се е увлякъл маркиз, смяташ, че ние, обикновените, не сме достойни за теб. А преди време съвсем не мислеше така. И при всяка гръмотевична буря аз ще виждам твоето обляно от дъжда лице...

— О, колко си долен, Майлс Кембъл!

— Уорик — поправи я той тихо, но заплашително. — В случай че не ти е известно, преди около година законно приех името на баща си.

Тя вдигна тънките си вежди.

— Важното е кой си, и по-точно какво си. А колкото до името, убедена съм, че природеният ти брат трепери от яд, задето дели името Уорик с такъв негодник като теб.

— Ти си усойница — сдържано отвърна Майлс, макар гневът му да растеше. — А и всичко това, малко ми прилича на присмял се хърбел на щърбел, не намираш ли?

Без дума повече Майлс обърна гръб на Емили и тръгна през преддверието към масивната врата, като почти не чуваше отекващите си по мрамора стъпки. Някаква прислужница изскочи от сенките и се завтече да му отвори, но той стигна преди нея и блъсна вратата с такъв замах, че тя се удари с трясък в стената.

Студеният въздух го прониза. Смътно си спомни, че пелерината му беше останала вътре, но и най-лошото време не можеше да го накара да се върне. Направо не проумяваше дотолкова ли е изглупял, та да си въобрази, че хубавата малка никаквица иска отново да го види, особено след като бурната им връзка приключи с кратката бележка:

Трябва да съм била луда, да се забъркам с мъж като теб! Положително не е бил с всички си, когато реши да дойде тук. Но тази изолираната пустош на графство Йоркшир е в състояние да докара всеки нормален мъж до отчаяние.

Пристъпяше бавно, с наведена глава по каменистата алея, обгърнат от студ и мъгла, докато мислите му трескаво препускаха:

„Дяволите да го вземат Дамиен. Без съмнение добрият граф Уорик е изиграл решаваща роля в току-що разигралото се вбесяващо фиаско. Как смееше Дам да си въобразява, че Майлс ще падне толкова ниско и ще се съгласи да се ожени за една не особено почтена стара мома, която има незаконно дете, танцува с цигани и цялата е изрисувана с татуировки!“

Плътно загърнатата и забулена фигура изникна така внезапно, че Майлс едва успя да се задържи на крака в опита си да избегне сблъсък с далеч по-дребното тяло. Въпреки това се сблъскаха. Жената залитна назад, подхлъзна се, не успя да се задържи и с писък тупна на земята.

— Идиотски номер, няма що! — извика тя.

— А ти да гледаш къде вървиш! — отвърна той не по-малко рязко.

— Така ли? — Бледото ѝ лице — колкото се виждаше изпод обемистата качулка — го гледаше гневно. — Не съм свикнала да налитам на непознати в собствената си градина, сър.

Протегна ръка към него, но той се направи, че не я забелязва. Задъхана от яд и раздразнение тя се надигна, но отново се подхлъзна и отчаяно посегна да се хване. Когато най-последно се изправи се вгледа в него. Първоначално очите ѝ се присвиха. После се разшириха от удивление.

— Ти.

Не прозвуча нито като въпрос, нито като обяснение. Прозвуча по-скоро като долен намек.

— А ти? — отвърна той не по-малко укорително, като повдигна с пръст качулката от челото ѝ, — вероятно си Оливия. Изглежда всички от рода Девъншир имате маниерите на хунски вожд.

Тя отстъпи и придърпа качулката над лицето си, но Майлс зърна гъстите, махагонови къдрици. Косите ѝ бяха разчорлени, сякаш по време на самотната си разходка е свалила качулката и е обърнала лице

към вятъра. Падналите по челото и слепоочията кичури правеха очите ѝ още по-големи, а руменината по скулите подсилваше синьо-зеленикавите им оттенъци. Внезапно, така както се появява северният шотландски вятър, му хрумна, че ако това наистина е Оливия Девъншир, тя съвсем не е грозна. Съвсем не.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Мръзна — отвърна той и пъкна ръце в джобовете си.

— Какво правиш тук? — повтори тя, а гласът ѝ му се стори напрегнат.

— Останах с впечатлението, че идвам да видя сестра ти. Обаче...

— И видяхте ли се? А? Видяхте ли се? Отговори ми, да те вземат дяволите!

Тя тропна с крак.

Майлс се намръщи. Сега вече със сигурност знаеше, че руменината по страните ѝ не е от студа. Очите ѝ горяха, а раздражението в тях се подсилваше от литналите нагоре черни вежди. Появилото се преди миг хубаво усещане тутакси изчезна — тази жена е капризна и раздражителна като всички други от семейството.

— Да — рязко отвърна той. — Видях я.

Порозовялата ѝ от студа ръка се вкопчи в наметката.

Лицето ѝ пребледня.

— Момчето...

Не можа да продължи. Очите ѝ останаха приковани в него и само дъхът ѝ — едва забележима бяла пара — оживяваше това лице.

— А, да... момчето... — Майлс я дари с известната и скандална усмивка на рода Уорик — студена, пресметната и снизходителна. — И него видях. Гласовит е. И като че ли има темперамента на майка си. А може би на баща си, госпожице Девъншир? Всъщност, като се замисля, в момчето има нещо циганско. Тия тъмни коси и тоя темперамент...

Тя дори не трепна, но той усещаше ожесточената битка, която бушува в нея. Бе виждал същите сковани устни, същия изпълнен с недоверие вторачен поглед върху лицето на майка си хиляди пъти. Знаеше, че вътрешно Оливия трепери.

Накрая, без да отрони дума, тя се извърна. С изправени рамене и изящството на въжеиграч, госпожица Оливия Девъншир пое по заледената пътека. Придава си важност, сякаш струва повече от него.

— Госпожице Девъншир! — Тя спря, колкото да го изгледа със зле прикрито раздражение. — Все пак колко татуировки имаш?

Брадичката ѝ се стрелна нагоре, раменете — назад. Зачервените ѝ пръсти сграбчиха полите на дрехата и залитайки, тя, се завтече към къщата, без да отрони думичка. Пред вратата стоеше един треперещ лакей и държеше забравената от Майлс пелерина. Оливия я сграбчи, огледа продължително дрехата и бавно се извърна към Майлс. Дари го с ленива усмивка и обяви:

— Един истински джентълмен никога не би си позволил да носи толкова окаяна дреха. Якичката, сър, е износена.

След тези думи тя захвърли подплатената със сатен дреха, за която той заплати десет лири (феноменално висока сума преди шест години), в калната локва.

Оливия нетърпеливо изчака белокосият лакей да ѝ помогне да свали наметалото и обичайното му мърморене как непременно ще си докара смъртоносна настилка, ако не престане да се разхожда в такова неподходящо време. Тя смотолеве, че е редно той да си гледа неговата работа, а нейно право е да умре както намери за добре. Размениха си усмивки и Джоана изчезна в сенките на огромната къща, метнал през ръка сгънатата ѝ наметка.

Тя се втурна към най-близката стая, разтвори кадифените завеси и изтри с ръка малко от заскреженото стъкло. Майлс Кембъл Уорик точно се качваше на коня си. Очевидно му беше студено и изглеждаше ядосан. Подгизналата пелерина висеше на раменете му. За миг погледна към къщата.

Оливия си помисли, че наистина е вълнуващ. Тъмните му коси, отметнати от вятъра, разкриваха чертите на лицето му — непреклонни и решителни. Високите скули и изписаните вежди издаваха аристократичен произход. Леко извитите устни му придаваха предизвикателен и дързък вид — сякаш пет пари не дава за света.

В този момент той обърна коня и препусна в мъглата. Оливия продължи да се вира навън дълго след като той изчезна от погледа ѝ. Цялата гореше. Бе стояла само на педя от Майлс Уорик и...

— Оливия! — на прага стоеше Емили. По-младата жена притискаше дантелена кърпичка към слепоочието си и гледаше Оливия неодобрително.

— Това дете не спря да хленчи, откакто излезе. Направи нещо, иначе пак ще си легна със смазващо главоболие.

Оливия се отдръпна от прозореца и изгледа сестра си подозрително.

— Какво правеше той тук, Емили?

Емили се поколеба. Руменина плъзна по скулите ѝ, а очите ѝ бяха като на подплашена кошута.

— Кой? — попита тя, недоумяващо.

— Много добре знаеш кого имам предвид. Току-що се сблъсках с него на алеята.

— Откъде да знам защо Майлс Кембъл е бил тук? Аз не съм го викала. Може би е най-добре да поговориш с татко.

— Какво общо има татко?

— Разговаря с този непоправим простак повече от час. — Емили размаха кърпичката пред лицето си и си позволи дори лекичко да се усмихне. — Като че ли е станало дума и за теб.

Оливия разбираше по самодоволното изражение върху лицето на по-малката си сестра, че ще има неприятности и, без да каже нищо, забърза по стълбите към детската стая. Гертруд бе сложила момченцето в леглото и сега тихичко му пееше, за да го приспи. Брайън Хамилтън Чисуел Девъншир носеше името на любимия дядо на Оливия и имаше ангелски вид и разбойнически нрав. Емили обясняваше пакостливата му природа с постоянното глезене от страна на Оливия, но сестра ѝ не смяташе така. Брайън Хамилтън Чисуел Девъншир бе наследил от баща си изключително красивите черти, склонността към индивидуализъм и неописуемата енергичност. Макар, докато спеше, лицето му да изглеждаше ангелски спокойно, той си беше истинско дяволче.

Грижовната прислужница направи знак на Оливия да мълчи и като се убеди, че момчето спи дълбоко, на пръсти се приближи към нея:

— Беше малко неспокоен — прошепна Гертруд. — Предполагам, че ще му мине, след като си почине.

Оливия кимна, без да откъсва очи от детето. Чувстваше се напрегната и притеснена. Още беше под влияние на срещата — Майлс Уорик пред дома на семейство Девъншир след всичките тези години.

— Майлс Уорик е бил тук — най-после тя се обърна към прислужницата.

Веждите на Гертруд се стрелнаха нагоре.

— О, Боже. Значи така изглежда един непрокопсаник.

— Имаш ли някаква представа защо е идвал?

— Никаква, мадам. — Гертруд поклати глава. — Погрижих се за малкия Брайън. Получих изрични указания от баща ви да го скрия някъде и да не му позволявам да вдига шум.

— Не се изненадвам.

— От кое, госпожице?

— От желанието на баща ми да скриеш Брайън и да не му позволяваш да вдига шум. Нали знаеш колко го изнервя самото съществуване на Брайън.

— О, не трябва подобни глупости да ви разстройват, госпожице Оливия. Независимо от обстоятелствата, баща ви е доста привързан към момченцето.

— Смяташ ли? Свободна си, Гертруд. Защо не изпиеш чаша чай?

— Много сте мила, госпожице. Така и ще направя.

Оливия кимна и проследи розовобузата прислужница как се отдалечава; после тръгна по коридора към своята стая, съседна на детската, и пътьом надзърна при Бертрайс — сивокосата ѝ дойка, която пристигна в Девънсуик преди двадесет и седем години, малко след нейното раждане. Цял живот се бе грижила за момичетата и сега живееше в мъгливия свят на своите седемдесет години. С изключение на четирите години, прекарани от Оливия в Европа и Азия, Бертрайс бе нейна постоянна компаньонка и приятелка, а сега се грижеше за сина ѝ.

Преди много години Бертрайс гушкеше малката Оливия и ѝ обещавахе, че един ден тя ще намери своя принц.

Но не стана така. Оливия наруши нормите на обществото: не се правеше на деликатно цвете, нямаше бяла като порцелан кожа, лицето ѝ не притежаваше моден овал и не трепваше, ако чуеше ругатня.

Оливия влезе в стаята си и заключи вратата. „Успокой се, няма защо да се тревожиш...“ — колкото и да си го повтаряше, не можеше да овладее тревогата. Бързо отиде до западния прозорец, дръпна завесата и се загледа в мъгливия пейзаж. През този прозорец обикновено виждаше още от половин километър как някой конник

приближава Девънсуик. Но не и в мъгла като днешната, а тя и не търсеше доказателство, че само преди минути е стояла лице в лице с Майлс Кембъл Уорик.

Уви, времето не го е променило — все си е така арогантен и предизвикателен. И все така неустоим — всички от рода Уорик са такива. Ала докато младите дами от областта въздишаха за Рандолф и Дамиен, нея винаги я беше привличал Майлс — отхвърленият син, около който витаеше скандал. Самата тя отхвърлена, все си представяше, че би могла да уталожи гнева в душата на Майлс.

Красавицата Емили пък се впусна да преследва Майлс Уорик, за да си докаже, че е в състояние да заплени всеки мъж — нехранимайко или ангел — на когото хвърли око. Но сметките ѝ не излязоха. Вместо тя да го използва, за пръв път Емили Девъншир откри, че използват нея. Така нито една от сестрите не го спечели.

Оливия огледа стаята. В малката камина гореше огън и хвърляше приятни отблясъци из удобното помещение. Огромното легло — камара от мек дюшек и пухени възглавници — не можеше да я приюти да заспи. Чувстваше се прекалено неспокойна. Разходката я изпълни с енергия. А и шокът от сблъсъка с Уорик...

Защо е идвал, не спираше да се чуди тя. Какво общо има баща ѝ с мъж като Майлс Уорик? Всички знаеха за провала му да разработи наново мините. Миньорите, а и цялото миньорско селце Гънърсайд, не желаеха да имат нищо общо с него. Майлс едва ли смееше да се появи и в Лондон от страх да не би някой безогледен комарджия да си прибере дълга с проливане на кръв.

Крачеше нервно напред-назад. Извади гребените от косите си и тръсна гъстите тъмни къдрици. Свали влажната рокля и я ритна встрани. Спомни си времето, когато танцува пред запален на открито огън — облеклото ѝ беше доста по-оскъдно от сега. Сякаш се бе случило в друг живот. Застана пред камината и се загледа как жълто-оранжевите светлини играят по кожата ѝ. Не преставаше да мисли за Майлс Кембъл Уорик — дългите тъмни коси, посребрени от снега; лицето, бледо от студа; и очите... Винаги я смайваха. Независимо от ореола на опасност и страст, който обгръщаше незаконния син на Джоузеф Уорик, очите му — тези фантастични очи — оставаха непроницаеми. Настроенията му бяха бурни и променливи. В не един и два мъжки клуба още личаха следи от постоянните му в миналото

избухвания. Говореше се, че дори лежал цели две седмици в затвора, защото счупил стол в главата на полицай, повикан да го изведе от заведението.

Колко скандално.

Интригуващо.

Вълнуващо.

Обичаше да си мисли, че ако бе имала късмета да се роди мъж, щеше да съперничи на непокорната му природа. Та на мъжете не им е писано да страдат от свързаните с имената им скандали; те сами дори ги предизвикваха, за да се наслаждават на последствията.

Слава Богу, че годините не укротиха Уорик. За общество, задушавашо се от собствената си надутост и помпозност, такива като Майлс представляваха глътка живителен въздух.

А сега?

Свъси вежди и още по-напрегнато се взря в огъня. Усети как стомахът ѝ се свива. Последното нещо, от което някой от семейството ѝ се нуждае, е да се забърка по някакъв начин с този мъж.

Оливия тръгна към детската стая. Беше я украсила с рисунки на приказни герои и детски стихчета. На светлината от камината картинките ставаха още по-ярки. Момченцето лежеше заобиколено от играчки, вперило сънлив поглед към тавана. При влизането ѝ извърна глава и я проследи с големите си черни очи.

— Хайде — прошепна тя, присядайки на леглото до него, — редно е да поспиш, Брайън.

Розовите му влажни устнички се разтегнаха в усмивка и той протегна ръце към нея.

— Целувка, мамо?

— Разбира се.

Оливия долепи устни към челото на момченцето и си позволи да ги задържи малко по-дълго, като се наслаждаваше на познатия и обичан аромат на топла кожа, талк и може би съвсем лек дъх на сладко от портокали, изядено на закуска. Погали гъстите му, тъмни коси и го настана по-удобно под завивките. Тихичко му затананика. Клепачите на детето натезаха и очите му започнаха да се затварят, но то продължаваше да се бори със съня, да гледа с обич Оливия, а ръчичките му да си играят с панделките по ризата ѝ.

— Цвете — промълви то и погали хладната ѝ кожа. Погледът ѝ се спусна към деликатната бледорозова роза, чиято татуировка се виеше нагоре по гърдата ѝ.

— Красиво — прошепна момченцето и заспа. Оливия остана да съзерцава ангелското му лице, тъжно усмихната.

„Детето съзира красивото в неща, които светът не приема. В кой ли момент, тази способност изчезва?“

Целуна го отново по челото и се върна в стаята си. С удоволствие би легнала до сина си, за да прекара остатъка от мрачния следобед, подремвайки заедно с него. Но, уви — чакаше я неотложна работа.

Разреса косите си, с известно усилие събра кичурите на кок и го закрепил с фиби и гребенчета. После изрови от гардероба строгата сива рокля, която покриваше тялото ѝ от врата до глезените.

Намести очилата на носа си и си помисли: Лорд Девършир — милият, сладък, манипулиращ татко — ѝ дължи някои отговори.

ВТОРА ГЛАВА

*О, играе си с всички любовта!
Като птиченце каца на нечие
рамо,
а на друг очакване остава само!*

— Да се омъжа? — Оливия стоеше втрънчена в баща си и се опитваше да прикрие смайването си. — За Майлс Уорик?! Не... — не разбирам...

— Съвсем просто е, моето момиче. На теб ти е нужен съпруг. Момченцето има нужда от баща и...

— Но защо именно Майлс Уорик?

Тя погледна сестра си, за да разбере дали Емили е наясно с намеренията на баща им. Кръглите сини очи на Емили бяха не по-малко смаяни. Лицето ѝ, по начало бледо, стана бяло като платно.

— Хайде, хайде — обади се лорд Девъншир. — Няма защо да си толкова нещастна...

— Но как можа, татко? Как посмя да се разполагаш с живота ми? Та аз отдавна не съм дете...

— Отдавна — съгласи се той.

— Редно е първо да чуеш мнението ми, после да правиш планове. Не съм парче овнешко, та да се пазариш за цената!

— Като твой баща имам известни права.

— Ако съм някоя наивна малка кокетка, но аз съм на двадесет и седем...

— С четиригодишен син без баща. — Лорд Девъншир се подпря на бюрото, надигна се от стола и впери поглед в Оливия. — И двамата знаем, че не съм добре. Здравето ми се влошава с всеки изминат ден, Оливия.

— О, татко! Предполагам, не си изтъкнал подобна неубедителна причина пред Уорик. Вече десет години се оплакваш от какви ли не болести. А всички знаем, че си здрав като бик.

Девъншир се намръщи и измърмори:

— Нахален брътвеж! Но както и да е — обещанието, което даде пред смъртния одър на майка си не би трябвало да ограби собствения ти живот...

— Престани! — Оливия стовари юмрук върху бюрото. — Да не си посмял да ми говориш за обещания. Пожертвах години от живота си, за да ги изпълня. Заклех се пред мама да се грижа за теб и Емили доколкото мога и до този момент нямате право да се оплаквате, че не го правя.

— Напротив. Справяш се безукорно. Дори така свикнах да разчитам на теб, че се превърнах в един мързелив егоист. Желанието на майка ти да се грижиш за нас не означаваше да „пожертваш години от живота си“, убеден съм. И ако можех да ти върна тези години, вероятно бихме избегнали... грешката ти. — Умора и съжаление се изписаха върху лицето му. — По дяволите, Оливия, защо не ми се довери, преди да хукнеш за Европа с Емили. Защо не ми сподели кой е бащата...

— Никога.

— Никога, така ли? — Лицето му почервения. — Само някога да узная кой е негодникът, възползвал се от теб, ще му извия врата ето с тези ръце, ще го тикна в затвора, а после ще се погрижа да му окачат въжето, макар че и това ще му е малко! — Гледаше я с изпитателността на кобра: — Женен ли беше?

Оливия само вирна брадичка.

— Долен нехранимайко! — Беше дал воля на гнева си. — Дори кастрацията ще е прекалено милостиво наказание за него.

— Няма смисъл да обсъждаме...

— Кога се случи? Поне това ще ми кажеш ли? Тук в Лондон ли? Господ да ми е на помощ, ако е някой от арендаторите ми. Кажи ми кой е или всичките ще ги строя пред теб и ще наредя да ги налагат с камшик докато...

— Да не си посмял да направиш подобно нещо! Остави нещата както са, татко. Станалото — станало. Колкото и да кълнеш, викаш или

заплашваш, положението няма да се промени. Имаш красив внук, с когото можеш да се гордееш и да си щастлив с обичта му.

Еверет Девъншир изсумтя недоволно и поклати глава. Не за пръв път водеха този спор. Надигна се сковано иззад бюрото и пристъпи към прозореца.

— Дали ако не те бяхме възпитали по-иначе... — прошепна той на тъмнеещите стъкла. — А то — Елизабет и аз постоянно отскачахме до Лондон... Сега ми се струва абсурдно с кой ум те оставяхме в ръцете на изкуфялата стара дойка. После се роди Емили — точно копие на майка си. Толкова крехка, деликатна и изящна като порцелан. Господи, Оливия, колко обичах майка ви.

Оливия хвърли поглед към Емили. По-малката сестра бързо застана до баща си и привидно плахо докосна ръкава на сакото му.

— Напомням ти за мама, нали татко?

Той я изгледа — продължително и мълчаливо — и пак се обърна към Оливия:

— Това не е извинение за безразличието, което майка ти и аз проявихме спрямо теб.

— Но аз съм твоята любимка — нали така, татко? Казвал си ми го хиляди пъти. — Емили продължаваше да си играе с ръкава на баща си.

Скулите на Оливия леко поруменяха. Тя извърна глава — старото познато огорчение отново я обсеби.

— Разбира се, че си му любимка, Емили. — Гласът ѝ беше безизразен. — Кажи ѝ го, татко. Не се притеснявай. Това няма да е първият път, в който го чувам, за последните двадесет и две години.

Посивялото лице на лорд Девъншир остана безмълвно.

Оливия успя да се усмихне сковано и продължи:

— По-добре ни остави, Емили. Искам да поговоря с татко насаме.

— Но...

— Само за минутка, Емили. — Деликатно, но решително я избута навън.

Когато вратата хлопна баща ѝ вече седеше зад бюрото с възвърнало се самообладание. Оливия наля малко бренди и му го предложи.

— Извинявам се заради сестра ти — промълви той.

— Моля те, татко...

— Дватамата с теб сме я разгледали.

— Несъмнено. Но тя те обича. Ще бъде смазана, ако дори само за миг ѝ хрумне, че с нещо те е разсърдила или наранила.

Девъншир се облегна назад и се загледа в брентито.

Заговори уморено:

— Възнамерявах да поговорим с теб по въпроса за Уорик, след като обсъдя ситуацията с него.

— Нека се опитам да отгатна. Допускам, като го зная какъв е, че ти е предложил да скочиш в морето заедно с абсурдното си предложение.

Тя затаи дъх в очакване на отговора. Мълчанието на баща ѝ бе повече от красноречиво.

— Ясно. — Тъмна къдрица се бе измъкнала от кока на врата ѝ. Тя разсеяно я прибра. — Е — успя все пак да пророни, — какво точно каза?

— Слабоумен клоун — измърмори той и отпи. — Нахален негодник. Като че ли може да се надява на нещо по-добро. Обясних му, че имаш прекрасен ум...

— Мъжете рядко смятат ума за ценно качество при жените, татко. И още?

— Разбира се, стана дума и за твоето положение. Подходих към въпроса деликатно, като обясних, че предвид произхода си, Майлс не би трябвало да е придирчив.

— И това ли не го убеди? Чудя се защо. Каж ми, татко, колко му предложи, за да вземе мен и моята „грешка“?

— Уф, каква си! — гръмко възропта бащата. — Мери си приказките!

— Тогава бъди така добър и ми съобщи точно колко струвам.

— Няма никакво значение. Той не прие. Не го интересували парите. Проклето парвеню. Заслужава нещо по-добро. Трябва да е благодарен, и за малкото... — Стреснато осъзна какво всъщност казва. Рязко постави чашата на бюрото. — По дяволите, Оливия! Не ме гледай така. Знаеш какво имах предвид.

Оливия рязко отвори вратата, нареди на Джоана да приготви каретата и забърза към стълбището, откъдето Емили я наблюдаваше напрегнато.

— Излизам — подхвърли ѝ Оливия.

— Къде?

— Да танцувам на масите в хана „Кралските воини“.

Емили я сграбчи за ръката.

— Отиваш при него!

Оливия изтегли ръката си и пое нагоре по стълбите.

— Но ти не можеш да отидеш! — вайкаше се сестра ѝ. — Не трябва! Какво ще му кажеш, Оливия?

— Ще му поднеса смиреното извинение на баща ни, задето е направил за смях себе си, мен и милото дете, което спи горе.

Оливия продължи да се изкачва. Тялото ѝ трепереше и гореше. Стигна до стаята си и затръшна вратата. Едва се дотътри до тоалетката в другия край на помещението. Отпусна се на стола, опря се с лакти на плота, зарови лице в ръце и повече не можа да удържи сълзите си.

— Хайде, хайде — дочу се познатият, успокояващ глас на Бертрайс Фигмор. Оливия се постара да избърше, доколкото можа, лицето си, като наблюдаваше в огледалото как се приближава възрастната дойка. Сребристите коси на милата жена стърчаха във всички посоки. Тя по-скоро се кандилкаше, а не пристъпваше, но усмивката ѝ бе истинска и добронамерена. — Хайде, хайде — повтори тя. — Какво му е на моето момиче? Какво направиха мама и татко, че да разплачат момичето на Бертрайс?

Оливия почисти носа си с кърпичката. Нямахше смисъл да обяснява за пореден път, че майка ѝ е починала преди дванадесет години. Това само още повече ще разстрои и обърка Бертрайс.

— Няма нужда да ми казваш. — Бертрайс сви устни неодобрително. — Онова малко чудовище пак е правило номера, нали? Лошо момиче. Но ти не ѝ обръщай внимание.

— Опасявам се, че този път вината не е на Емили — отвърна Оливия. Леко се извърна на стола и се загледа в обезцветените очи на дойката. Напразно се опитваше да усмири лудешкото тупане на сърцето си. Баща ѝ се бе опитал да я омъжи за Майлс Уорик. И той беше отказал. — Става въпрос за Майлс Кембъл... Уорик. От имението Брейтуейт. Помниш го, нали Бертрайс?

Бертрайс се замисли. Изведнъж лицето ѝ грейна:

— О, да. Навърта се около Емили, нали?

Оливия се изчерви.

— Да не би да продължаваш да тъжиш за него, момичето ми? — Бертрайс се засмя. — Той не е добро момче — със сестра ти са си лика-прилика, ако питаш мен.

Оливия мълчаливо се взря в очите на приятелката си. Накрая тихо напомни:

— Това беше преди пет години. Тогава не се интересувах от мен и сега — също. Как можа татко да ме унижи така, и то пред Майлс Уорик?

— Ти си толкова прекрасно създание, изпълнено с живот и енергия. Всеки мъж с гордост ще те вземе... — Бертрайс извърна Оливия обратно към огледалото и пръстите ѝ чевръсто започнаха да свалят фибите от косите на младата жена. Умело разреса тъмните къдрици и под светлината на лампата те заблестяха като коприна. — Никога не ми е допадала жълтата коса на сестра ти. Прилича на слама, ако питаш мен.

— Майлс казваше на Емили, че косата ѝ е като слънчева светлина.

— Ти приличаш на бащиния си род.

— Чух ги веднъж да си приказват. Все се страхувах да не се омъжи за него. Нямах да понеса Майлс Кембъл да ми стане зет... Все се надявах един ден да ме забележи и да я забрави...

— Казвах на майка ти миналата седмица, че един ден ще съжаляват, задето я глежат и ѝ угаждат.

— Маркизът на Кланрикард всеки момент ще ѝ направи предложение за женитба — обади се Оливия. Взе четката от Бертрайс и я остави настрана. Събра фибите на спретнатата купчинка и отново прибра косите си на тила.

Старата дойка се наведе и огледалото отрази кръглото ѝ лице до това на Оливия.

— Защо не ги оставиш разпуснати, момичето ми? Така хубаво падат по раменете ти и те правят съвсем млада.

Вместо това Оливия заби фибата в силно опънатите си коси, от което чак слепоочията я заболяха, и се съсредоточи върху собственото си отражение в огледалото, за да не гледа разочарованието на Бертрайс.

— Донеси ми палтото — нареди тя. — Излизам.

Косите, лицето и раменете на Майлс бяха заскрежени, когато най-после стигна къщата на брат си. Въобще не усещаше ръцете и краката си. Едва след настойчивото чукане икономът отвори вратата. Ярка светлина и невероятно топъл въздух го обляха през прага, преди Стенли, най-после разпознал посетителя, да му препречи пътя.

— Негова светлост — обяви икономът, — има гости.

В този момент се чу смях. Майлс тръгна към трапезарията. Смаяният възрастен иконом остана зад него. Топлината затрудняваше дишането на Майлс, ушите му пламтяха, от разчорлените му тъмни кичури закапа вода.

При неочакваната му поява неговият природен брат Дамиен Уорик вдигна поглед от далечния край на масата. Всъщност, всички в трапезарията впиха невярващи очи в Майлс.

— Олеле! — провикна се Фредерик Милхауз. — Всички да скрият ценните си вещи.

— Да — обади се и Кларънс Нютън. — Кой твърди, че дяволът някога се спира?

Половин дузина гости избухна във весел смях. Съпругата на Дамиен, Бони, в напреднала бременност, скочи от стола редом до Дамиен, сякаш готова да отиде при Майлс, но мъжът ѝ я стисна силно за китката и я задържа.

— Седни — нареди ѝ той и, макар лицето ѝ да пламна от негодувание, тя се подчини.

Измина известно време, преди в трапезарията да се възцари тишина. Всички въпросително гледаха Майлс, а той не откъсваше поглед от брат си.

— Прекъсваш вечерята ни — отбеляза Дамиен с любезна студенина.

— Моята покана, предполагам, се е загубила по пощата — отвърна Майлс също така вежливо и хладно.

Дамиен се облегна назад:

— Какво искаш, Майлс?

— Да се сбием.

— Залагам на Кембъл! — провикна се Фредерик. Нервен смях огласи трапезарията и пак се възцари тишина.

— Днес ме извикаха в Девънсуик — продължи Майлс, като хвърли бегъл поглед към Бони. В широко отворените ѝ очи видяха загриженост.

Дамиен спокойно постави фината ленена салфетка на масата до чинията и отмести стола назад.

— Най-добре да го обсъдим насаме — предложи той.

— Не си прави труда. Просто ми хрумна да намина и лично да ти съобща да вървиш по дяволите. Сам ще спася Брейтуейт Хол...

— И как възнамеряваш да го постигнеш? Вече прахоса дохода си за три месеца и...

— Няма да се продам на някаква уличница. Дори аз заслужавам нещо по-добро.

— Нима? Откъде ти хрумна подобна идея?

Филип Фитцпатрик скочи от стола в момента, когато Майлс се хвърли към брат си. Русокосият лорд застана между двамата и постави ръце върху раменете на Майлс.

— Господа! Не е нито времето, нито мястото да обсъждате подобен деликатен въпрос.

— Нищо не обсъждаме, Фитцпатрик — възрази Майлс. — Не възнамерявам да се женя за тази жена, Дам, и съм възмутен до дъното на душата си, че се опитваш да манипулираш живота ми.

— За твоя информация — сряза го Дамиен, — нямам нищо общо с тъй наречената от теб манипулация. Миналата седмица лорд Девъншир се допита до мен като глава на семейството и аз само изразих одобрението си.

— И какво, по дяволите, ти дава право да се бъркаш в личния ми живот? Ти не си ми баща, граф Уорик. Ти си ми брат... Извинете, сър — природен брат. По-малкият ми природен брат при това. Нямах право...

— Ти ще кажеш! — Ритвайки стола назад, Дамиен — безупречен в ушитите по поръчка черно кадифено сако и снежнобяла риза — заобиколи масата. Отстрани Филип Фитцпатрик и застана лице в лице с Майлс. Буйният нрав на рода Уорик блестеше в очите му. — Разполагам с всички права, Кембъл. Независимо от неспособността ти да приемеш голата истина за нашето положение, аз съм глава на семейството. И само за да има мир между нас, търпя толкова дълго некадърността ти. Преди две години ме убеди, че ако ти дам

възможност да започнеш отначало, ще постигнеш велики неща и с Брейтуейт Хол, и с мините.

— Брейтуейт и без това щеше да е мой, Дам. Аз съм първородният на Джоузеф...

— По дяволите, Майлс! Няма ли дебелията ти глава най-после да схване, че според действащите в тази страна закони, ти дори не съществуващ?

Тишина изпълни стаята. Този път и на Фреди Милхауз не му хрумна да се обади.

— Що се отнася до мините — Дамиен стана делови, — откакто ти пое управлението, миньорите непрекъснато стачкуват. Дочувам, че заради несигурните условия за работа.

— За подобрения трябва пари. Знаеш го много добре. Вложих и последния си шилинг в проклетите дупки. Та ти да не очакваш от мен чудеса, Дамиен? Правя каквото мога.

— Така ли?

— Да, по дяволите! Писна ми ден и нощ да преговарям с миньорите, на които сякаш им е забавно да превръщат живота ми в ад.

— Не че им е забавно, Майлс. Просто не те харесват. И ти нямат никакво доверие.

— А това, несъмнено, ти доставя огромна радост.

Дамиен поклати глава и още по-меко каза:

— Не. Може и да си изненадан, но въобще не ме радва. Ако искаш вярвай, ако искаш — недей, Майлс, но се надявах да видя искрица от амбицията на рода Уорик у теб. Надявах се да отведа семейството си в Америка, оставяйки Брейтуейт в сигурни ръце. А какво стана — семейното имение и къщата сега са в по-лошо състояние, отколкото когато започна да живееш там. Мислех си, че една женитба — и всичко произтичащо от това — ще ти даде нов шанс.

В този момент до тях се приближи Бони. Погледът ѝ се местеше от единия към другия.

— Моля ви! — обърна се към Дамиен: — Помисли за гостите, съпруге! — После към Майлс, когото дари с топла, но угрижена усмивка: — Ей сега ще наредя Джуъл да сложи стол и за теб...

Той суховато се изсмя.

— Шегуваш се, нали?

Завъртя се на пети и тръгна към вратата.

— Кембъл! — провикна се Дамиен и Майлс спря. — Разбрах, че Джосая Лубински проявява интерес да купи мините на рода Уорик.

— Кажи и на Лубински, и на Девъншир, да вървят по дяволите. Не съм за продан!

Майлс излезе от трапезарията и устремно се отправи към външната врата. Бони се спусна след него, а Дамиен се върна на масата.

— Почакай! — провикна се Бони и го хвана за ръката. Виолетовите ѝ очи излъчваха тревога. — Нямах право да се сърдиш на Дамиен. Той не е направил нищо да те нарани. Бях с него, когато лорд Девъншир повдигна въпроса за дъщеря си... — Той направи опит да се отскубне, но тя препречи пътя му. — Не си се забъркал отново в някаква каша, нали? Познавам те. Изливаш гнева и яда си върху всеки друг, само не върху този, който го заслужава. Кога най-после ще станеш отговорен за постъпките си?

— Говориш като истинска приятелка, няма що!

— Отново си започнал да играеш комар, нали? По дяволите! Колко си заборчлял този път?

Майлс сви рамене и погледна встрани.

— Десет хиляди.

Бони пребледня.

— Надявах се да спечеля достатъчно, та да вложа и в къщата, и в мините. Затова заложих парите и за трите месеца...

— Господи! Знаеш какво ще стане, ако Дамиен узнае. Ще си върне всичко, Майлс. Всичко. Брейтуейт, мините. — Блъсна го с все сила по рамото. — Идиот! Знаеш ли колко трудно беше да го убедя да ти даде шанс да се докажеш? Знаеш ли?

— Да — отвърна той и погледна в големите ѝ очи. За момент го обзе чувство на вина и съжаление. Пет пари не даваше как гледа светът на него, но на нея държеше. — Съжалявам — пророни той. — Отново те подведох. Провалих се и като делови човек, и като приятел. — Лекичко я отстрани, отвори вратата и се загледа в мразовитата нощ. — Моля те, извини ме пред Дамиен и пред гостите...

— Мога ли да помогна с нещо? — попита загрижено тя.

— Сам забърках тази каша, сам трябва да се измъкна...

Бавеше се на прага, но му беше неловко отново да погледне Бони. От гнева, с който беше препуснал през пустошта като луд, нямаше и следа. Бони докосна ръката му.

— Защо не обмислиш предложението на Лубински?

— И да продам единствения си шанс да постигна нещо? Не, Бони. Ще докажа, че съм от рода Уорик. Ще накарам мините да заработят, ако ще това да е последното нещо, което ще сторя на този свят.

— Но Дамиен твърди, че в тях няма оловна руда и за една година.

— Ще рискувам. Нали съм комарджия?

— Потънал в дългове комарджия — уточни тя.

— О, имай ми още малко вяра.

Усмихна се и я погали по бузата, погледът му се спусна към силно изпъкналия ѝ корем, после се насочи отново към дъжда навън.

Най-сетне закопча подгизналата пелерина и потъна в тъмната, студена и дъждовна нощ.

ТРЕТА ГЛАВА

Единствено теб съм обичала. Може да съм била несправедлива, слаба или огорчена, но никога непостоянна... Само за теб мисля и кроя планове. Не си ли го усетил? Нима не си отгатнал моите желания?

Джейн Остин

Оливия тръгна от Девънсуик. В сгъстената мъгла тесният криволичещ път криеше коварни изненади. От време на време тя чуваше как кочияшът подканя конете да продължат по заледената пътека. Бертрайс постоянно задремваше, а Оливия се взираше в тъмнината и продължаваше да се пита защо рискува живота и на двете, за да се изправи пред Майлс Уорик.

Унижението ѝ се примеси с гняв. В един момент си представяше как го моли за прошка, задето баща ѝ е нарушил добрия тон, а в следващия — как зашлевя предизвикателното му красиво лице. Как е могъл да си помисли, че тя или Брайън не са достойни за него. И защо ли се интересуваше какво мисли той за нея, за баща ѝ или за Брайън. Отдавна беше престанала да обръща внимание на клеветите и клюките, които от време на време стигаха до ушите ѝ — просто ги отхвърляше със смях или загадъчно се усмихваше. Преди време ѝ хрумна, че щом клюкарите я обвиняват в безпринципност, най-добре ще е да се отпусне и да се забавлява. Жена като нея не е длъжна да се съобразява с никакви правила. Така и така я бяха обявили за престъпница, щеше да бъде жалко да не извлече полза от ситуацията. Но от друга страна беше длъжна да мисли и за сестра си, и баща си...

Усети, когато завиха от главния път и поеха към Брейтуейт Хол. Зад тях останаха уютните гористи местности, с които се славеше имението на баща ѝ, и пред тях се ширна пустошта — безбрежни голи

ниви и поля, сред които, подобно на изгубени в нощта души, вият ветровете.

Бегъл поглед през закрития с кадифена завеска прозорец потвърди местонахождението им. Старите каменни огради и живият плет, които опасваха пътя в продължение на половин километър, водеха до внушителния вход на Брейтуейт — огромна порта, възстановена малко след като Майлс се настани в къщата и преди да прахоса парите си на комар и по жени. Изправени на задните си крака мечки от ковано желязо бранеха входа. Страшните зверове украсяваха герба на рода от векове — от времето, когато някой Уорик се бе сражавал на страната на крал Ричард Лъвското сърце.

Свиха по широката запусната алея. Една-единствена светлина се забелязваше в далечината. Конете, в предчувствие за топла конюшня, забързаха и кочияшът се съсредоточи да възпре възбудените животни, преди да са подминали къщата.

Плътно загърната в наметалото — по-скоро от страх, отколкото от студ — Оливия изчака кочияшът да отвори вратата и да ѝ подаде ръка. Остави Бертрайс да дреме в каретата и пристъпи в студената нощ. Пред нея се изпречи огромната къща — многобройни крила, ширнали се в различни посоки; множество тъмни прозорци като угаснали очи.

Оливия остана известно време на главното стълбище, загледана в сивите каменни стени, които едва прозираха през ниско стелещата се мъгла. Асми се виеха в пукнатините между камъните, но сега бяха кафяви и голи, а стеблата им дрънчаха като зарчета в чашка, щом студеният вятър профучеше през тях.

Оливия пое дълбоко въздух и потропа на вратата.

Нищо не последва.

Отново потропа — по-силно и по-решително. Хрумна ѝ, че вероятно е направила грешка да дойде тук. Всъщност никакво вероятно, а направо бе сбъркала.

След невероятно дълго бавене вратата рязко се отвори.

Оливия отстъпи и това, което видя беше прислужница с развлечени дрехи, килнато боне и разрошени коси, едва прикриващи ненормално големите ѝ уши, която я гледаше подозрително.

— Тук съм, за да видя господин Уорик — поясни Оливия.

Слабата жена изтри ръце в престилката и продължи да я зяпа.

— Аз съм Оливия Девъншир и съм дошла да видя господин Уорик, ако обичате.

— Той очаква ли ви? — чу се нахално запитване.

— Не. Но... — Вратата започна да се затваря. — Оливия се облегна на нея. — Господин Уорик у дома ли си е?

— Сега не му е до гости.

Прислужницата продължи да притваря вратата. Оливия я подпря с ръка.

— Да не би да не му е добре?

— Нещо такова.

— Мога ли да помогна?

— Никой не може да помогне.

— Ако му съобщиш, че съм тук...

— Изкара тежка вечер и...

— Идвам отдалеч... Трябва да говоря с него! И след като ти не си склонна да му съобщиш, че съм тук, ще го сторя аз!

Оливия блъсна вратата и раздърпаната неприветлива прислужница залитна назад.

— Я чакай! За коя се мислиш, та нахълтваш така в къщата на човек, сякаш си кралска особа?

Оливия се вторачи през замъглените си очила в зачервеното лице на жената, затършува из чантичката си и измъкна визитна картичка. Подаде я, доколкото бе възможно при тези обстоятелства, любезно и приветливо с думите:

— Съобщи му, че съм тук.

Прислужницата гледеше смаяна как на прага изниква Бертрайс, омотана във вълнени шалове.

— Мациписиписи! — Бертрайс се бърна към Оливия и жално изстена: — Господи, загубих го.

Оливия се усмихна на обърканата Бертрайс и я успокои:

— Дикенс е в Девъншир, мила, а ние дойдохме в Брейтуейт да видим господин Уорик. Помниш ли?

Бертрайс я погледна неразбиращо. Оливия нежно обгърна раменете на дойката и я настани в един поовехтял стол.

— Стой тук — нареди тя тихо. — Не ставай от този стол. Обещава ли? Няма да се бавя. А междувременно, тази млада жена ще ти донесе чаша горещ чай...

— Нямаме чай! — отсече прислужницата.

За да прикрие раздражението и притеснението си, Оливия се обърна към пълния с ниши коридор, чийто край се губеше в тъмнина.

„Значи това е Брейтуейт.“ Царственото великолепие сред пустошта. Някога се славеше като перлата на графство Йоркшир. О, как бе мечтала за това място. Винаги си представяше как се обляга върху ръката на Майлс и заедно, един до друг, с достойнство и самоуважение, посрещат укорите на обществото.

Мястото се оказа красиво като в мечтите ѝ. В неясните сенки над главата си различи сложните изящни орнаменти по гипсовия таван — без съмнение, включени в каталозите като едни от най-впечатляващите в Англия. От бледите овални лица на танцуващите малки ангели, струеше нещо от Рая.

Стълбището — шедьовър на якобинската архитектура — бе опасно с резбовани растения и животни. То водеше към още два етажа, приютявали при посещенията им в Йоркшир крале и кралици. Някои стени бяха от камъните на замъка Мидълхам, където рицари в лъскави доспехи са ухажвали дамите на сърцето си.

Брейтуейт представляваше всичко, което бе рисувала във въображението си. Но нещо помрачаваше детските ѝ видения и фантазии. Огледа се изненадано. По облицованите с ламперия стени, където човек очакваше да види безценни произведения на изкуството или поне няколко семейни портрети, играеха само сенки, които трепваха щом течението от някоя отворена врата раздухваше единствената светлина във фоайето — две запалени свещи, които капеха направо по масата.

— Навик ли ви е да нахълтвате в чужди къщи?

— Обикновено не — отвърна Оливия разсеяно, а очите ѝ продължаваха да поглъщат отделните детайли. — Къде е той?

— Държете се така, сякаш сте в правото си да сте тук...

Тънка ивица светлина се процеждаше в дъното на коридора. Оливия се отправи натам, без да обръща внимание на растящото негодувание на прислужницата.

Открехна вратата и огледа набързо помещението. Голям огън лумтеше в камината. Пред него имаше стол с висока облегалка и купчина дърва. Като се взря, забеляза, че това са парчета от стол и маса.

Движение зад облегалката я сепна; неговата ръка се протегна, сграбчи изящно резбован крак от стол от купчината и го хвърли в огъня — разхвърчаха се искри и поеха нагоре по комина.

Влезе предпазливо с поглед, впит в облегалката; стъпките ѝ станаха по-плахи, сега вече виждаше главата му. После и раменете. С лакти върху коленете и сведена глава, той небрежно държеше бутилка уиски. Дрехите му бяха подгизнали и кални. Ефирната копринена риза сега бе полепнала по тялото му.

Той вдигна очи.

Сърцето ѝ замря.

С нищо не показва, че е изненадан от неочакваната ѝ поява. Лицето му изглеждаше по-уморено и изпито, отколкото този следобед. Прекрасните му очи с променлив лешников цвят, които преди всяваха смут, сега гледаха объркано.

— Болен ли си? — попита тя. — Или само ти е лошо?

Той погледна обратно към огъня и изохка. Оливия сграбчи нацърбената пукната ваза от полицата над камината и я поднесе под брадичката му. Извърна се и нареди на зяпналата от учудване прислужница:

— Най-добре донеси на господаря си одеяло. Очевидно е настинал. А и сухи дрехи. Има ли хляб в къщата?

— То май само това имаме — тросна се тя.

— Добре. Донеси на господин Уорик чаша вряла вода и чиния хляб. Побързай, ако обичаш! — натърти Оливия, защото момичето се позастоя на прага.

Когато най-после изчезна, Оливия измъкна бутилката уиски от ръката на Уорик и я намести заедно с вазата, върху страничната масичка, докато той притискаше глава с дланите си.

Бавно изминаха няколко минути. Тя се запита дали той не е забравил за присъствието ѝ и не е заспал с отворени очи — нито продумваше, нито помръдваше, само гледаше втренчено пода. Стаята изстиваше, а тишината натежаваше от напрежение.

Къде ли се бавеше проклетата прислужница?

Най-после той повдигна тъмнокосата си глава и я погледна. Изучаваше я подробно и равнодушно. Руменина плъзна по страните ѝ.

Изглежда тъкмо се канеше да каже нещо, когато прислужницата влезе в стаята. Носеше купчина изпомачкани дрехи и одеяло. Бертрайс

внесе след нея поднос с хляб и вода.

Момичето захвърли дрехите на пода близо до краката на Уорик, обърна се и излезе. Бертрайс, някак озадачена какво точно да направи с товара си, погледна безпомощно Оливия. Оливия пое подноса и нежно ѝ нареди да се върне на стола във фойето и да не мърда от там. Бертрайс тръгна към вратата, но се спря за миг.

— Не съм толкова побъркана. Виждам, че е пиан — заяви тя и също излезе.

Оливия се извърна и видя, че Майлс отново я гледа. Опита се да се усмихне.

— Понякога говори несвързано — чу тя собственото си извинение.

— Мациписиписи... — долетя гласът на Бертрайс от фойето. — Хайде, котенце.

— Ще се почувстваш по-добре, ако хапнеш — подкани го Оливия, макар че съзнаваше колко е глупав опитът ѝ да заглуши Бертрайс, която явно не възнамеряваше да кротува във фойето.

— Ей! — дочу се гласът на прислужницата. — Не можеш да влизаш там!

Оливия постави подноса на масата близо до стола му. Лицето ѝ гореше. Искеше ѝ се да махне вълненото наметало, пък и нали не възнамеряваше да остава по-дълго, а и погледът на Уорик ставаше все по-проницателен.

— Хлябът ще поеме останалото в стомаха ти уиски — поясни тя и наля в чашата гореща вода. — Водата ще разрежи алкохола и ще те сгрее.

Подаде му чашата и чинията, благодарна, че поне ръката ѝ не трепери. Той дори не ги и погледна.

Спокойно и внимателно Оливия ги върна върху подноса и застана пред него. Скри уж небрежно ръце в гънките на наметалото, но чувстваше, че цялата трепери.

— Коя, по дяволите, си ти? — попита най-сетне той с дрезгав глас.

Беше си представяла много пъти началото на техния разговор, но това съвсем я обърка.

— Моля? — обади се тя несигурно.

— Попитах коя, по дяволите, си ти. И какво правиш в къщата ми?

— Оливия Девъншир. Срегнахме се...

— Ти не си Оливия Девъншир. Видях госпожица Девъншир по-рано и... — Смръщи вежди, а лицето му пребледня. Погледна сконфузено към вазата и бавно и дълбоко пое дъх. Моментното гадене премина и сега се владееше по-добре. Впи отново тъмните си очи в нея.

По лицето му премина умора.

— Днес следобед изглеждаше много по-хубава — прецени той суховато.

Оливия се стегна, вирна брадичка и като се стараеше да не показва вълнението си, отвърна делово:

— А ти беше трезвен.

Майлс се облегна назад и протегна дългите си крака. Прекрасният, със сложни орнаменти, източен килим бе потънал в кал. Продължаваше да я изучава и това я караше да се чувства неловко.

— От очилата е — заключи накрая. — Много те загрозяват, госпожице Девъншир. Никак не ти отиват.

Посегна да ги свали незабавно, но стисна ръце и се въздържа. Той продължаваше да я изучава. Дали съзнателно не целеше да я разгневи както днес следобед?

— Ако си дошла тук, за да настояваш...

Тя го зяпна смаяно, докато осъзнаваше какво всъщност казва.

— ... не искам да изглеждам коравосърдечен, но няма да се ожена за теб. А сега най-добре върви при баща си и му предай...

— Така ли си мислиш, господине? Според теб съм дошла тук да те увещавам да се ожениш за мен? О, разбира се, как няма да ти хрумне подобно нещо при твоята арогантност. — Опита със смях да прикрие гнева си. — Дойдох тук, само за да се извиня за поведението на баща си. Ако имах и най-малка представа за намерението му, щях начаса да го разубедя. Идеята е съвсем нелепа. Аз съм напълно доволна от живота си. Да умолявам теб да се ожениш за мен! Та аз живея в уютен и топъл дом, там храната е превъзходна, а прислужниците са спретнати, почтителни и работливи. Защо, според теб, бих зарязала всичко това, за да се омъжа за един непрокопсан пияница, презрян от цяла Англия, развратен и безскрупулен?

Той сви рамене и промърмори:

— От приличие за пред хората, предполагам.

Думите му я боцнаха, защото в тях имаше зрънце истина. Извинението за поведението на баща ѝ, гневът, че Уорик така безгрижно беше вирнал нос и отхвърлил предложението му, само маскираха истинските причини за това рисковано пътуване до Брейтуейт. Истината беше, че тя се надяваше той да промени решението си.

— Е — произнесе го, като че ли се канеше да си върви. — Казах, каквото имах да казвам. Ще те оставя на усамотението ти.

— Но защо, госпожице Девъншир? Ти току-що пристигна. — Красивите му устни се усмигнаха, ала не и очите му. — Предполагам, не бързаш да излизаш толкова скоро в това отвратително време. Защо не изпиеш едно питие с мен преди да тръгнеш?

Преди да е отговорила, той вече беше скочил от стола. Гъвкавите му бързи движения с нищо не издаваха, че само преди малко му е било толкова лошо. Пак си беше предизвикателният и самонадеян Майлс. Изля водата от чаената чаша в камината, напълни я с уиски и ѝ я подаде.

— Хайде, хайде — подкани я сякаш четеше мислите ѝ. — Репутацията ти едва ли би пострадала повече.

Но когато тя посегна към чашата, той я отдръпна:

— При едно условие: свали си наметалото.

Оливия поклати глава.

— Няма да остана...

— Само за малко. Прием и си тръгваш.

— Добре.

Свали наметалото. И изведнъж се почувства уязвима. Приглади с ръка тъмните си, опънати назад коси и се запита дали не я сравнява с Емили — русокосата Емили с ореол от слънчева светлина. Мъже като Майлс Уорик предпочитат деликатните и светли жени. Каквато е Емили. Каквато беше майка им.

Той стоеше пред нея безмълвен и внимателно крепеше крехката чашка върху огромната си длан. Погледът му демонстративно я обхождаше от главата до петите. От сгъстената тишина започнаха да изплуват звуци: припукване на дърво в камината, тиктакане на часовник, потропване на замръзнали капки дъжд.

Най-сетне отново ѝ поднесе чашата. Тя я взе малко припряно.

— Да прием — той вдигна тост с бутилката, — за двама неудачници в бурята.

— Онази отвън или тази, която бушува тук?

Нещо проблесна в очите му. Развеселяване? Изненада? Каквото и да беше, то го накара да се усмихне, макар и за миг.

— Сядай! О, извини ме! Заповядайте, мадам. Прости ми, че наруших етикета, но не ми идват често гости. След време човек свиква да контактува единствено с неговорчиви прислужници.

— А всеки неговорчив прислужник плаче за уволнение — смени темата тя, сякаш не забелязала сарказма му, как може човек да е господар на тази чудовищна празнина.

— Празнина или самота, господин Уорик?

— Приличам ли ти на самотен мъж, госпожице Девъншир?

— Ако аз живеех тук сама, щях да се обезпокоя за разсъдка си.

Той издаде неясен звук и се смълча, загледан в огъня. Оливия отпиваше от питието си и следеше играта на светлината върху сякаш изсечените черти на лицето му. Неочаквано той се обърна, преди тя да успее да отмести погледа си.

— Какво толкова прекрасно виждаш в мен? Само не ми казвай, че никога досега не си пила с някоя отрепка.

— Не съм — отвърна тя.

— Само с цигани и татуировчици. — Майлс отпи и затвори очи за миг. После отново посочи столчето до огъня и я подкани: — Заповядай, седни.

Неохотно, но и с известно облекчение, тя се подчини.

— Е, госпожице Девъншир, това първото ти посещение в Брейтуейт ли е?

— Да.

— Оправдаха ли се очакванията ти?

— Да.

Той я погледна изненадано.

— Къщата е впечатляваща...

— Да — да. И овцете от съседната област могат да го потвърдят. По-скоро ми кажи какво мислиш за това. А не намираш ли, че другарчетата ми са доста забавни?

— Мъртви — отвърна тя, като местеше поглед от трофей на трофей.

— А останалата част от къщата?

— Студена и мрачна.

— Студена, мрачна и мъртва. Кое същество, питам те, би живяло на такова място?

Тя доближи чашата към устните си и замислено отпи. Подаде чашата си за още. Той ѝ наля и отново я погледна в очите.

— Личинка — тихо, но категорично заизрежда Оливия. — Прилеп. Гол охлюв. Бръмбар. Червей.

Майлс вдигна ръка, за да отпъди думите ѝ.

— Стига! Личинка и червей, така ли? Господи! Предполагам, дължа ти благодарност, че не спомена и плесен.

— Но плесента няма душа, господине.

Дълбокият му смях отекна в нея като музика и тя остана без дъх.

— Без душа? — Уорик привидно негодуваше, но веселите пламъчета в очите му го издаваха. — Цял живот са ме наричали безсърдечно и бездушно същество, госпожице Девъншир, май наистина имам общо с плесента.

— Но ти си жив. И дишаш. И се смееш. Значи имаш душа.

— Признавам: никога не съм виждал плесен да се смее.

— Нито пък личинка или червей!

— Продължавай. Умолявам те. Започвам все повече и повече да се харесвам.

— Ходиш на два крака...

— Обикновено да.

— ... и тъй като не знам четириногото животно, което би предпочело да живее само в мрачни, студени и влажни помещения, значи си човек. — Тя направи пауза, сякаш обмисляше нещо. — Следователно си или монах или отшелник.

— Много неща съм — отвърна той и вдигна вежди, — но не и монах.

Тя се засмя, по-точно се изкикоти и сама се изненада от този звук, развеселена погледна празната си чаша. Страните ѝ горяха — може би от огъня, може би заради Уорик и начина, по който седеше на стола с небрежно протегнати крака. Ризата му бе почти изсъхнала, но на места все още прилепваше към тялото и там прозираше кожата му.

Оливия бързо отмести поглед — той отново я наблюдаваше изпитателно. Какво, всъщност, правеше тук посред нощ в компанията на Майлс Уорик и защо се чувстваше така замаяна, като че ли някой я е завъртял десетина пъти? Сигурно от уискито, което изпи като лимонада.

А и защо той я гледа така? С такова любопитство. Така съсредоточено. Всички забравени опасения я обзеха отново. Беглата усмивка по устните му разсея омаята. Изведнъж изтрезня и я обзе непреодолимото желание да избяга.

— Не си прави труда — промълви той. — Нито един кичур не се е измъкнал.

Оливия разбра, че несъзнателно е вдигнала ръка да приглади косата си.

— И очилата ти не са се килнали.

Въпреки това тя провери.

— Защо ги носиш? — попита той.

— Защото не виждам.

— Така ли? Днес следобед не ги носеше и ме видя съвсем ясно.

Днес следобед? Тя имаше чувството, че срещата им на алеята е била толкова отдавна.

— Свали ги — настоя той. — Не ги харесвам.

— Не ме интересува.

— Сякаш ме гледаш от аквариум.

— Нужни са ми, за да чета.

— Но сега не четеш.

— Няма да ги сваля.

— Добре, но тогава ми кажи защо носиш така косата си.

— Моля?

— Не ти отива.

— Аз...

— А и роклята ти... Отвратителна е. Сива — все едно си в траур. Жалееш ли за някого, госпожице Девъншир?

— Не мисля, господине, че, след като ти самият седиш с мръсни ботуши, мокри дрехи и подозрително петно отпред на ризата, имаш право да ме обиждаш.

Оливия с огорчение усети, че очите ѝ се наливат със сълзи. Наистина прекали с пиенето. Сега трябваше да продължи да се взира

напред и, ако успее да не мигне, да попречи на сълзите да покапят. Ако побърза да се сбогува, нищо чудно дори да успее да стигне до каретата, преди да ѝ проличи колко е разстроена.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няма ли да дойдеш в градината ми? Искат ми се розите ми да те видят.

Роуз Хеникър
Хийтън

Уорик се надигна от стола и започна да се разхожда из стаята — тук побутваше нещо, там подритваше друго. Стигна до вратата и застана с гръб към Оливия, пъхнал ръце в джобовете си.

— Имаше времена — подхвана той, — когато, независимо в кое крило на къщата се намираш, все чуваш глъч. Суетнята беше от прислугата, но това няма значение. Знаех със сигурност, че ако вдигна достатъчно врява, все някой ще се появи отнякъде. — Хвърли й бегъл поглед през рамо и продължи: — Най-голямата ми мечта бе да притежавам Брейтуейт. Само за това мислех. Лежах в леглото и фантазирах как ще прекосявам коридорите, ще оглеждам всичко наоколо и се опитвах да си представя гордостта, която ще изпитвам, чувството, че съм постигнал нещо, че най-после принадлежа на нещо...

Гласът му заглъхна и той остана неподвижен. И Оливия не помръдна. Дори не смееше да диша. Загледана в широкия гръб на Уорик, в тъмните, полуизсъхнали коси, които свободно се спускаха по якичката на ризата, тя забрави огорчението и смущението. Усети непознатата странна тръпка, кръвта ѝ запулсира във вените, защото сега ѝ се разкриваше един Майлс Уорик, когото малцина познаваха. Може би беше от алкохола — тя знаеше какво прави той с разсъдъка и на мъже, и на жени — но знаеше също, че това, което чува, е истина.

Майлс продължи:

— После баща ми почина и всичко остана за Рандолф. Той загина на лов и аз започнах да се надявам — молех се — къщата да стане моя. Та нали Дамиен се бе устроил в Мисисипи и пет пари не

даваше за Брейтуейт? Но той, разбира се, се върна и взе нещата в свои ръце. Изведнъж се оказах чужденец в родния си дом. Не, госпожице Девъншир, аз не виня само Дамиен. Така и не можах да бъда идеалният брат.

Тук се обърна, облегна се на вратата и прокара ръка през косата си. Не я погледна и, като че ли споделяше с ловните трофеи, продължи:

— Вероятно си чула слуховете за опита ми да го убия. — В уморения му глас се долови и известно предизвикателство. — Истина е.

Най-накрая я погледна. Приличаше на бог, паднал в бездната на разкаянието.

— Е, госпожице Девъншир? Няма ли да ахнеш поне? Или да се строполиш в безсъзнание? Да не би слуховете, които съм чувал за теб, също да са истина?

— Може би — отвърна тя протичко и намести очилата си. — Продължавай, господин Уорик.

— Забележителна жена си, госпожице Девъншир. Е, добре. На два пъти се опитах да го убия. Единият — по време на лов — уж пушката случайно е гръмнала. Вторият път прерязах ремъка на седлото му. Отърва се с някаква счупена кост. Очаквам вече да припаднеш, госпожице Девъншир.

— Искаш да поддържаш репутацията си на човек, който шокира останалите? Или просто да ме стреснеш, за да побягна в нощта и никога вече да не стъпя в Брейтуейт? Не си прави труда. — Тя вдигна вежди и се усмихна. — Не се стряскам лесно. Или забравяш какво се говори за мен?

— Вероятно си права. — Огледа я замислено. — А, ако ти кажа, че аз съм причината Дамиен да се замъкне в онова забравено от бога, пълно с комари място, наречено Мисисипи, какво ще си помислиш? Преспях с годеницата му в нощта преди сватбата и той ни свари. Вярно, отначало нямах подобни намерения. Младата жена го започна — просто не желаше да се омъжва за Дам. Е, накрая всичко се уреди добре, защото след пет години, когато се завърна в Англия, срещна Бони.

По лицето му пробяга изражение, което накара сърцето на Оливия да се свие. Чувала бе слухове и за Бони... И че Майлс е тайно

влюбен в младата жена.

Той се отдръпна от вратата и застана до един от прозорците.

— Ела тук, госпожице Девъншир.

Строгото нареждане я свари неподготвена. Беше прекалено заета с обзелите я противоречиви чувства. Каква ирония — колко усилия положи да я шокира (ако наистина възнамеряваше това), а сърцето трепна само от споменаването на едно женско име.

— Ела тук — настоя той.

Оливия остави чашката и се опита да се изправи. Краката не я държаха. Каква нелепост! Никога не е била мекушава глупачка!

— Госпожице Девъншир?

Тя пристъпи към него без да прекрачва благоприличието разстояние и погледна към огромната градина с оголени розови храсти.

— Някога — посочи той, — през лятото, тази градина беше водопад от цветове. Господи, каква красота. Спалнята ми гледаше насам и през месеците, когато розите цъфтяха, се събуждах омаян от уханието им.

Оливия се опита да си представи мъртвата градина пред себе си разцъфнала. Взираше се в отражението на Уорик в покритото с дъждовни капки стъкло и за миг ѝ се стори, че улавя очите на юношата, препълнени с насладата от уханните рози.

— Седях на прозореца и наблюдавах как майката на Дам се грижи за цветята. Гледах пръстите ѝ, които нежно докосваха крехките цветни пъпки. Със същата нежност тя докосваше и децата си и тогава мечтаех...

— Толкова си обичал розите — пристраши се тя, — а си ги оставил да умрат?

— Вече бяха мъртви, когато заживях тук.

— Сигурен ли си? От тази стая излиза ли се в градината?

Той посочи единичния френски прозорец. Оливия тръгна натам. Беше отключено. Тя отвори и пристъпи на верандата. Леденият дъжд продължаваше да се лее, но тук имаше завет и студът не бе толкова непоносим.

На светлината от къщата успя да различи тесните каменни пътечки, които пресичаха градината. Слезе от верандата, пристъпи във влажния полумрак и приклепна до най-близкия розов храст. Плевели и подгизнали изсъхнали листа, непочиствани с години, се бяха

напластили в основата му. С известно усилие Оливия разчисти около бодливото стебло и самотната издънка, която беше напипала в мрака.

— Господин Уорик! — провикна се тя. Отговор не последва и тя извърна глава. Съзря високата му фигура да се очертава на светлината от стаята. — Ела тук — помоли го тя. — И побързай, ако обичаш. Няма да умра от студ, докато ти стоиш там и размишляваш.

Неохотно той коленичи до нея. Тя посочи с треперещ пръст стеблото:

— Те са живи! Виждаш ли? Ето тук. Ако се разчисти натрупаният боклук, ще видиш, че още има надежда градината да се спаси.

— Мислиш ли?

Гласът му прозвуча необичайно нежно, пълен с копнеж и някак съвсем наблизно.

— Разбира се. — Пак се скри зад безразличието и деловитостта, които бе усъвършенствала през годините. — Като се махне боклука и отново им се осигури светлина, не се съмнявам, че храстите ще се съживят. В крайна сметка нищо не може да живее в тъмнина.

Той нито помръдна, нито проговори, а студеният дъжд продължаваше да се стича по покритата с мъртви листа земя. Найсетне, неспособна да издържи повече, тя се обърна и откри, че е впил поглед в нея, а не в растението. Вторачи се в лицето му през замъглените стъкла на очилата; не смееше да диша; съжаляваше, че не беше свалила очилата, както я помоли той преди малко. И ѝ се прииска да е с друга рокля — някоя не така отвратителна... Но тя и нямаше похубава. Струваше ѝ се, че да харчи пари за модни дрехи е прахосничество.

Изправи се, поизчисти ръцете си от калта, бързо притича в стаята и застана до камината. Затвори очи и остави топлината да я обгърне. Чак след известно време чу да се затваря вратата. Сега вероятно ще ѝ каже да си върви и ще ѝ напомни, че е нежелана и неканена натрапница. И че не е нейна работа да рови из градината му и...

— Ще умреш от студ — дочу тя думите му и усети как я намята с одеяло.

Загърна се по-плътно и, без да откъсва очи от огъня, се опита да благодари, но от разтрепераните ѝ устни не излезе никакъв звук.

Останаха така: и двамата мълчаливи, загледани в огъня, където краката на стола бавно догаряха и се превръщаха в яркочервена жарава.

— Това е било хубав стол — отбеляза тя.

— Беше.

— Нямах пари за топливо ли?

— Нямам.

— И какво ще правиш по-нататък?

— Ще изгоря дивана, предполагам.

Тя се засмя и го погледна. Златистата светлина на огъня огряваше лицето му и за пръв път, откакто пристигна в Брейтуейт, тя забеляза дребните бръчки в ъгълчетата на очите му. Имаше и две малки вертикални резки между веждите. Беше брадясал. Миришеше на уиски и ром. И на дъжд.

Много бавно той се пресегна и внимателно свали очилата й.

— Така е по-добре. Имаш много хубави очи, госпожице Девъншир.

Останаха така известно време и двамата удивени от внезапния прилив на чувства, затанцувал между тях, както огънят в камината.

Дали все пак не я намира привлекателна, чудеше се Оливия. Или това е поредният му опит да я скандализира? Да я накара да побегне от дома му и никога повече да не прекрачи този праг?

Господи, мислеше в това време той, или прекалено отдавна не съм бил с жена, или Оливия Девъншир — с навлажнената от дъжда кожа и капчиците по копринените черни мигли — е далеч по-привлекателна, отколкото съм си представял. Извивката на гърдите й беше мека и естествена и за миг той си представи как ги докосва и дори как заравя глава в тяхната пищност... А дългите й крака се разтварят, за да го приеме нежно. Или може би предпочита грубото, диво, невъздържано любене; все пак тя си оставаше загадка: жена с вид на стара мома, но със сърце и душа на блудница. Ами ако не е пристигнала тук, за да му опява да се женят? А само за едно бързо въргалайне между чаршафите. Тогава...

— Кажи ми — подхвана той, — защо все пак дойде тук, госпожице Девъншир?

— Аз вече казах: да се извиня...

— Хайде, хайде. Бях повече от откровен с теб. Смятам, че е редно да ми отвърнеш със същото.

Той я докосна по шията и усети трепването ѝ; като че ли се изплаши и беше готова да побегне.

Но остана абсолютно неподвижна. Само дъхът ѝ се учести и меките розови устни леко се разтвориха, за да се чуе тих сподавен вик на изненада. Или на копнеж?

Той пристъпи още по-близо към нея и я притисна към себе си, а пръстите на ръката му леко се стегнаха около врата ѝ, преди да плъзнат нагоре към стегнатите в кок коси. С леко движение ги освободи от фибите и разпиля къдриците по раменете ѝ. Тя вяло вдигна ръка да му попречи, но с това само предизвика насмешливата му усмивка.

— Недей — успя все пак да прошепне тя. — Не бива. Опитваш се да ме шокираш и...

— Това ли смяташ, че правя, сърце мое?

Той тихичко се засмя и сам се зачуди: може би затова започна, но сега...

Ръката му се плъзна по гърба ѝ и я притегли още по-плътно. За момент тялото ѝ се скова, а зелените ѝ очи станаха уплашени. Беше станала толкова различна само за миг. Сега гъстите меки коси се спускаха около лицето ѝ, а отметнатата назад глава разкриваше изящната извивка на шията. Представи си как тази жена съблазнява цял катун цигани. Или може би някой от арендаторите на баща си? Че дори и някой аристократ — такъв като него — който потъва в дълбините на очите ѝ? Ако се вслуша в здравия разум, ще я изпрати обратно при баща ѝ със съобщението, че става ли въпрос за жени, Майлс Кембъл Уорик не е глупак и не може да бъде съблазнен, за да попадне в брачния капан. Но в момента въобще не чуваше здравия разум. Точно обратното. А и толкова отдавна не бе любил жена...

Тя усети дъха му в ухото си. Едва си поемаше въздух.

Той нежно прокара върха на носа си по брадичката ѝ.

Тя се разтопи в ръцете му.

Целуна я; отначало предпазливо, после затърси по-настойчиво леко потреперващите и далеч по-нежни, отколкото си беше представял устни. Докосна езика ѝ. Зарови ръка в косите ѝ. Усети как по тялото му се разлива наслада и болка.

Оливия простена. Топлите му и влажни устни я опияняваха. Никога не си бе представяла, че може да изпита всичко това. Да усети такива вкусове. Цял живот бе чакала този миг!

Закопнялото ѝ тяло се притискаше все по-жадно към него; разтворените ѝ устни жадно приканваха езика му да докосва нейния и да следва някакъв горещ ритъм. След моментно колебание тя обви врата му с ръце, зарови пръсти в прекрасните му коси — колко пъти бе мечтала за това — и отвърна на целувката му със страст, която само преди секунди би уплашила самата нея.

Той се отдръпна. Рязко. Дишаше тежко. Очите му горяха.

Действителността се стовари върху нея.

Майлс отстъпи назад. Останаха загледани един в друг няколко минути.

Най-накрая Майлс прекоси стаята. Облегна се на бюрото и кръстоса ръце на гърдите си. Очите му не се откъсваха от нея. Личеше си, че и той е не по-малко объркан.

— Кой беше? — попита дрезгаво. — Или по-скоро: кой е?

Тя свъси вежди и отчаяно погледна по разпилените върху пода фиби. Не можеше да мисли.

— Не се прави, че не ме чуваш. Знаеш за кого питам. Кой е бащата на момчето?

Внезапно подхванатата тема стресна Оливия. Това, че заговори за сина ѝ така директно, нажежи въздуха в стаята.

— Не е твоя работа — успя най-послед да промълви тя.

— Баща ти го направи моя работа.

— Ти отхвърли предложението му, значи въпросът отпада.

— Обичаше ли го?

Къде ли е наметалото ѝ? На дивана. Ще се наложи да мине край Майлс, за да го вземе. Дали ще успее? Краката не я държаха. Сърцето ѝ биеше лудо. Защо ли си беше въобразила, че ще излезе невредима от схватката с такъв безогледен мъж като Майлс Уорик.

Опита се да се съсредоточи върху бягството си.

— Познавам ли го? — чу се отново гласът му.

— Трябва да вървя.

Тя тръгна към дивана.

— От тези места ли е?

— Не биваше да идвам. Глупаво постъпих...

— Знае ли за съществуването на момчето?

— Името на момчето е Брайън!

— Помага ли при издръжката на момчето?

— Брайън! Казва се Брайън — натърти тя с раздражение.

— Женен ли е? Очевидно — да, иначе щеше да се ожени за теб.

Още ли сте любовници? — Пристъпи напред и я заклеци до дивана. Оливия продължаваше да избягва погледа му и се опита да го заобиколи. Той отново се изпречи на пътя ѝ. — Попитах те съвсем учтиво.

— А аз не по-малко учтиво ти отговорих, че това не е твоя грижа.

— Вероятно много го обичаш, за да продължаваш да браниш името и репутацията му, докато твоите са напълно унищожени.

— Наистина е време да вървя. Ако обичаш...

— Сетих се! Забъркала си се в тази каша с надеждата негодникът да се ожени за теб и да те спаси от компанията на баща ти и сестра ти. Да! Вероятно съм на прав път, защото очите ти блеснаха. Ето, и страните ти поруменяват.

— Този разговор е недостоен...

— Не, госпожице Девъншир, репутацията ти е недостойна. Идването ти посред нощ е недостойно; тази рокля е недостойна; поведението ти е недостойно; опитът ти да ме съблазниш, за да се ожени за теб, е недостоен. Да продължавам ли? Баща ти спомена, че си дала обет пред майка си да се грижиш за него и за сестра си. Когато става очевидно, че шансовете ти да се омъжиш и да избягаш от Девънсуик намаляват, ти се впускаш в любовна авантюра; въобразяваш си, че бременността ще те измъкне от сянката на сестра ти и тиранията на баща ти.

— Свърши ли? — осведоми се тя безизразно.

— Не съм сигурен. Нека да помисля. А ти междувременно седни и си налей още едно питие.

— Предпочитам да умра от жажда и студ, но не и да седна отново на онзи стол и да изпия още едно питие с теб.

Тя го заобиколи; този път той не я спря. Грабна наметалото си и забърза към вратата. Къде ли е Бертрайс? Спря и се огледа, но видя единствено танцуващите по стените сенки.

— По дяволите! — промърмори тя. — Къде ли е отишла?

— Да търси котката си, най-вероятно. — Уорик стоеше зад нея. — Няма ли да се върнеш в стаята на топло, госпожице Девъншир? Готов съм да хвърля още един стол в огъня.

— Бертрайс! — провикна се тя.

— Тук е! — обади се някакъв глас. Домашната прислужница застана на стълбищната площадка, а бонето ѝ съвсем се бе килнало на една страна. — Тази слабоумна жена е тук горе.

Оливия изтича по стълбите. Стараеше се да не забелязва, че Майлс е по петите ѝ и взима по две стъпала наведнъж, а горе прислужницата не спира ядно да нарежда.

Колко изненадана остана Оливия, когато я въведоха в огромна спалня. Бертрайс в леглото на Майлс! Тя лежеше спокойно, с разпилени по възглавницата сребристи коси и изтеглен до брадичката юрган.

— Очевидно не е намерила котката — отбеляза Майлс, застанал на прага.

Оливия наблюдаваше старата си дойка и се чудеше дали да обясни на домакина, че Дикенс беше умрял преди шест години. Унижението я изгаряше. Не ѝ помогна нито внезапното прозрение, че се намира в спалнята на Уорик, нито многозначителната усмивка, появила се на устните му.

— Извинявай — пророни тя сковано. — Бертрайс като че ли се е настанила за през нощта.

— Така изглежда.

— Ако ми помогнеш да я вдигна...

— Не си прави труда.

— Но ти не разбираш: Бертрайс обича да си поспива. Веднъж заспала, ще откара цялата нощ.

— Обикновено така правят всички.

Оливия го стрелна с гневен поглед. Той небрежно сви рамене.

— Изглежда ще поостанеш още малко.

— За да злоупотребиш с чувствата ми? Благодаря. Бертрайс! Бертрайс! Събуди се.

— Ако обещаеш да се държа подобаващо...

— Много се съмнявам, че си наясно със значението на тази дума, господин Уорик.

— Добре, ще го кажа така: ако обещаеш да не повдигам повече въпроса за твоите любовници...

Тя яростно разтърси старата жена. Бертрайс само промърмори на сън.

Майлс се приближи до Оливия и нежно, но твърдо хвана ръцете ѝ.

— Остави я да спи.

— Махни си ръцете...

— Ще си вървите сутринта. Стига си се палила!

Тя изтегли ръцете си и тръгна към вратата, беше забравила изцяло и Бертрайс, и малката подробност, че очилата ѝ са все още у него.

Навъсената прислужница отскочи, когато Оливия се стрелна край нея. След няколко крачки си даде сметка, че е поела в грешна посока. Изсумтя от яд и се върна обратно, за да се натъкне пак на Уорик, който я чакаше на площадката с очилата ѝ, провесени на кутрето му. Нетърпим глупак!

— Признай — подхвана той, когато тя се приближи, — сърдиш ми се, защото казах, че си по-хубава без тях, нали? Или защото те попитах за бащата на момчето? Не мисля, че е заради целувката, защото тя ти достави наслада. Или може би... — гласът му се сниши и лицето му доби сериозно изражение: — ... мислеше за него, докато те целувах?

— Що за глупост.

Тя се опита да сграбчи очилата, но той бързо ги дръпна.

Оливия вирна брадичка и заслиза по стълбището.

— Е, добре. Хич не ми пука дали ще ми върнеш проклетите очила.

Майлс я изпревари и препречи пътя ѝ. С небрежното облекло и свободно пуснати коси, все още влажни от ездата под дъжда, приличаше на пират. От него струеше безразсъдство, в очите му присветваше дяволито пламъче и тя спря като закована. Даде си сметка, че ако сега отново направи опит да я целуне, не би имала нищо против.

— Не си тръгвай — пророни той най-накрая. — Ще накарам Сали да приготви нещо за яд...

— Няма от какво да го приготвя — долетя свадливият глас на прислужницата.

— Тогава ще хапнем хляб и вода.

— Май... е най-добре да си вървя.

— Ако се притесняваш заради целувката — недей. Тя нищо не означава. Освен ако ти не предпочиташ да добие някакъв смисъл.

— Това пък какво означава?

Той сви рамене.

— Добре дошла си да прекараш нощта тук. Ако искаш.

— Господине, какво намекувате?

Очите ѝ се разшириха. Опитът ѝ да мине покрай него бе осуетен от ръката му, която той постави на перилата.

— Добре — обяви Майлс, а тя само го погледна раздранено и притеснено. Лицето му бе много близо до нейното. Светлината от свещите хвърляше медни оттенъци из косите му. — Предавам се, госпожице Девъншир — продължи той тихо и безизразно. — Егоизмът ме завладя. Преди да се появиш, бях изпаднал в мрачно настроение; май попрекалих със самосъжалението. Това не е Брейтуейт, за който мечтаех с цялата си душа. Старата мъдрост е вярна: човек трябва да внимава за какво мечтае.

— А може би не за къщата си мечтал цял живот — уточни тя.

Той не отвърна нищо. Оливия усети някакво странно напрежение във въздуха. Изразът му стана объркан и гневен.

— Опасявам се, че прекалено дълго те забавих, госпожице Девъншир. Разрешете да ви пожелаая лека нощ.

ПЕТА ГЛАВА

Често сравняват любовта със заем: и двете държат пленниците си будни нощем и в постоянно безпокойство денем.

Фридрих Сандърс

Утрото настъпи влажно, студено и посивяло от мъгла. През нощта беше валил сняг: дълги ледени висулки украсяваха дърветата около Девънсуик и ги превръщаха в омагьосани плачещи върби.

Оливия се събуди със силно главоболие. Беше спала много малко. Припомни си часовете, прекарани с Майлс Уорик. В четири и половина най-после стана от леглото си и отиде в кухнята, където прислужницата ѝ направи силен чай и откри чиния с останали от предишния ден кифлички. Оливия ги изяде, седнала пред камината.

Вече съжаляваше за това пътуване до Брейтуейт.

Глупава, идиотска постъпка. Правила е и други глупости през живота си, но никоя така силно не желаше да заличи. Сега сигурно ѝ се присмиваше: как само директно я обвини, че е отишла да го уговаря да се оженят; и как безцеремонно подхвана разговора за Брайън! А и онази целувка! Колко уничително!

Уви, нищо не можеше да върне назад. Още усещаше опияняващата наслада от досега на устните му; наслада, разкъсала оковите, с които успешно прикриваше чувствата си години наред.

Вярна на строгия режим, който си бе наложила, тя се изкъпа и облече и в седем часа влезе в кабинета на баща си, за да прегледа вчерашната поща, но... се оказа трудно да я прочете без очила.

Снощи, на половината път от Брейтуейт, се сети за тях. Надяваше се Уорик да ги прати по Бертрайс. Сега продължи да се визира в писмата. Независимо, че очите я боляха от напрежението, така се чувстваше по-добре, отколкото да се измъчва за глупавото си държане пред Уорик.

Уорик! Господи! Защо не го забрави? Седеше вторачена в колоните цифри, главата ѝ пулсираше и цяла сутрин мислеше единствено за твърдите, горещи и влажни устни, докоснали нейните, а като си припомни аромата му, когато застана близо до нея край огъня, почувства как цялото ѝ тяло се разтапя.

В единадесет без петнадесет вратата се отвори със замах и Емили нахълта с камара дрехи; понесе се из стаята като пролетен бриз, а бялото ѝ лице грееше от ентузиазъм. Косите ѝ бяха събрани в бледорозова мрежичка, съвсем в тон със сутрешния ѝ тоалет. Малките ѝ крачета бяха обути в кожени пантофки.

Оливия побутна листовете хартия и писалката настрана, преплете пръсти и, въпреки ужасното си главоболие, се усмихна:

— Добро утро, сестро. Какво носиш?

— Рокли, разбира се — засмя се Емили безгрижно. — Нуждая се от помощта ти, Оли. Маркизът ще намине днес. Коя рокля ми отива най-много, как мислиш? — Тя метна няколко на стола. Те се плъзнаха върху пода, но без да им обърне внимание, Емили постави една до брадичката си и се завъртя пред Оливия. — Не е ли прекрасна, Оли? Дали лорд Уилоуби ще ме хареса, как мислиш?

— Както и да си облечена, все ще те хареса, Ем, освен ако не е сляп или глупак.

— А какво ще кажеш за тази? Разбрах, че през този сезон в Париж са на мода воланите и деколтетата с бродирани рози.

Оливия стана, пристъпи към разхвърляните по пода рокли и се нацели да ги събере. Имаше една жълта, с атлазено бюстие и широко разкроена пола, украсена със златиста дантела — изключително творение, за което Емили беше заявила, че ще издъхне, ако не стане нейно. Доколкото Оливия си спомняше, сестра ѝ не я бе облякла нито веднъж, след като я получи от Париж, грижливо опакована с хартии и панделки.

— Сигурна съм, че лорд Уилоуби се кани да говори с татко днес — бърбреше Емили. — Защо иначе ще пътува в такова отвратително време? Оли, какво правиш?

Оливия държеше една италианска рокля до брадичката си. Срећна недоумяващия поглед на сестра си и усети как се изчервява.

— Не ставай глупава — отсече Емили и взе роклята. — Прекалено си стара за подобна рокля, пък и цветът не подхожда на

твоя отвратителен матов тен. А и къде ще носиш такава рокля? Докато се ровичкаш из счетоводните книги на татко ли? Или... — сниши глас: — ... когато посещаваш Майлс Уорик?

Оливия се настани отново зад бюрото и взе писалката.

— Как само ти хрумна да отидеш до Брейтуейт! Не стига ли, че татко се опита да подкупи този непоправим мъж да се ожени за теб? Представяш ли си: Майлс Уорик член на нашето семейство...

— Като се има предвид как той отхвърли предложението на татко, Ем, смятам, че ние двете няма за какво да се тревожим. Сега, ако обичаш, ме остави, защото ме чака работа, а и главата ми ще се пръсне. Ако те вълнува темата Майлс, разговаряй с татко.

В този момент на вратата се почука и влезе Джоана. Изглежда Емили изпод вежди, а после се усмихна на Оливия:

— Госпожице, малкият Брайън е готов за разходката.

С облекчение, че има извинение да излезе, Оливия остави писалката и се облегна назад.

— Благодаря ти, Джоана. Помоли Дийтс да изкара каретата и ми донеси наметалото!

Емили се намръщи и навъсено попита:

— Нали не възнамеряваш да излизаш в този студ, Оливия?

— Студът не е навредил на никого, Емили. А и Брайън така се радва на разходките. Чистият въздух и движението са нужни на едно дете, за да расте здраво. А може би, неговата грижовна и любяща леля, ще го позанимава следобед?

Лицето на Емили пламна и тя извърна глава. Оливия се усмихна: Емили рядко издаваше своето объркване. Джоана прочисти гърлото си.

— Още нещо ли има? — попита Оливия.

— Да, госпожице. Един посетител чака.

— О?

— Майлс Уорик. Уорик.

— Уорик?

— Да, госпожице.

— Ами, кажи му, че татко...

— Не е дошъл да види баща ви, госпожице.

Оливия погледна към Емили. Сините ѝ очи бяха пълни с изненада, а розовите ѝ устица за миг зяпнаха, преди да се изкривят в недоволна гримаса. Тръсна русите си къдрици и обяви:

— Отказвам да го приема. Кажете му, Джоана...

— Извинявам се, госпожице Емили, но не е дошъл за вас. Желая да разговаря с госпожица Оливия.

Нещо сви стомахът на Оливия. Пак това вълнение, след като цяла нощ се убеждава, че не си струва да се тревожи от мнението на Майлс Уорик за нея. Вдигна рамене, пое дълбоко въздух и каза:

— Съобщете ми, че сега не мога да го приема. Брайън ме чака и...

Джоана кимна и излезе.

Емили прекрачи купчината рокли, застана пред бюрото, наведе се към Оливия и настойчиво попита:

— Какво прави той тук?

— Довел е Бертрайс, предполагам. Успокой се, Ем. Имаш вид на човек, видял призрак.

— И ти не изглеждаш кой знае колко добре — сопна се Емили.
— Или може би руменината по бузите ти е от вълнение, а не от притеснение.

Емили закърши ръце и хвърли ужасен поглед към вратата.

— Господи! Ами ако се сблъска с лорд Уилоуби? Доколкото познавам Майлс, той с удоволствие би разказал на Негова Светлост всички пикантни подробности от нашата връзка. Разкарай го, Оли, преди да срина бъдещето ми!

В същия момент в коридора се чуха бързи детски стъпки и смехът на Брайън. Момчето се втурна към Оливия и се хвърли в прегръдките ѝ, а в зелените му очи проблясваха весели пламъчета.

— Мамо! Готвачката ми направи пудинг! — Оливия коленичи и притисна топлото телце. Дъхът на детето ухаеше на портокалово сладко, а на горната му устничка имаше мустак от мляко, който се залепи на бузата ѝ заедно с целувката му. Тя се засмя, напълно забравила за Уорик... когато чу гласа на Джоана:

— Но, господине! Не може да безпокоите госпожица Оливия!

Изви глава и го видя: леко разкрячен, с небрежно метната на раменете пелерина. Зад него Джоана гледеше безпомощно. Тя го освободи с леко кимване и бавно се надигна.

— Така ли нахлуваш в чужд дом?

— Ако се налага. А ти винаги ли се появяваш след мръкване и непоканена?

— Е, значи сме квит. Предполагам, довел си Бертрайс.

Той кимна и един черен кичур падна на челото му.

— Е... Приеми благодарността ми, господин Уорик, както и извиненията ми за временната загуба на правото да ползваш леглото си. А сега, ако обичаш...

— Искам да поговоря с теб — прекъсна я той.

— Както виждаш, излизам със сина си.

Тя проследи как погледът на Уорик се сведе към детето, вкопчено в крака ѝ, което, с наполовина заровено в полата ѝ лице, крадешком оглеждаше високия тъмен непознат.

— Разхождаме се всяка сутрин — припряно обясни Оливия и с това върна вниманието на Уорик към себе си.

— Колко трогателно!

Каза го насмешливо, но очите му останаха все така решителни, а лицето — неотстъпчиво. Оливия разбра, че нищо не е в състояние да го спре да каже онова, заради което е дошъл. Явно, нямаше да се отърве лесно от него, затова предложи:

— Защо не дойдеш с нас?

Емили ахна. Оливия също се стъписа от поканата си. Отново се забъркваше в някаква каша. Но все пак предпочиташе да чуе какво е наумил, когато са насаме.

В тягостната тишина погледът на Уорик се местеше ту върху нея, ту върху момчето.

— Добре — каза той накрая.

Първоначално Майлс възнамеряваше просто да съпроводи Бертрайс до дома ѝ. Плановете му не предвиждаха нова среща с Оливия. Особено след снощи! Държа се като пълен идиот! Първо попрекали с пиенето, после се разбъбри за личните си тегоби. За капак и тази целувка!

Не можеше да отрече, че му достави удоволствие.

И то голямо.

Истината бе, че през по-голямата част от нощта крачеше нагоре-надолу из къщата и мислеше само за това.

Каретата подскочи и Майлс удари главата си, за да се върне към действителността. Седеше точно срещу Оливия, загърната в наметало с лисича яка. До нея беше момчето — с румени от студа бузи и метнато върху краката му одеяло. Широко отворените детски очи не се откъсваха от него.

— Е? — Оливия привлече вниманието на Майлс. В полутъмната карета, с дръпната напред качулка, лицето ѝ изглеждаше гладко и меко като кадифе, а дългите мигли подчертаваха големите ѝ очи. — За какво искаше да поговорим, господин Уорик?

Той се замисли за миг, бръкна в джоба си и извади очилата ѝ. Погледна отново детето и ги подхвърли в скута ѝ.

— Това ли било? — Тя дори не се усмихна. — Можеше да ги върнеш по Бертрайс или да ги предадеш на Джоана.

Той сви рамене и небрежно кръстоса крака, като неволно докосна нейните.

— Ако имаш нещо да казваш — говори. Не се притеснявай от Брайън, освен, разбира се, ако не възнамеряваш отново да повдигаш темата за родителите му. Нямам намерение да обсъждам този въпрос.

Той наблюдаваше как ръцете ѝ, пъхнати в ръкавици, се плъзгат по рамката на очилата; тя обаче не ги сложи.

— Ами да кажем, че съм в настроение просто да си побъбрим — подметна той.

— Съмнявам се. Не ми правиш впечатление на мъж, който „просто си бъбри“.

— Ти си много пряма млада жена, госпожице Девъншир.

— Не чак толкова млада, господине, за да кокетнича. Достатъчно зряла, за да си играя с честността.

— Честността понякога наранява по-силно от лъжата. От личен опит знам, че хората предпочитат да лъжат, госпожице Девъншир.

— Включително и ти, така ли, господин Уорик?

Тук той неволно се усмихна, преди да продължи:

— Опасявам се, че съм си изградил репутация на човек, който говори само голата истина. Това невинаги и не на всички е приятно.

Каретата се наклони; изцвили кон; Дийтс, кочияшът, изплющя с камшика и рязко подвикна.

В тягостната тишина Брайън играеше с пръстите си и продължаваше да се взира в Майлс, който пък обхождаше момчето с изучаващ поглед: без съмнение детето е наследило много от чертите на рода Девъншир. Очите, носа, устните бяха на майката. Косата, обаче, явно е наследство от бащата. Никой в рода Девъншир нямаше такава гъста, къдрава, тъмна коса.

Майлс свъси вежди и трябваше да погледне през прозореца, за да разсее появилата се в главата му картина: Оливия Девъншир танцува гола, заобиколена от цигани.

Сивата кремъчна скала Маргроув, която се издига над извитата като подкова река Ур, беше най-високата точка сред пустошта. Околните хълмове още бяха набраздени от пресъхнали корита, образувани преди сто или повече години, когато миньори са препречвали потоците, за да попаднат на оловни залежи. После, след като не открили желаната руда, се придвижили към Гънърсайд.

По хълмовете и долините наоколо още бяха пръснати каменни отломъци и купчини, а хората от околността се кълняха, че в мразовити зимни вечери още чуват песните на отдавна превърнали се в духове миньори.

В ясен ден от върха на скалата, отвъд дивата пустош, осеяна с редки кафяви, зеленикави или жълти храсти, се различаваше дори Мидълхам. Днес обаче вятърът разсея мъглата само колкото да се вижда фронтонът на някогашната работилница на Калдберг и по-нататък — покривите и комините на Брейтуейт Хол.

С ръце в джобовете и с гръб към вятъра Майлс гледаше панорамата и не преставаше да се пита изненадано какво, по дяволите, прави тук с Оливия и детето й. Земята бе замръзнала, а острият вятър пронизваше. Почти не усещаше пръстите на ръцете и краката си, а на момченцето студът като че ли не правеше никакво впечатление. С омотан около главата шал и ръкавички Брайън се пързеляше надолу по склона на хълма, а майка му стоеше неподвижна на възвишението. Приличаше на ледена кукла, която ще се счупи при най-лекия натиск.

Надута жена, напрегната, недружелюбна... беше тази Оливия Девъншир. Освен ако не е на две уискита, както снощи. Добре се справи. Повечето жени биха припаднали само от дъха на питието.

Сега тя вдигна ръце към устата си и извика на момчето да се отдалечи от заледения бряг на Ур. То незабавно я послуша, затича се обратно, тупна по дупе, но бързо се надигна и пак хукна, а от устата му излизаше пара като от локомотив. Майлс се замисли колко пъти е идвал тук — винаги сам — за да поседи на върха на скалата и да размишлява за живота и любовта. После порасна и разбра, че животът може да се превърне в жалко съществуване. А любовта? Като че ли никога не бе изпитвал такова чувство. Опита се да си припомни дали

някога собствената му майка е играла с него на някоя замръзнала парижка поляна. Едва ли. Била е прекалено заета да забавлява поредния си любовник.

Оливия се обърна да го погледне. В този момент повей на вятъра премина по скалата, омота наметалото около глезените ѝ и раздвижи стръкчетата кафеникава трева, които се мяркаха сред снежната покривка. Тя тръгна насреща му, без да откъсва очи от неговите. Вървеше решително, не както повечето жени, готови да припаднат, ако нацапат обувките си с кал или скъсат подгъва на дрехата си. Хрумна му, че Оливия Девъншир не е красавица, но притежава благородни черти. Лицето ѝ бе зачервено от студа, носът — правилен, а брадичката — решителна. Устните ѝ бяха леко посинели.

Спря на крачка от него, но не каза нищо, а продължи да го наблюдава, сякаш чакаше той да заговори.

— Чудех се какво щеше да правиш, ако беше сама?

— А ти какво мислиш?

— Предполагам, щеше да отметнеш качулката и да обърнеш лице към вятъра. Може би дори да разпуснеш косите си. А и, сигурен съм, би се спуснала надолу по склона, точно като момчето.

— А това би било скандално и неприемливо.

— Не е моя работа да отсъждам.

— Прав си.

Той се загърна по-плътно в пелерината и вдигна яката, за да предпази ушите си. Доця му се да потропа с крака по земята, за да ги стопли, но се въздържа. На нея като че ли студът не ѝ правеше никакво впечатление.

— Защо си тук? — попита тя, а втренченият ѝ поглед не трепна.

— Представа нямам, госпожице Девъншир. И аз това се чудя. Само мръзна, а и ти щеше да бъдеш по-щастлива, ако си насаме със сина си.

— Брайън е най-важният човек в живота ми.

— Той е единственият човек в живота ти, ако не смятаме баща ти и сестра ти, но те едва ли са най-приятната компания.

— Не беше на това мнение преди четири години, когато ухажваше сестра ми.

— Да съм я ухажвал? Едва ли е точната дума. А и тя няма вид на човек, който страда от тогава.

— Емили не би страдала особено за каквото и да било. Макар да я обичам искрено, не съм така заслепена, че да не виждам недостатъците ѝ.

— Както баща ви.

— Емили успява да заслепи мъжете.

— Често срещано явление. Винаги съм имал чувството, че жените се появяват на този свят, способни на всякакви превъплъщения, за да привлекат желани партньор.

— Не си прав. Ние не живеем и не дишаме единствено заради обичта на мъжете. Нито ще пожертваме достойнството си, за да впримчим някой нищо неподозиращ глупак и да го оковем в брачни вериги — натърти тя. — А и аз лично не мога да си представя да обичам дълго мъж, който не отговаря на чувствата ми. Струва ми се чиста загуба на време.

— А, май започва да ми става ясно. Може би несправедливо обвиняваме бащата на момчето. Може би единственият му грях, като изключим прелъстяването, е поугасналото чувство. Може и да е бил склонен дори да се венчае, но ти не си искала половинчата любов. Скъпа моя госпожице Девъншир, наясно ли си колко женитби не биха се състояли, ако едната или другата страна е чакала да я пониже стрелата на Амур? Господи! Та човечеството е щяло да се заличи много отдавна.

— Според теб бракове по любов няма, така ли?

— Напротив. Вземи брат ми и съпругата му. Те са повече от привързани един към друг.

— Както беше и с родителите ми. Вярно, че майка ми беше невероятна красавица. Всеки мъж, който я видеше, веднага се влюбваше в нея. Емили е нейно копие във всяко отношение.

Изразът ѝ едва доловимо се промени. Очите ѝ станаха отнесени и някак трагични — зеленикави кладенци, които го накараха да забрави изцяло студения вятър.

Потопиха се в безмълвието на пустошта. Лицето ѝ си оставаше непроницаемо. Само раменете ѝ я издаваха — сега не бяха така изправени. Сякаш върху им тегнеше огромно невидимо бреме. И той прозря всичко, цялата истина; прозря причините, поради които Оливия Девъншир така безропотно понасяше презрителните укори на обществото.

И тогава се чу пронизителният крясък. Чавка или гарга? Но нямаше и следа от птици, а наоколо не се мяркаше жива душа. Изведнъж той осъзна...

— Брайън! — извика Оливия. — Къде е Брайън?

Майлс свъси вежди и погледна към реката. Виждаше се само заледената повърхност.

— Брайън! — извика Оливия още по-високо и трескаво се огледа в отчаян опит да открие внезапно изчезналия от погледа ѝ син. Хукна към ръба на скалата, наметалото се вееше зад гърба ѝ; препъваше се в дългите поли.

— Госпожице Девъншир! — изкрещя Майлс, когато я видя да полита.

Бързо се спусна към ръба. Настигна я, но тя вече се изправяше.

— Пусни ме! Синът ми...

— Никак няма да му помогнеш, ако се хързулнеш от скалата. Чуваш ли ме?

Писькът прозвуча отново. Оливия се отскубна от Майлс и вече се готвеше да хукне, когато неволно извика: ято кафеникави птици напуснаха убежището си сред канарите и се издигнаха във въздуха. Майлс успя да я сграбчи и да я притисне към себе си, а погледът му обхождаше околността, с надежда да съзре момчето.

Не го откри.

Оливия се измъкна и побягна надолу по хълма. Не спираше да зове Брайън, Дийтс, чул крясъците, тичаше към тях. Майлс дишаше тежко и не преставаше да търси обяснение как така внезапно момчето изчезна безследно. Той самият играеше тук като дете. Доколкото си спомняше, като се изключи ръбът на скалата, други опасности нямаше... Освен...

Той хукна надолу. Пътюм захвърли пелерината, която го бавеше; очите му не преставаха да шарят наоколо, целият беше в слух, за да чуе, ако момчето отново извика.

Ето!

За малко да се изгърси в дупката, зейнала в краката му. Ужасените вопли на Брайън идваха отдолу. Стовари се на колене и силно извика името на момчето, надвесен над тъмнината.

Детето отвърна с още по-жален вопъл.

— Не мърдай, Брайън — нареди Майлс колкото може спокойно. — Майка ти и аз ще те измъкнем ей сега.

Последва тишина. Чу се подсмърчане и разтреперано гласче:

— Обещавах ли?

Майлс се засмя.

— Обещавам!

Майлс се изправи и изчака Оливия да се приближи. Дийтс я следваше по петите. Лицето ѝ бе преbledняло, очите — разширени от ужас. Опита се да мине край него, а той едва успя да ѝ попречи.

— Чуй ме! — заповяда Майлс и я разтърси така силно, че косите ѝ се разпиляха по раменете. — С истерия няма да помогнеш на сина си, госпожице Девъншир. Той е на безопасно място стига да не мърда.

— Това някакъв кладенец ли е? — попита Дийтс, докато надзърташе в тъмната дупка.

— Яма. Скалата е осеяна с тях. Някои са се образували, когато таваните на подземните пещери са хлътнали.

— Колко е дълбока? — трескаво говореше Оливия, стиснала здраво предницата на ризата му.

— Не мога да определя, но според мен момчето не е пострадало. — Обърна се към Дийтс: — Трябва ми въже.

— Нямам. Ще се върна до Девънсуик — отвърна кочияшът.

— Не разполагаме с толкова време! — обади се Оливия.

Майлс се извърна към тъмната яма. Съблече самото, нави ръкавите на ризата си и коленичи. Дийтс стори същото. Майлс започна бавно да се приплъзва в ямата, а кочияшът го сграбчи за глезените. Увиснал с главата надолу, с изподраскани лице, ръце и крака, Майлс протегна длан към сгушената до пръстената стена фигура на детето и нареди тихо:

— Подай ми ръка.

Момчето не откликна и той повтори думите по-настойчиво, плъзгайки се още по-надолу. После чу изненадан възглас, ругатня и усети как полита в ямата. Опита се да се хване за нещо, каквото и да било, но в следващия миг се строполи върху студената, мокра и воняща пръст четири-пет метра по-надолу.

Някъде високо над главата си чу разтревожения вик на Оливия. Дийтс отново изруга несръчността си. Майлс приплъзга до малката издатина, където се бе сгушил Брайън. Треперещи, двамата едва се

крепяха на тясната площадка. Майлс отмести ръка, момчето се сгуши в него, зарови лице в гърдите му и захлипа жално.

— Спокойно, спокойно — заутешава го Майлс, предпазливо обгърна крехките раменца и погледна към късчето сиво небе над главата си.

— Господин Уорик — провикна се Оливия. — Чуваш ли ме?

Той кимна.

— Господин Уорик!

— Чувам те, по дяволите.

— Брайън добре ли е?

— Доста по-добре от мен — промърмори той. — Поне не е мокър.

Майлс успя да накара Брайън да стъпи на раменете му, после го хвана за глезените и го повдигна достатъчно, та Оливия и Дийтс да го хванат за ръцете. Последваха радостни и облекчени възгласи, които постепенно затихнаха и настъпи тишина. Майлс продължаваше да стои на малката издатина, трепереше от студ и чакаше.

Времето течеше.

— Ей! — провикна се той накрая. — Забравихте ли ме? Има ли някой горе?

Тишина.

Най-накрая главата на Дийтс се показа през отвора.

— Да ви подам ли ръка, сър?

С много усилия Майлс напипваше издатините и цепнатините по скалата, за които да се закрепят и да изпъзват достатъчно, за да стигне протегнатата ръка на Дийтс. Изтеглиха го на замръзналата земя. Погледна небето и усети как леденият вятър го пронизва.

Дийтс свали палтото си и го метна върху раменете му. Там долу, с Брайън на ръце, увит в пелерината на Майлс, Оливия се качваше в каретата.

Вътре в каретата поне не му бе така студено. Дийтс подкара конете в галоп, а Оливия, сложила детето в скута си, чевръсто разтриваше ръцете и краката му. Момчето постепенно възвърна цвета на лицето си и престана да трепери, но тя не спираше да го прегръща и целува. Само от време на време и някак неохотно поглеждаше към Майлс.

Най-накрая той пророни:

— Май добре стана, че и аз дойдох.

— Ако не беше дошъл с нас, това нямаше да се случи — сряза го тя.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Ти — продължи тя, вече малко по-спокойно, — отвлече вниманието ми и...

— Седя тук, премръзнал в тия мокри дрехи, а ти ме виниш за станалото? Виж ме на какво приличам. — Показа охлузените си ръце и разпарцаливената риза.

Брайън се поизправи в скута на майка си, погледна Майлс в очите и протегна ръце.

Тишина. Каретата се наклони. Майлс се намръщи.

Без думичка Брайън слезе от скута на Оливия и се настани в скута на Майлс. Облегна малката си влажна главица върху гърдите му, без да откъсва от него огромните си сиво-зеленикави очи.

— Господи! — промърмори Майлс и усети някакво бодване в сърцето. Може би от страх — никога досега не бе разговарял с дете, камо ли да го държи в скута си. Може би от неприязън — винаги смяташе, че децата са само необходима досада, нужна за продължението на рода.

Оливия не каза нищо, но тялото ѝ се напрегна. Наблюдаваше го така втренчено, сякаш в нея се надигаше паника. Но имаше и нещо друго, което Майлс не успя да определи.

Тя пое детето от него, когато каретата спря пред входа на Девънсуик. Дийтс отвори вратата, намести подвижната стълбичка, помогна на Оливия да слезе и я придружи до къщата. Майлс бавно слезе и потрепери от студения въздух. Каза си, че е време да си върви. Нямаше повече работа тук. А и целият беше мокър. В следващия миг дочу възбудени възгласи. Очевидно прислугата се суетеше около детето.

Тръгна към фоайето. Точно в този момента Емили пресрещна сестра си и племенника си на долната стълбищна площадка. В копринената си рокля с цвят на перла, украсена с черна дантела, сякаш излизаше от парижко модно списание. Контрастът с обикновената кафеникава рокля на Оливия бе толкова голям.

— Какво, по дяволите, става? — чу се гласът на Емили.

— Брайън падна в една отвратителна яма и...

— Оставяш кал по пода, Оли! Виж каква мръсотия, а лорд Уилоуби ще се появи всеки момент.

Оливия продължаваше да държи Брайън на ръце и рязко се извърна към сестра си:

— Не чу ли какво казвам, Емили? Брайън едва не загина. Нямах ли поне капка състрадание? Никак ли не те е грижа за това дете? Господи, Емили, от време на време наистина се чудя имаш ли душа!

Оливия понесе детето нагоре по стълбите. Едва тогава Емили се извърна и забеляза застаналия на вратата Майлс. Изглеждаше смаяна.

— Не си спомням да съм те канила — съвзе се бързо тя.

— Не си — отвърна той с безразличие, а на устните му заигра студена усмивка.

Тя тръгна към него, но внезапно спря и покри нос с кърпичка. Сините ѝ очи обходиха влажните, покрити с кал дрехи и ботуши и тя просъска:

— Веднага напусни къщата! Чуваш ли! Махай се!

— Какво има, скъпа? Смяташ, че, ако ме завари тук, старият лорд Уилоуби ще се разстрои? — Той се изсмя, а в очите му имаше гняв. — Да не си го убедила в своята невинност? Доколкото си спомням, доста добре го правеше.

Емили рязко си пое въздух и отново просъска:

— Махай се!

— А ако не го направя?

— Тогава ще наредя да те изхвърлят.

— И какво ще ми попречи да пресрещна лорд Уилоуби? Само за да го уведомя, че любимата му с ангелско лице има бенка с формата на сърце от вътрешната страна на лявото си бедро и е особено чувствителна, когато докосваш с език...

— Изнудвач! — прошепна тя бясна. — Какво искаш, за да си тръгнеш и никога повече да не стъпиш тук?

Замисли се за миг, след това очите ѝ се присвиха. Приблужи го похотливо и плахо му се усмихна.

— Не си прави труда — посъветва я той, а тя го погледна втрещено. — Не ме интересува.

— Мразя те! — процеди Емили.

Той ѝ намигна и нагласи ръкавите на изцапаното си сако. Реши, че няма да чака пелерината си. Беше се наситил на жените от

семејство Девъншир за днес.

— Господин Уорик.

Огледа се и видя Оливия в подножието на стълбата. Очилата бяха на носа ѝ, но косата ѝ беше все още привлекателно разпиляна по раменете.

Емили също се извърна и отсече:

— Разкарай го от тук, Оли, преди Негова Светлост да пристигне. Иначе никога няма да ти простя. — Хукна по коридора, влетя в някаква стая и затръшна вратата след себе си.

Мина малко време, преди Оливия отново да погледне Майлс.

— Пелерината ти.

Пристъпи към него, дрехата висеше сгъната на ръката ѝ.

Мина му през ум, че вероятно е от онези жени, които са маниачки на тема чистота и ред. Не би се учудил, ако всичките ѝ вещи и дрехи са така грижливо подредени. А бельото ѝ старателно разпределено по цветове, макар че, ако съдеше по начина ѝ на обличане, едва ли носеше цветно бельо.

— Пелерината ти — повтори тя.

В този момент си даде сметка, че тя е съвсем наясно какво се случи току-що между него и сестра ѝ. Оливия Девъншир може да е всякаква, но не и глупачка.

Той пое дрехата.

Оливия отстъпи и събра ръце пред себе си.

— Май не ти благодарих. Ти спаси живота на Брайън. Единственото ми оправдание е, че страхът да не го загубя, замъгли мислите ми.

— Не е нужно да се извиняваш, госпожице Девъншир. Както и не е нужно да ми благодариш. Имам чувството, че щеше да се справиш не по-зле и без мен. Само дето тогава ти щеше да паднеш в ямата, а не аз.

В очите ѝ се мярна малко весело пламъче. На устните ѝ се появи бегла усмивка. Господи, колко хубави бяха тези устни — пухкави, розови и изящни. Зачуди се колко ли мъже са ги целували страстно.

— Дрехите ти — пророниха същите тези устни. — Съвсем забравих за тях. Ако ги изпратиш, ще се погрижа да ги изкърпят и почистят и да лъснат ботушите ти.

Майлс погледна калните стъпки, които бе оставил:

— Няма нужда, благодаря.

Без повече приказки той се обърна и напусна къщата; застана на стъпалата и потрепери, но не му мина през ума да наметне пелерината, докато изчака кочияшът да докара каретата. Вътре се отпусна на кожената седалка и повдигна с пръст кадифената завеска. Видя Оливия застанала на прага да гледа към алеята. Беше свалила очилата си.

ШЕСТА ГЛАВА

На четиридесет и една години съм — каза той. — Наричали са ме заклет ерген и бях заклет ерген. На млади години никога не съм си се представял като съпруг, а откакто поостарях, съвсем не съм мислил по въпроса. Всички ние обаче се променяме и моята промяна настъпи, когато те видях.

Напоследък все повече и повече чувствам, че сегашният ми начин на живот е абсолютно неприемлив.

И най-много от всичко желая да станеш моя съпруга.

Томас Харди

На тридесет и девет години Майлс продължаваше да е ерген, защото си представяше, че все някога ще срещне идеалната жена — омайно красива и удивително интелигентна.

А какво представляваше Оливия Девъншир? Облечена подходящо и с променена прическа тя би била достойна съперница на сестра си. Колкото до интелигентността — повечето жени не са особено образовани, освен в изкуството да мамят и флиртуват. Оливия Девъншир обаче беше изключение. Според баща ѝ тя би могла да научи преподавателите по икономика в Кеймбридж на някои неща... пък и самият Майлс не беше много силен в тези неща.

Той лежеше във ваната с хладка вода и пушеше кубинска пура. Смръщи вежди.

Съпругата му, разбира се, трябва да притежава чувство за хумор. В цялата вдървена осанка на Оливия Девъншир нямаше и капчица хумор. Най-вероятно лицето ѝ ще се напука, ако се разсмее...

Но пък и за какво ли толкова да се смее. Необходимо е някой да я научи да не гледа на живота прекалено сериозно... Вероятно ще е приятно и интересно занимание...

Жената, за която би се оженил, трябва да е от уважавано семейство. Нейната безукорна репутация и положение в обществото биха му дали уважението и успеха, които му се изплъзват цял живот, произхода и собственото му потекло. Но коя жена с такова положение би го удостоила с минутка от времето си, да не говорим за зестрата.

Къде оставаше любовта...

Вярваше в брака. И макар да бе в състояние да бърбри цял ден пред Оливия Девъншир за браковете без любов, винаги си бе представял, че ще обича жената, с която ще прекара остатъка от живота си. Не можеше и да помисли за едно сиво всекидневие с човек, който не го радва, затова и любовните му авантюри бяха кратки, без капчица чувство, залъгалки.

Несъмнено приличаше на майка си повече, отколкото бе готов да признае. Наистина Алисън Кембъл бе имала доста любовници и възможността многократно да се омъжи, но тя бе обичала само един мъж — Джоузеф Уорик. И понеже не можа да получи Джоузеф, предпочете никога да не сключи брак.

Това върна мисълта му обратно към Оливия Девъншир. И сина ѝ.

Хвърли поглед към разхвърляните и изпокъсани дрехи по пода и си припомни неудобството под втренчения поглед на момчето по време на разходката до скалата Маргроув. Някога и той беше такъв — момче без баща, сгущено до майка си и захласнато по мъжа срещу него. Това ли е баща му? Дали някога ще му стане баща? Кой, по дяволите, е баща му?

Горкото момче. Заслужава по-добра съдба. Изглежда будно. А е и хубаво, и любвеобилно, и храбро. Държа се по-твърдо от Майлс, докато седяха в дъното на ямата и чакаха помощ. Баща му може само да се гордее с него.

Майлс изгаси пурата във водата, излезе от ваната и изчака Сали да го увие с пешкир през кръста. В банята беше студено; по прозорците имаше скреж. Сали бързо му подаде халата от пурпурна коприна с широк колан и му помогна да пъхне ръце в ръкавите. После му поднесе сребърна чаша с топло вино.

— Желаете ли нещо друго? — попита тя, като сушеше ръце в престилката.

Той се усмихна и я погледна в очите — там светеше онази позната искрица. Друг път би се възползвал, но сега отвърна:

— Не, благодаря.

Тя сви рамене и излезе.

Майлс остана загледан във вратата и си помисли дали да не я извика обратно. Но нещо го спираше.

Отпи от топлата напитка, прекоси стаята и застана до голямото легло. За последен път кани гости в Брейтуейт преди месеци. Какви гости — по-скоро познати, джобовете им натъпкани с пари, а ръкавите — с аса. Когато най-после си тръгнаха за Лондон изпита облекчение от настъпилата тишина и спокойствие.

Но това снощи беше истински ад.

Отпи от виното.

Щом Оливия Девъншир затвори вратата на Брейтуейт зад гърба си, от всички ъгли го връхлетя пустота. И докато Бертрайс похъркваше в леглото му, той се въртеше из къщата и напразно се опитваше да забрави колко приятно му бе да държи Оливия в прегръдката си.

Майлс смръщи вежди, отново си представи сина ѝ и допивайки виното, остави чашата на осеяната с карти за игра маса. Жалко за момчето! Дори и Оливия да е безлична стара мома, готова да се омъжи за всекиго, преди да е прецъфтяла, би приел да се венчаят, като ясно ѝ даде да разбере, че става въпрос единствено за изгоден съюз — всеки да запази свободата си, та дори и да има любовници, ако желае.

Но момчето си оставаше огромна отговорност... И постоянно напомняне за мрачното минало на майка си. Не че то носеше вина за постъпките ѝ... Но...

Облече се за чая. Винаги го правеше. Трудно се отказваха навиците, а и нямаше какво друго да върши. Помисли си дали да не отскочи пак до Дамиен и да даде нов повод за клюки на гостите му, но от падането в ямата всичко го наболяваше.

Отиде в кабинета и закрочи напред-назад без цел; хвърли облегалката на изящен фотьойл от седемнадесети век в огъня и се загледа как искрите лумват към комина. Настани се на стола зад бюрото и разсеяно запрехвърля натрупаната кореспонденция, неотваряна със седмици, а може би и с месеци. Няколко писма от

Гънърсайд с оплаквания от условията на работа. Нищо ново — заплахи за стачки, настояване за увеличаване на надниците и недоволства от фактори, които превръщаха мините в смъртоносно опасни.

Писмото от Джосая Лубински хвърли в кошчето, без дори да го отвори. Майлс не възнамеряваше да продава мините. Поне засега. Няма да ги продаде, докато окончателно не се убеди, че са напълно изчерпани.

Разхлаби вратовръзката си и продължи да прехвърля писмата от разни кредитори. Тъкмо щеше да ги прати при писмото на Лубински, когато семплият и дискретно изписан обратен адрес върху един от пликите, заровен сред останалите, привлече вниманието му.

„Дж. П. Матюз и съдружници. Лондон, Англия.“

За миг Майлс притвори очи. От кога ли лежи тук това писмо? Разчупи печата и отвори плика — почти се задъхваше от учестеното си дишане и от изведнъж залялата го непоносима горещина.

Драги господин Уорик,
Както ви уведомихме с предишното писмо,
съществува проблем с пари, които ни дължите...

Майлс разтърка очи и остана дълго загледан в тавана, преди да се зачете отново.

Затова, с най-голямо съжаление, ще се наложи да прекъснем нашите взаимоотношения...

По дяволите! По дяволите!

Ако не получим известие от вас до 1 ноември и паричният въпрос не бъде уреден, очаквайте нашата повереница да пристигне в Брейтуейт Хол най-късно до 15

ноември. С най-дълбоки и искрени извинения, заради неудобството, което вероятно ви причиняваме...

Оливия заспа с очилата. Изобщо нямаше намерение да придремва, но напрежението от следобеда си каза думата.

В унеса си тя се стараеше да забрави предишните часове и особено момента, когато застана на стълбищната площадка и видя Майлс и Емили, застанали един до друг да си шептят разгорещено.

— Оливия! Оливия, събуди се!

Оливия с усилие отвори очи. Стаята тънеше в тъмнина. Очилата се бяха свлекли. Оправи ги и се постара да разпознае надвисналия над нея силует.

— Емили? — Повдигна се на лакти и като видя изопнатите черти на сестра си, Оливия се паникьоса: — Господи, да не е станало нещо с Брайън?

— Той се върна, Оли!

— Кой?

— Майлс. Затвориха се с татко в кабинета преди два часа.

Оливия се опита да се отърси от сънливата си обърканост.

— Какво иска?

Със стиснати юмруци и широко отворени сини очи Емили просъска:

— Какво мислиш, че иска, глупачке? Теб!

Отначало шокирана, а после ядосана, Оливия отметна завивката и стъпи на пода.

— Какви ги говориш, Емили!

— Такива — двамата с татко седят затворени в стаята, пият и се смеят като първи приятели. А току-що татко ми нареди да те събудя, да те облека в най-хубавата ти рокля и да те пратя долу при него след десет минути.

Оливия дори не трепна. Иначе щеше да се издаде.

„Господи, не ме карай да се надявам! Отказах се от това толкова отдавна.“

Мозъкът ѝ все още бе замъглен от съня. Тя залитна, но успя да запази равновесие, и се залута из стаята, като палеше лампите по изящните маси. Разля се жълтеникава светлина. Огънят в камината

тлееше и Оливия го разбърка с ръжена, но за всеки случай хвърли и лопата въглища.

— Нали всъщност не възнамеряваш да слезеш? — обади се Емили.

— Обикновено не се противопоставям на татко. — Оливия отвори гардероба и заразглежда оскъдния брой рокли. Но я вълнуваше един-единствен въпрос: Ами ако наистина?

Избра и облече бяла блуза и кафява пола, докато Емили не преставаше да кръстосва стаята.

— Как дръзва! И то точно днес, часове след като лорд Уилоуби поиска ръката ми!

Оливия взе четката и я прокара през косите си; намръщи се, защото кичурите не ѝ се подчиниха и се разпиляха по раменете и гърба ѝ, докато се опитваше да ги прибере на кок.

Емили се тръшна на някакъв стол и закри лице с ръце, като не преставаше да нарежда:

— Какво ще си помисли лорд Уилоуби, ако се омъжиш за този отвратителен човек? Господи, няма начин да не узнае за Майлс!

— Правиш прибързани заключения, Ем. Доколкото ми е известно татко най-вероятно е поканил Уорик, за да му благодари, че измъкна Брайън от ямата днес сутринта.

— За всички щеше да е по-добре, ако го бе оставил там!

Оливия светкавично прекоси стаята и преди Емили да се опомни, я сграбчи за ръцете и силно я раздруса. Чак когато сестра ѝ извика от болка, Оливия се стресна. Емили беше прекалено зашеметена, за да заплаче.

И Оливия не беше на себе си. Почувства се унижена. Та нима от години наред не бе най-голямата опора на сестра си? Криеше грешките и особено бурния светски живот на Емили от баща им, задоволяваше всичките ѝ капризи...

А сега Емили да заяви, че е по-добре, ако Брайън бе загинал... Господи! Вярно, че го беше казала в яда си, но Оливия не можеше да ѝ го прости.

Емили избухна в сълзи, скочи от стола и избяга от стаята. Оливия остана загледана във вратата, а сърцето ѝ се късаше — дали за Емили, дали за самата нея, или за Брайън — не можеше да определи.

Оливия стоеше пред бюрото на баща си и се чувстваше като дете, заловено да краде ябълки от градината. Лицето на лорд Девъншир беше строго, а очите — тъжни; дори когато накрая се усмихна, изразът не се смекчи.

— Женитба? — повтори Оливия и колената ѝ се подкосиха. Не смееше да погледне Майлс Уорик, настанен до камината и небрежно подпрял лакът на полицата, откъдето я наблюдаваше, без да трепне.

— Да — отвърна баща ѝ. — Женитба. Уорик се върна в Девънсуик да те поиска за съпруга. Аз, разбира се, дадох благословията си. Ти трябва да вземеш окончателното решение.

— Дали да се омъжа за Майлс Уорик?

Баща ѝ кимна.

Най-накрая се наложи да погледне към Уорик. Как може да стои насреща ѝ и да предлага женитба, все едно че купува крава?

— Извинявай, но съм леко изненадана — успя да промълви тя. — Та нали вчера...

— Разбирам те. — Уорик се обърна към баща ѝ: — Искам да поговоря с Оливия насаме.

— Готово.

Баща ѝ се надигна от стола и напусна стаята. Между нея и Уорик се изправи тишината. Проточиха се безкрайни мигове тягостно мълчание. А той продължи да си стои, облечен в добре ушит тъмносив костюм, който подчертаваше широките му рамене, тясната талия и стройните крака. Очите му бяха потъмнели и се сливаха с избродираната със златни пеперуди тъмнозелена жилетка от китайска коприна.

— Е — подхвана тя най-накрая с прекалено нервен тон, — смея ли да запитам, дали отново не си наблегнал прекалено много на уискито? Или баща ми е увеличил обещаната сума и ти е направил предложение, което само човек, богат колкото принц Едуард, би отхвърлил?

— Не — отвърна той простичко.

— Така ли? Но не очакваш да повярвам, че си пристигнал тук воден от нещо, наподобяващо привързаност...

— Не.

Тя отмести поглед и тихо пророни:

— Е, поне не лъжеш.

— Съжалявам, ако те огорчавам.

— Не се огорчавам толкова лесно, господине.

С крайчеца на окото си видя, че той се размърдва, отива до прозореца и поглежда навън. Тъмните му гъсти коси се спускаха по якичката и светлината придаваше червеникави оттенъци на великолепните къдрици... Испита усещането, че се задушава. Подпря се с длани на бюрото, за да не залитне.

— Баща ти доста хвали деловите ти качества — подхвана той, без да се извъръща. — Великолепно се справяш с управлението на този дом.

Бавно се обърна, за да застане с лице към нея; единствената ѝ мисъл бе, че белотата на безупречно вързаната му връзка само подчертава бронзовия загар на лицето му. Майлс Уорик обожаваше слънцето — знаеше го със сигурност. Преди години с часове го наблюдаваше как препуска през пустошта на арабските жребци, които така харесваше. Знаеше също, че разпродаде повечето от конете, за да покрие дълговете си.

— Нужен ти е съпруг — продължи той, — а на мен — съпруга.

— Нужна ти е зестрата.

— Не мога да го отрека.

— Но има далеч по-млади и хубави жени, чийто бащи ще проявят щедрост...

— Съмнявам се. Бащите им никога няма да ме одобрят за зет.

Тя побутна очилата си.

— Нашата няма да е първата женитба без любов — не спираше той.

Тя само кимна.

— А и трябва да се помисли за момчето...

— Напълно съзнавам отговорностите си. Затова ще те помоля да не го намесваш в тази история. Ако ще сме докрай откровени, трябва да призная, че при други обстоятелства щях да потърся по-уважавана личност, която да ми помогне да отгледам Брайън.

Майлс се облегна на рамката на прозореца и забеляза, че страните на Оливия пламнаха още при споменаването на сина ѝ. Невъзмутимата ѝ фасада рухваше винаги, когато се споменеше момчето.

— Права си, ние и двамата нямаме избор. Ако самият аз не бях толкова лоша партия, щях да си потърся непорочна жена, а не такава, за която се знае, че е имала вземане-даване с цигани и азиатски татуировчици.

Тя неволно вирна брадичка и изправи рамене. Очите ѝ добиха същия зеленикав оттенък, както при неочакваната им среща на алеята.

— Макар че, като те гледам такава сдържана, тези приказки ми се струват невероятни. Кажи ми, мила — попита той с крива усмивка: — истина ли е?

— Кое? — рязко се обади тя.

— Че си танцувала с цигани? Че си се подложила на мъченията на татуировчик?

— Дори да е вярно, какво те интересува?

— Може би ще е по-добре, ако навлезем в блаженството на брачните отношения с пълни признания, така да се каже?

— Говориш, сякаш си напълно убеден, че аз приемам предложението ти за женитба, господине.

— А не го ли приемаш?

— Не знам. Трябва да обмисля доста неща.

— Като например?

— Теб, като начало. Известно е, че си женкар, комарджия, който шмекерува и болезнено чувствителен на тема произход. Верни ли са тези неща?

— Всичките — без едно.

Тя го погледна изненадано.

— Не мамя на карти. — Рязкото му придвижване към нея я накара да трепне. Той проследи как тя неволно се отдръпва. Брадичката ѝ се вирна решително и предизвикателно и тя го изгледа като притиснат в ъгъла човек: дали да побегне, или да посрещне опасността с вдигната глава! Той я подкани: — А сега е твой ред, госпожице Девъншир.

Изгледа го гневно през очилата, а косите ѝ бяха така стегнато опънати назад, че очите ѝ леко се присвиваха. Очевидно бе бързала: кокът на тила, обикновено доста спретнат, сега приличаше на настръхнал таралеж. Една фиба се бе полуизмъкнала. Майлс се изкушаваше да я изтегли и да позволи на косите ѝ да се разпилеят свободно, както направи миналата вечер.

— Чакам! — подкани той наново.

— Верни са. Всичките приказки. — Пое си дълбоко дъх, но не откъсна очи от неговите. — Танцувала съм с цигани...

— Гола?

Тя се поколеба, а по врата ѝ, полускрит зад високата яка на блузата, плъзна руменина. Опря се на бюрото, преди да отговори:

— Малко е преувеличено. Бях с воали и шалове. И за татуировчика е вярно.

— Аха.

— Отвратен ли си, господине?

— Още не знам. Колко е голяма татуировката? Всъщност, една ли е? И къде са? Да, наистина — къде са?

— Какво значение има? Стореното не може да се промени.

— Бих искал да съм подготвен, в случай че стана свидетел как съпругата ми разголва плът, изрисувана с бълващи огън дракони или с череп и кръстосани кости.

— В твой случай трябва да си благодарен, каквото и да получиш.

— В твой случай и ти трябва да се задоволиш със същото.

— Ето, това имах предвид, господине. Какво щастие могат да намерят заедно нашите две изгубени души?

— Приятелство.

— Но приятелство аз имам и тук: баща ми, сестра ми, синът ми. Да не говорим за Бертрайс.

— Баща, готов да те пожертва и да те даде на един никаквец, само и само да подсигури бъдещето на по-малката си дъщеря? Сестра, готова да ти натяква всекидневно, че единствената причина да си на този свят е да се грижиш за безбройните ѝ хрумвания и капризи? Или старата дойка, която търси невидима котка. И накрая син, чийто живот е обречен, защото е дете на пропаднала жена?

— Докато ти си другаруваш с привидения от миналото, паяжини и мебели, които използваш за огрев! — срязва го тя разгорещено. — Намираш утеха в свадливи прислужници и бутилки уиски! Не съм глупачка, господине. Не другарство търсиш ти, а начин да сложиш край на бедността си, да покриеш дълговете си, да съживиш Брейтуейт, какъвто е в мечтите ти, и да се наредиш сред благородниците, защото ти, господине, самият ти си дете на „паднала жена“.

Той дълго мълча; постепенно в тишината нахлу шумът на капките дъжд, които биеха по стъклото, и припукването на огъня в камината. Най-накрая, с кисела усмивка, той се обади:

— Няма съмнение, че решим ли да се впуснем в тази... авантюра — не ми хрумва по-подходяща дума — е най-добре поне да не бъдем лицемерни. Истина е: не те обичам. Често съм се чудил дали въобще мога да обичам.

— Тогава кажи ми: ако влезем в този съюз единствено заради взаимно удобство, ще разполагаш ли със свободата да правиш каквото искаш и дори да се впуснеш в друга връзка?

Той огледа безизразното ѝ лице и тънката златна рамка на очилата, кацнали на носа.

— Ако така искам. — Прозвуча решително и изненадващо отбранително.

Оливия само леко вдигна вежди и скръсти ръце.

— Предполагам, че и аз ще запазя свобода си.

За момент си представи как Оливия Девъншир... Уорик използва прикритието на нощта, за да се измъкне и да отиде на среща с любовник. Смешно хрумване, наистина, но не биваше да забравя, че макар външно момичето да прилича на нечия леля, при това — стара мома — зад тая фасада се крие обаятелна жена; а и там някъде съществува един мъж, на когото тя държи достатъчно, за да пожертва репутацията си.

Оливия наблюдаваше как изразът на Уорик става все по-суров и самодоволното изражение върху лицето му се стапя като восък на огън.

— Е? — настоя тя. — Какво? Няма ли да получа отговор? Да не би да се разколеба? Връщането ти тук с готовност за женитба говори, че внезапно си изправен пред отчаяна нужда от пари. Вероятно са се появили още кредитори с нови заплахи. Но това няма значение. Само се чудя какво против любовните ми похождения може да имаш, стига, разбира се, да го правя дискретно.

Той се извърна и уж заразглежда книгите. После мина до бармасичката, прокара пръст по едно от блестящите кристални шишета и накрая промълви:

— Като че ли постоянно забравям твоето положение. Снощи, ако не се лъжа, спомена името на мъжа...

— Не, не съм.

— Напротив. Каза го. — Той леко се извърна и я погледна изпитателно. — Сигурен съм. Точно след второто уиски...

— Не, не съм.

— Според мен е редно да знам името на бащата на момчето.

— Уверявам те, не е нужно.

Извърна се право с лице към нея, пъкнал ръце в джобовете на панталоните си.

— Добре, по дяволите, но поне ми кажи: обичаше ли го.

— Какво значение има?

— Просто ми кажи, по дяволите!

— Да. Обичах го.

— Ясно. А продължаваш ли да го обичаш?

— Дали обичам бащата на Брайън? Това ли питаш, господин Уорик?

Той кимна.

— Признавам, че има моменти, когато изпитвам огромна слабост към бащата на Брайън. Но има и моменти, когато изпитвам известно разочарование, дори неприязън.

— А що за човек е той?

— Човек без скрупули, иначе никога нямаше да злоупотреби с чувствата на неомъжено младо момиче от добро семейство.

— Значи го бива в омайването, така ли?

— Стига да реши.

Приседна на ръба на бюрото. Колената ѝ отново не я държаха. Даваше си сметка, че май отново провали всичко. Но пък, може би, така е по-добре. Нямаше намерение да се лиши от малкото достойнство, което ѝ бе останало. Въпросът за бъдещето и щастието на Брайън бе от първостепенно значение.

Уорик се насочи към вратата. Оливия така рязко се изправи, че бюрото се разклати.

На прага той се спря и без да поглежда назад, обяви:

— Ако моето предложение представлява някакъв интерес, госпожице Девъншир, съобщи ми. Очаквам да чуя твоето „да“ или „не“ утре до това време. Иначе забрави, че изобщо съм идвал.

И изчезна.

Тя остана загледана в затворената врата; сърцето ѝ така лудо биеше, че почти се задушаваше. След това се втурна напред, отвори вратата и го съзря в момента, когато поемаше палтото си от Джоана.

— Господин Уорик — спря го тя. — Ако не възразявате, трябва да отбележа, че има какво още да се желае по отношение на маниерите Ви. Не се нахълтва просто така в дома на една жена и не ѝ се поставят ултиматуми, особено когато става въпрос за женитба.

Буйните вежди на Джоана се стрелнаха нагоре.

— Женитба? — повтори той. Очите му попаднаха на една от прислужниците, с широко отворени като на бухал очи, която се суетеше в подножието на стълбището, и се провикна:

— Славен ден! Госпожица Оливия е сгодена!

— Няма такова нещо — възрази Оливия, паникьосана.

— Госпожица Оливия е сгодена! — чу се нечий глас в края на коридора.

Тя леко сведе глава, пристъпи напред и застана до Уорик. Той, от своя страна, не помръдна, а само я изгледа с присвити очи.

— За сведение — пророни тя, без да се обръща конкретно към някого — още не съм приела да се омъжа за този човек.

— От какво се разстрои толкова? — провлече Уорик. — Защото не ти поднесох цветя, бонбони и не паднах на колене?

— Много тривиално, господине!

— Така ли? Тогава може би просто не си срещала хора, които ти се опъват? Или те е страх?

— От теб!

Не го произнесе като въпрос.

— От света отвъд тази врата, госпожице Девъншир. Знаеш ли какво мисля? Мисля, че всичко е лъжа: никога не е имало цигани или татуировчици. — Той я тупна с пръст по челото. Тя ахна и се изчерви. Не беше на себе си от възмущение. — Дори — добави той след умишлена пауза — толкова съм прозорлив, че не бих се изненадал, ако си излъгала и за Брайън.

Тя отвори и затвори уста, без да издаде звук. Сърцето ѝ се бе качило в гърлото — сигурен признак, че е паникьосана.

Той сведе глава към нейната и като изви чувствените си устни в иронична усмивка, която подчерта високите му скули, заяви:

— Готов съм да заложа живота си, че той е плод на непорочно зачатие.

Напрежението се свлече от раменете ѝ; тя едва не се строполи. Ако тялото ѝ не продължаваше да трепери, вероятно щеше да се размее. Все пак успя да го дари със самодоволна усмивка и бавно и предизвикателно започна да разкопчава перлените копчета на блузата си. Уорик присви очи, изваяните му черти придобиха гранитна острота, докато блузата бавно се разтваряше и разкри първо шията, после раменете и накрая дантелата на долната риза, която покриваше гърдите ѝ.

Когато тъмните му очи най-после бавно се върнаха към нейните, тя забеляза шокирания им израз и кротко заяви:

— За да няма недоразумения, господине... — Хвана края на ризата с върха на пръстите си и го придърпа надолу, така че да се види прекрасно оцветената и майсторски изрисувана татуировка на бледорозова роза, която изящно се виеше по вътрешната страна на гърдата. — Уверявам те, господин Уорик, че съм всичко, което твърдят слуховете... А може би и нещо повече.

Погледът му отново се спусна към гърдата ѝ и остана там, докато тишината стана така тягостна, че Оливия се почувства неловко и усети как я залива руменина.

Тогава Уорик сви присмехулно устни и направи нещо, което взе дъха ѝ: леко докосна стеблото на розата с пръст и го придвижи бавно нагоре до пъпката.

— Много хубаво. Ако извикам „бис“, ще свалиш ли още нещо?

Тя рязко загърна блузата около врата си.

— Съвсем скоро ще научиш, госпожице Девъншир, че не се шокирам лесно. Поне не толкова лесно като теб.

— Какво значи това?

— Значи, че лицето ти поруменя в момента, когато докоснах гърдата ти. Колко ли ще се изчервиш, ако докосна...

— Довиждане, господин Уорик!

Оливия му обърна гръб и с горда осанка се насочи към стълбите.

Баща ѝ, почервенял като цвекло, излезе от съседна врата; разтвори широко ръце, а кръглото му тяло се затресе от радостна възбуда.

— Значи ще има сватба. Какъв ден само! Да сгодя и двете си дъщери.

— Госпожице Девъншир! — провикна се Уорик.

Тя забави крачка.

— Проклетите очила се замъгляват, когато се ядосаш. Мислех, че е редно да ти го съобщя.

— Върви по дяволите! — изруга тя, с което закова баща си на място.

— Добре — отвърна Уорик. — Значи ще се видим в ада!

Чу се затръшването на входната врата; последва трополене из цялата къща, когато вечно любопитните прислужници откриха, че крамолата е приключила. Оливия стоеше в подножието на стълбището и мразеше и себе си, и Уорик...

Защо не коленичи да ѝ поиска ръката?

Защо не ѝ засвидетелства дори престорено уважение?

Защо му трябваха тези откровености?

Защо беше толкова арогантен?

Защо беше така неустойимо привлекателен и самотен, и точно като нея огорчен от миналото си, че бе готова да захвърли всичко и да се омъжи за него, независимо от вътрешния глас, който ѝ крещеше в никакъв случай да не го прави.

Тръгна към входната врата, отначало вдървено, а после — забързано.

— Оливия! — Емили се спускаше по стълбите, хванала с една ръка перилата, а с другата — полата на роклята. — Не го прави! Не бива! Знаеш какво означава това! Оливия! Никога повече няма да ти проговоря. — Емили стигна до сестра си, в момента, когато Оливия протягаше ръка към дръжката, сграбчи я и я обърна към себе си. — Той не те обича!

Оливия хвана дръжката.

— Той те иска поради една-единствена причина: зестрата. Ще пропилее парите ти по многобройните си любовници, на комар, за коне и за онази порутена къща, а когато ги свърши, ще те захвърли.

— Махни се от пътя ми, Емили.

— В името на Бога — намеси се баща им, — остави момичето, Ем.

— Кажй ѝ, татко. Кажй ѝ да не се омъжва за него. Умолявам те.

Оливия гледаше невярващо пълните със сълзи очи на сестра си и поклати глава.

— Нима не заслужавам този вероятно единствен шанс да получа свободата си, Емили?

— Той е отвратителен.

— Някога не смяташе така.

— Помисли за Брайън.

— Точно това правя.

— Хайде, Емили — намеси се отново Девъншир. Прегърна малката си дъщеря през раменете и се опита да я отведе. — Господи, момиче, ти да не ревнуваш...

— Да ревнувам! — изсмя се Емили и отблъсна ръката му. — Да ревнувам от нея? Него? Шегуваш се, татко. Та той обича мен. Иска само да ми отмъсти, за...

— За какво? — настойчиво я прекъсна баща ѝ.

Емили насочи трескавите си очи отново към Оливия и като долепи устни до ухото ѝ, прошепна дрезгаво:

— Как ще живееш с мисълта, че съпругът ти и сестра ти са били любовници? Че, докато той спи с теб, мисли за мен?

— Какво, за Бога, съм ти сторила, че ме мразиш толкова? — пророни Оливия едва-едва, усетила как мъката стяга гърлото ѝ. — Отгледах те и те обичах като майка. Пожертвах всичко мило, за да живееш безгрижно и да се омъжиш за мъж с власт и положение като лорд Уилоуби, а ти си готова да ми отнемеш единствената ми възможност.

— Но Брайън заслужава...

— Да не си посмяла да го споменаваш! Не си достойна! Запази си лицемерната загриженост за моя син, за да впечатлиш другия. А сега... Махни се от пътя, ми.

Оливия се шмугна край сестра си и със замах отвори вратата. Леденият въздух я блъсна назад, но тя хвана полите на роклята си и се спусна по стъпалата към алеята. Трябваше да присвие очи, за да различи силуета на отдалечаващата се карета на Уорик.

— Почакай! — извика тя и се затича, сигурна, че кочияшът няма да я чуе през тропота на копитата и подрънкването на поводителите.

Извика повторно, летейки по мократа от дъжда алея.

За малко не се блъсна в каретата, преди да осъзнае, че впрягът всъщност е спрял. В следващия момент видя кочияша, а после — как вратичката се отвори и неясният силует на Уорик грациозно слиза.

Останала без дъх, изведнъж съжали, че действа така импулсивно.
— По дяволите! — промърмори тихичко тя.

Уорик бавно тръгна към нея, а тя затвори очи от унижение. Господи, сигурно прилича на луда: краката, глезените и подгъвът на роклята — опръскани с кал, косата — разпиляна по раменете, а блузата — разкопчана и прилепнала към влажното ѝ тяло.

— Госпожице Девъншир.

Извърна глава натам, откъдето долетя гласът на Уорик. Едва различаваше силуета му.

Той се пресегна и внимателно свали очилата ѝ. Светът мигновено възвърна ясните си очертания. Уорик я наблюдаваше с вдигнати вежди, а ръцете му бършеха очилата от пара с предницата на сакото.

— Искаш да ми кажеш нещо, така ли?

Тя се загледа в поклащащата се верижка на часовника му, втъкнат в джобчето на жилетката. Странно, че не го забеляза преди; как само проблясваше.

— Да. Аз...

Преглътна и откри, че ѝ е трудно да си поеме въздух; цялата се скова от неудобство.

Уорик вдигна очилата, присви очи и внимателно огледа стъклата. Очевидно доволен ги постави върху носа на Оливия и намести телените дръжки зад ушите. Пръстите му погалиха косата на слепоочията ѝ и се плъзнаха назад.

— Нали те предупредих, госпожице Девъншир, че очилата ти се замъгляват, когато се ядосаш?

Тя кимна.

Захвана се да закопчава блузата ѝ, а тя стоеше неподвижна като статуя и гледаше как гаснещата светлина очертава лицето му. Сърцето ѝ лудо заби, когато пръстите му неволно докоснаха гърдите ѝ.

— Продължавам да твърдя, че сигурно виждаш идеално и без тези проклетни неща, но както и да е. Не се втурна след каретата ми, за да обсъждаме зрението ти. Предполагам, внезапно си променила решението си относно моето предложение.

Тя кимна.

— И предполагам си решила, че съюзът помежду ни ще е от полза и за двама ни.

Тя кимна.

— А ще се съ согласиш ли, че колкото по-бързо го сключим, толкова по-добре?

Тя кимна.

— Добре. Ще поговоря с архиваря. Доколкото знам, прието е три седмици предварително да се даде заявка, но с малко насърчение архиварят Харгрийвс благосклонно ще пренебрегне формалностите. Какво ще кажеш церемонията да се състои след една седмица, считано от днес?

— След една седмица?

— Знам, нямаш достатъчно време да се приготвиш, но в нашия случай това няма особено значение.

Тя кимна.

Той замълча и продължително я изгледа. Оливия трепереше. Дали от студа или от шока, че току-що се съ согласи да се омъжи за Майлс Уорик? Зъбите ѝ затракаха.

Майлс свали пелерината си, метна я върху раменете ѝ и я загърна около врата. Скъпата вълнена наметка с изподрана подплата пазеше топлината от тялото му и аромата на одеколона му.

— Благодаря — пророни тя.

Той се усмихна бегло, леко се наведе и като докосна устни до нейните, промълви:

— Няма защо.

Върна се при каретата, където, кочияшът го чакаше с подвижните стъпалца, и се шмугна грациозно като акробат.

— Лека нощ, госпожице Девъншир — чу се глас отвътре. — Ще ти се обадя.

Кочияшът затвори вратата и пъргаво зае мястото си.

— Лека нощ — изрече тя и проследи как каретата тръгва и изчезва в тъмнината.

СЕДМА ГЛАВА

*Ти не дойде и отминаващото време ми
довлече смут. Как страдах, когато уреченият
час удари настана студ: ти не дойде.*

Томас Харди

— Убеден съм, ще уважиш мотивите ми, Уорик. Не ме смятай за коравосърдечен — та, по дяволите, ние сме мъже и като такива се гордеем, че направляваме сами съдбите си — все пак, предполагам, трудно ще приемеш условията, които предлагам. Обаче... — Девъншир прочисти гърлото си и фиксира Майлс. Вятърът виеше и стъклата на прозорците потреперваха. — Наясно си защо постъпвам така, не се съмнявам. Преди всичко мисля за бъдещето на Оливия. По тази причина, естествено, се наложи внимателно да проуча миналото ти. Очевидно имаш слабост към комара и никакъв делови нюх. Не те виня — побърза да добави той, — като знам как си израснал... Слушаш ли ме, Уорик?

— Разбира се.

Тонът на Майлс бе леден. Оливия никога не бе виждала толкова разгневен мъж.

— Затова изложих пред теб условията на зестрата. Оливия ще контролира изцяло финансите. Тя, разбира се, ще се съобразява с нуждите ти.

— Значи, ще се налага да прося от теб — процеди Майлс.

Тя преглътна.

— „Прося“ — е силна дума — възкликна Девъншир. — Моля те разбери: като имам предвид минало...

— Не се прави така! Съпругите не издържат мъжете си, а точно обратното!

Девъншир застана между Оливия и Майлс и му се усмихна пресилено:

— Но нали си даваш сметка за тревогата ми? Непрекъснато се чуват истории как някой пропилял зестрата на съпругата си и после клетото същество е принудено да живее като просякиня. Вашето няма как да се нарече брак по любов. Ще бъде истинско престъпление една сутрин Оливия да се събуди и да открие, че тя и синът ѝ са захвърлени заради друга жена. — Усмивката на Девъншир стана съвсем изкуствена. — Вземи майка си и баща си. Има още какво да се желае по отношение на почтеността на рода Уорик!

Разговорът продължи мудно и вяло. Оливия почти не слушаше. Предпочиташе да наблюдава лицето на бъдещия си съпруг и да проследява промените на израза му: първо зашеметен, после ядосан, накрая — бесен. Някакво тихо гласче ѝ нашепваше, че би трябвало да изпитва задоволство от сцената. Така му се падаше! Но вместо това ѝ се искаше да скочи на крака и да обяви на баща си, че идеята изцяло да контролира парите е нелепа. Майлс достатъчно потъпка гордостта си, като стана инициатор за този брак. Все още имаше възможност да се откаже от предложението. Щеше ли да го стори? Зависи доколко е отчаяно положението му.

Оливия си припомни как предишната нощ се мята в леглото, тревожна за изхода на днешната среща: как ще реагира Майлс, когато поставят договорите пред него и, казано на адвокатски жаргон, види грозната действителност черно на бяло?

Цяла нощ сънува как той отказва условията на зестрата и бесен напуска къщата.

Но сънува и как пада на колене, признава привързаността и любовта си и с готовност приема всичко — каквото ѝ да е — само тя да стане негова съпруга.

До този момент не се случи нито едното, нито другото.

— Е, Уорик — приемаш ли условията? — попита Девъншир.

Майлс остана видимо спокоен и сдържан, въпреки шокиращия обрат на нещата. Колко хладнокръвен и арогантен изглеждаше в най-хубавото си тъмносино сако със златни копчета, кожените панталони и лъснатите ботуши. В очите му обаче гореше безумен гняв и те искряха със сиво-зеленикава светлина. Докато изчакваше отговора му, чу тиктакането на часовника в коридора: с всяка измината секунда то отекваше все по-силно и по-силно.

— Явно нямам голям избор — отвърна той накрая.

Девъншир се усмихна облекчено и му подаде ръка. Майлс се престори, че не я вижда.

Усмивката му се стопи и бащата на Оливия добави:

— Има и още нещо.

— Нима? Нека се опитам да отгатна. Трябва да си разрежа вените и да подпиша договорите с кръвта си, така ли?

— Не чак толкова драматично, добри ми човече. То всъщност касае момчето. — Затършува из документите. — Ако поради някаква причина бракът ви се разтрогне, момчето остава под попечителството на майка си.

Майлс само леко се изсмя в отговор. Надигна се от стола и се обърна към Оливия:

— Говорих с когото трябва в Архивния отдел. Останалото е в твои ръце, тъй като очевидно си склонна да държиш нещата под контрол.

Извърна се и напусна стаята, без дори да се сбогува. Оливия хукна след него.

— В колко часа...

— В дванадесет — долетя лаконичният отговор.

В преддверието Джоана чакаше с пелерината и ръкавиците на Майлс. Възрастният иконом му помогна да се облече и му отвори вратата.

— Господин Уорик — извика тя.

Майлс спря на прага и ядно се обърна. Поколеба се дали да го уведоми, че ужасяващите клаузи в договора са идея изцяло на баща й, но каква полза щеше да има?

— Аз... Разбирам как се чувстваш...

— Нима? — Веждите му се стрелнаха нагоре присмехулно. Нахлузи едната ръкавица. — Тогава, госпожице Девъншир, кажи ми как се чувствам?

— Като кастриран.

— О! — Той я дари с ледена усмивка. — Добре го рече, мила.

— Никой не е допрял пистолет до слепоочието ти. Никой не те застава да го направиш против волята си.

— Въпрос на гледна точка.

Оливия дълбоко си пое дъх и отбеляза:

— Явно положението ти е съвсем окаяно.

Той сви рамене, нахлузи и другата ръкавица и подхвърли:

— Не повече от твоето, предполагам.

Тя се намръщи, но в следващия миг очите ѝ се разшириха, защото Уорик бавно тръгна към нея; нахлуващият вятър развяваше косите му. Но не от вятъра страните ѝ поруменияха, а очите му припламнаха.

— Ти също трябва да си в окаяно положение, за да се омъжваш за мен, госпожице Девъншир. Не съм мъж, който лесно потъпква достойнството си. Запознай се, макар и бегло, с миналото ми и ще разбереш какво имам предвид. Онези, които са се опитали да ме препънат, обикновено сами са се спъвали в своята глупост.

— Това заплаха ли е? — попита тя с привидна самоувереност.

— Аз не заплашвам, госпожице Девъншир. Не съм гърмяща змия, която разтърсва опашка, за да предупреди безпомощното същество, което се кани да нападне. Аз съм далеч по-изтънчен.

Той леко докосна гърдата ѝ с татуировката, плъзна пръст нагоре по шията, докосна тила и накрая обвитата в ръкавица ръка се зарови в косите ѝ. Сведе глава към нейната. Сърцето ѝ запърха. Не бе в състояние да мисли. Нито да помръдне. Очите му я хипнотизираха и дали от страх или вълнение колената ѝ се подкосиха.

— О, далеч по-изтънчен съм — повтори той тихо. — По-скоро съм пепелянка, госпожице Девъншир. Мушвам се в леглото ти и се укривам между чаршафите. Изчаквам, когато си най-уязвима и нападам.

— Ако се опитваш да ме сплашиш...

— Ами. Само приятелско предупреждение. Все пак сме приятели, нали, госпожице Девъншир?

Напразно опита да кимне.

Излязъл от кабинета, баща ѝ стоеше зад гърба ѝ и не откъсваше очи от тях.

— Какво става?

Без да отмества поглед от нейния Майлс отвърна:

— Бърза целувка, преди да тръгна. Мисля, че ми се полага, Ваша Светлост? Та какъв годеник ще съм, ако не изразя пред единствената си любов най-сърдечните си чувства?

Оливия го наблюдаваше със страх. Да, беше изплашена, несигурна.

Не откъсваше очите си от него; постепенно гневът му към нея и своенравния ѝ баща позатихна.

Наведе се и прилепи плътно устни към нейните — както направи и преди — разтвори ги и докосна езика ѝ.

Дъхът му секна.

Отдръпна се.

Обърна се и напусна къщата.

В събота сутринта Оливия се събуди със свит на топка стомах. Днес е сватбеният ѝ ден, а годеникът ѝ никакъв не се обади от момента, когато забързано напусна дома ѝ преди пет дни.

Предишната вечер приготви сватбените си одежди; бяха съвсем скромни: домашно ушита рокля без булчински дантели и обикновен чифт чорапи без цвете на глезена. Прислужницата се постара добре да лъсне ботите ѝ и да смени старите мръсни връзки с нови панделки. Един-два пъти сутринта се поколеба дали да не помоли Емили да ѝ заеме обувки от зашеметителната ѝ парижка колекция, но се отказа. И без това Емили обяви, че я боли главата и остава в леглото. Очевидно не желаше да участва в церемонията като шаферка на по-голямата си сестра и затова Оливия покани Бертрайс.

Ранните часове на утрото Оливия прекара със сина си. Направиха традиционната си разходка по алеите на имението и стигнаха до малкото езеро в градината. Сгушиха се на мраморната пейка. Оливия се постара да му обясни какво предстои да се случи в живота им.

— По-щастливи ли ще сме там? — попита детето.

— Да — отвърна тя. — Много щастливи.

— Ще имам татко, така ли?

— Да.

— Той обича ли те?

Оливия се усмихна. Един заек прибяга по снега.

Брайън обгърна лицето ѝ с малките си ръце. Очите му бяха огромни и много проникателни за възрастта му.

— Той обича ли те, мамо?

— Да.

— А мен обича ли?

— Разбира се. Обича и двама ни иначе... нямаше да се ожени за нас, нали така?

Тези думи не излязоха от главата ѝ цяла сутрин — докато се къпеше, после докато се обличаше. Седна пред тоалетката и се загледа в отражението си. Бертрайс разресваше и сплиташе косата ѝ. Страните ѝ бяха бледи, очите — леко трескави.

Бертрайс прочете мислите ѝ и окуражително я прегърна.

— Съвсем естествено е да се чувстваш неспокойна, момичето ми. Наричат ги предбрачни вълнения. Нали не си се разколебала да се омъжиш за Уорик?

— Не, разбира се. Само дето... — Оливия сви рамене и отмести поглед. — Изпитвам някакво съжаление към себе си.

Бертрайс хвана Оливия за ръка и я привлече до леглото. Седнаха една до друга. Днес бе един от дните на прояснение в съзнанието на Бертрайс.

— Кажете ми какво те тревожи, момичето ми.

Оливия не искаше да споделя, но все едно — до час Бертрайс щеше да е забравила всичко.

— Каква ирония на съдбата — започна тя с едва доловима усмивка. — И въпреки... — Обърна се с лице към Бертрайс. — И въпреки че някога бях готова на всяка цена да се омъжа за Майлс, сега...

— Какво, скъпа. Кажете всичко на Бертрайс.

Оливия въздъхна.

— Щеше ми се да ме обича.

В Архивния отдел я въведеха в самостоятелна стая. Оливия седна и се загледа в порцелановия часовник — камбанка. Стаята бе специално украсена за сватбени тържества: по прозореца и вратата — изрисувани влюбени двойки, обрамчени с цветя и дълги бели панделки; на масата — бяла дантелена покривка. Обикновено там се поставяха сватбените панделки, преди да ги раздадат на гостите в залата. Оливия не знаеше дали Майлс е поканил някого, но за всеки случай приготви дванадесет панделки — бели, украсени с дантела, цветчета и сребърни листенца. До дванадесет без петнадесет се появи само един гост — братът на Майлс, граф Уорик, който я поздрави с усмивка и предаде извинения от името на съпругата си. Графиня Уорик щеше всеки момент да роди третото им дете.

Предвиждаше се церемонията да започне точно в дванадесет. Брайън, настанен на възглавница близо до прозореца, трябваше да я уведоми щом новият му „татко“ се появи. Часовникът отмери дванадесет. Скромната компания стоеше в сватбената зала и очакваше младоженеца, ала той не се появи.

В дванадесет и петнадесет Оливия приседна спокойна на крайчето на стола, като подръпваше ръкавите на булчинската премяна. От Майлс нямаше и следа.

В дванадесет и половина Брайън продължаваше да гледа през прозореца и постоянно да пита:

— Мамо, той ще дойде ли?

— Всеки момент — в отговора нямаше и капка колебание.

Всеки момент — сянка от тревога.

Всеки момент — пресъхнало гърло и болка, от която едва успяваше да диша.

— Мамо? — попита Брайън, а ръчичките му обвиха нейните. — Плачеш ли, мамо?

Ловният хан бе необичайно пълен за такъв ранен час на деня. Мъже се тълпяха на бара, удряха чаши и вдигаха наздравници за булката и младоженеца от Брейтуейт.

— За негодника Кембъл, който не е работил като хората и един ден през живота си. Нека той и жена му да са щастливи с плодовете на неговите усилия.

— Старият Кембъл знае да избира, нали?

Всички избухнаха за пореден път в гръмък смях.

— Не съм виждал туй момиче Девъншир от години, но казват, че нищо не представлява.

— И има момче от някакъв румънски циганин.

— Разправят, че на задника си е татуирала два дракона. По един от всяка страна. Като върви танцуват ирландска джига.

Нов изблик на смях разтърси стените на задимения хан.

Малко по малко смехът затихна и главите започнаха да се обръщат към вратата, където стоеше граф Уорик с безукорно ушито сиво палто и изрядни панталони. Прасковената му вратовръзка обаче беше малко поразместена, а черните му коси — разрошени.

Настъпи гробна тишина, докато Дамиен обхождаше със злобен поглед разочарованите лица на гуляйджиите и стигна до Майлс, седнал в тъмния ъгъл на задната стаичка с бутилка уиски в ръце.

Майлс надигна бутилката и отпи с поглед, забоден в брат си.

— Я виж кой дошъл! — възкликна той. — Защо толкова се забави, Дам?

— Сигурен съм, знаеш колко е часът.

Майлс извади часовника от джоба си и го отвори, след което обяви:

— Дванадесет и половина.

— Не забравяш ли нещо?

Майлс си наля още едно питие. После обясни:

— Напротив, Ваша Светлост. Стоя тук и си припомням цял куп неща.

Дамиен се наклони да заговори. Майлс му направи знак с ръка да замълчи и погледна отворения часовник, поставен на масата близо до бутилката уиски.

— Определено може да се каже, че на младини невинаги съм правил най-умния избор. Сега, когато не съм толкова млад, мога да погледна с известно разбиране грешките си и да си обещавам, че няма да ги повтарям... ако имам възможност.

— Какво общо има това с Оливия? — попита Дамиен.

Майлс прокара ръка през косата си и уморено разтърка очи.

Дамиен се облегна на масата и се съсредоточи върху лицето му, преди да заговори.

— Мисля, че се досещам. Смяташ, че не е достойна за теб. Сега, когато така се стараеш да си почтен, тя само ще ти напомня за твоето тъмно минало. Прав съм, нали Кембъл? Как може да станеш уважаван човек с такава съпруга. Тя без съмнение постоянно ще ти напомня, че за теб пак са останали трохите.

Майлс се намръщи.

Дамиен притегли стол и се отпусна на него.

— Нали не възразяваш? — Той надигна бутилката уиски и отпи.
— Май си прав, Кембъл. Да ти призная, не си ви представях двамата заедно.

— Така ли?

Дамиен поклати глава.

— Ами не. Та кой иска жена, която е танцувала гола с цигани?

— Не е била гола! — озъби се Майлс.

— Но...

— Била е с шалове и воали!

— Е, тогава остава малката подробност с татуировката...

— Тя не се вижда, така че какво значение има, по дяволите?

Дамиен се облегна назад и сви с безразличие рамене.

— Не е особено хубава...

— Напротив. Има моменти, когато е привлекателна.

— Така ли? И кога по-точно?

— Когато си свали очилата, когато косите ѝ са разпуснати, когато от гняв или срам — или алкохол — страните ѝ поруменяят и когато... бърби в градината с розите.

— Хубава става, така ли?

— Точно толкова хубава, колкото глупавата ѝ сестра.

Дамиен видя как Майлс обърна уискито и си налива ново, преди да продължи:

— Е, и репутацията ѝ...

— Какво имаш предвид?

— Ами момчето...

— Казва се Брайън.

— Кой е баща на момчето?

— Брайън! Името му е Брайън.

— Ще поемеш отговорността да отгледаш сина на друг. Подобна перспектива е като камък на шията...

— Какво, по дяволите, намекваш?

— Ами той все пак... е копеле.

Майлс бавно се надигна от стола.

— Да не си посмял да го наричаш така!

— Добре — незаконно роден.

Майлс сграбчи Дамиен за реверите на палтото, повдигна го от стола и почти го стовари върху масата, а бутилката, чашите и часовникът издрънчаха на пода.

— Да не би да намекваш, че заради небрежността на майката и бащата, Брайън не заслужава нежност и обич, каквито се полагат на другите деца? Знам едно — освен че е изключително красиво дете,

Брайън е и толкова добър и храбър, че всеки мъж ще е горд да го нарече свой син.

Дамиен дори не мигна. Стоеше загледан в зачервените очи на Майлс.

— Явно си доста чувствителен на тема госпожица Девъншир и син. Чудя се защо, Кембъл, особено като се има предвид, че не се появи пред брачния олтар?

Майлс постепенно разхлаби хватката и пусна Дамиен. Някои от гуляйджиите, вторачени в халбите, се правеха, че не чуват разговора между двамата братя. Други ги наблюдаваха открито, а мустаците им висяха мокри от пяната. Само поскърцването на дъските под краката на Майлс и Дамиен нарушаваше тишината.

— Дяволите да те вземат, Дам — процеди през зъби Майлс.

Дамиен само сви рамене и си оправи дрехата.

— Можеш ли да стигнеш до Архивния отдел?

— Не... знам.

— Ако побързаме, може да пристигнем, преди булката да е побягнала напълно опозорена.

— Чакай да се разберем по един въпрос.

— Слушам те.

— Женя се за нея единствено, за да сложа ръка върху зестрата й.

— Напълно ти вярвам, Кембъл.

— Името ми е Уорик.

Дамиен сви широките си рамене и приглади реверите си.

— Странно. Откакто първият от рода Уорик се бил на страната на Ричард Лъвското сърце, никой с това име не се е женил, без да обича избраницата си с цялото си сърце. То е нещо като традиция за нас.

Майлс дълго и гневно изгледа Дамиен, след което излезе от хана, без да пророни и дума.

Архиварят говореше сериозно и забързано, докато Оливия и Майлс стояха един до друг и се стараеха да се съсредоточат върху думите, въпреки искрите, които прескачаха между тях.

Оливия едва се владееше, но да избухне и да се развика пред всички, само щеше да я унижи още повече в очите на хората, които и

без това не я зачитаха особено.

Господи! Майлс идваше направо от кръчмата. Вонеше на прокиснала бира, уиски и дим. Дори не си е направил труда да си сложи костюм, а пристигна в сако за езда (с кръпка на лакътя) и кални ботуши. Леко се кандилкаше.

Майлс се стараеше с всички сили да се съсредоточи върху сериозния служител и да го чуе какво приказва; очите му обаче постоянно се насочваха към жената вляво от него. Оливия дори не го удостои с поглед, а той, очевидно, не бе в състояние да откъсне очи от нея. Къде беше на нищо неприличащата стара мома, която се крие зад очила с дебели стъкла?

Наум бе репетираше извинението си, разтревожен, че Оливия няма да приеме нито оправданието, нито самия него. Но когато пристигна, тя не го удостои и с дума, а само пророни на баща си:

— Хайде.

Е, по-добре. Не се наложи да лъже. Реши да подходи саркастично, но щом вдигна очи и я видя да пристъпя прага на залата в семпла, но елегантна булчинска премяна, се предаде. Махагоновите й къдрици се разпиляваха по раменете и гърба и очертаваха гладкото като порцелан лице. Вървеше, хванала ръката на сина си, който сега стоеше редом до нея и гледаше ту майка си, ту него, а широките му зелени очи бяха пълни с объркване и надежда.

— Господин Уорик!

Наложи си да погледне служителя, който стоеше с очаквателно вдигнати вежди.

— Попитях, господине, дали сте съгласен да вземете тази жена...

— Разбира се, иначе нямаше да съм тук.

Дамиен прочисти гърлото си.

Оливия остана загледана пред себе си с каменно лице.

Господин Харгрийвс сви неодобрително устни и се обърна към Оливия:

— Госпожице Девъншир, съгласна ли сте да вземете този мъж за законен съпруг?

Тишина.

Някой отново прочисти гърлото си; вероятно Дам, който се стараеше да не се размее, докато секундите се влачат, а Оливия очевидно премисля решението си.

А, ето какво било, бързо пробяга през ума на Майлс. Разбира се. Трябваше да се досети. Унижи я, като не се яви в уречения час, а сега е неин ред. Ще обяви на малката групичка гости, които се чувстваха все по-неловко и по-неловко, че по-скоро адът ще замръзне, отколкото тя да приеме за съпруг копелето от Брейтуейт.

Брайън погледна нагоре към майка си, леко дръпна полата ѝ и прошепна:

— Моля те, мамо.

— Да — изрече тя най-накрая с отпаднал глас. Майлс притвори очи и въздъхна. Едва сега си даде сметка, че бе задържал дъха си в очакване.

Последваха още няколко монотонни думи и конфузният момент, когато служителят поиска пръстена за булката.

— Аз... — Майлс усети как лицето му пламва, докато рови из джобовете на сакото. Накрая отпусна безпомощно ръце и призна: — Не съм взел пръстен.

— Аха... Е, обявявам ви за законни съпрузи. Господин Уорик, може да целунете булката.

Майлс остана загледан в служителя и не мръдна.

— Господине, поне това може да направите — натъртено произнесе чиновникът с видимо неодобрение.

Той се обърна сковано към нея. Тя стори същото, но предпочете да остане загледана в предницата на ризата му, вместо да срещне смутения му поглед. Леко и някак недодялано той хвана раменете ѝ. Тя не вдигна устни към него, нито го насърчи по какъвто и да било друг начин.

— Оливия — пророни тихо той, може би малко сконфузен, че за пръв път изрича името ѝ. Подхвана брадичката ѝ с пръст и извърна главата ѝ нагоре. — Извинявай — срещна единствено студения ѝ поглед.

Наведе се към устните ѝ, но тя леко завъртя глава и целувката му попадна на бузата ѝ. И с това всичко свърши.

ОСМА ГЛАВА

Желая взаимност на чувствата. СБОГОМ.

Текст върху визитка
от XIX век

Оливия и Майлс чакаха заедно в кабинета на архиваря. Тя стоеше до прозореца и гледаше към старата черковна кула, а Майлс кръстосваше помещението като звяр в клетка.

— Дяволски студено е тук — отбеляза той.

Оливия потрепери, но не от студа в стаята. Завиждаше на хората от селото, които се разхождаха по калдъръмената уличка, загърнати във вълнени шалове и наметки, и от време на време спираха да побъбрят с познат или приятел, преди да си махнат за сбогом. Завиждаше им за начина на живот. Завиждаше им за приятелите. Завиждаше за еднообразното им съществуване. Усети тежест в гърдите и макар да се опита да поеме дълбоко въздух, болката не изчезна.

Майлс леко докосна рамото ѝ.

Оливия подскочи и се извърна. Очите им се срещнаха.

— И навън е дяволски студено — промърмори той и мина край нея, за да затвори прозореца. — Ще умреш от студ.

Тя се отмести.

— Тогава ще бъдеш доста заможен вдовец, господин Уорик?

— Не е ли време да спрем с това „господин“ и „госпожице“.
Какво ще кажеш?

— Как смееш? — процеди тя през зъби. — Как смееш да се преструваш, че всичко е наред?

— Не това имах предвид...

— Предполагам, не ти пука, че ме унижи.

— Ще имаме достатъчно време по-късно да обсъдим...

— Не желая да го обсъждам по-късно! Искам да го обсъдим сега!

— За Бога, без истерии — сопна се той.

Оливия пристъпи към него, опря се на гърдите му, вдигна гордо глава и студено заяви:

— Днес е сватбеният ми ден, господине. Имам всички основания за истерия. Имам и всички основания да се радвам, че започвам нов живот за себе си и сина си. Имам правото да се наслажда на букети цветя, бонбони и любовни стихове в брачната нощ. Имам правото да се заобиколя с любещи роднини и приятели, които искрено ми желаят щастието. Но преди всичко имам правото на съпруг, който се интересува от мен. — Гласът ѝ затрепери и тя се разплака. — И ако не си забелязал, дяволите да те вземат, не разполагам с нито едно от тези неща и смятам, че вината е твоя. Разбираш ли ме? Мразя те!

— Чудесно! — изкрещя той срещу преbledнялото от гняв лице на съпругата си. — В случай че още не си наясно, госпожо Уорик, хич не ме интересува какво изпитваш към мен. Такова беше споразумението, ако си спомняш. Тази женитба се състоя поради две причини: да се облекчат финансовите ми затруднения и да се възстанови репутацията ти, която си разбила на парченца, когато си отворила краката си за бащата на Брайън!

Тя сепнато пое дъх и залитна назад, сякаш я бе зашлевил. Ръката ѝ се стрелна с бързината на нападаща змия и го плесна толкова силно по бузата, че пред очите му почервения.

Някой прочисти гърлото си.

Оливия премигна, дошла отново на себе си.

Майлс, разгневен и с пламнала буза, се извърна.

Архиварят Харгрийвс затвори вратата и, доста смутен, се приближи към бюрото, където лежеше отвореният регистър, готов за подписите на булката и младоженеца. Извади чифт очила от джоба си, намести ги и заби нос в страницата. Най-накрая погледна към Оливия.

— Чувствам се задължен да обясня: решите ли да не се подпишете в регистъра, току-що състоялата се церемония може да бъде обявена за невалидна.

От коридора долетя смях; двойки чакаха да се венчаят, заобиколени от поздравяващи ги гости. Майлс застана до бюрото и впи пръсти в него. Виждаше отражението на Оливия в стъклото на картината зад гърба на архиваря: поруменяла, с предизвикателен израз. Беше напълно объркан.

— Е? — подкани Харгрийвс. Мрачното му лице подхождаше повече за погребален агент. — Госпожице Девъншир?

Оливия хвърли последен бърз поглед към Майлс, наведе се и със замах сложи подписа си в книгата.

В препълненото с хора фоайе се присъединиха към оскъдния брой гости — лорд Девъншир, Бертрайс и граф Уорик. Брайън се хвърли на врата на Оливия и я целуна по бузата.

Лорд Девъншир изтегли Майлс настрана и тихичко му обясни, че задължения го зоват обратно в Девънсуик.

— Става въпрос за Емили. Притеснявам се за нея. Толкова е крехка, а след смъртта на съпругата ми... Е, нали разбираш?

Майлс изгледа тъста си, но не каза нищо. Лицето на Девъншир бе месесто, жълтеникаво и подпухнало. Този мъж е свършеният егоист, даде си сметка Майлс, който поверява живота на преданата си дъщеря на непрокопсаник като него, само и само Емили да намери щастието си.

— Е, аз тръгвам — обяви Девъншир и се насочи към вратата.

— Какво? — провикна се високо Майлс, с което го накара да спре на прага и бавно да се извърне. Възрастният мъж дишаше тежко и се поклащаше. Майлс продължи: — Никакви бащински съвети как да се отнасям към дъщеря Ви? Никакви привидно любезно изречени заплахи какво ще ми се случи, ако по някакъв начин я нараня?

— Ами аз...

— Нито думичка дори за сбогом? Нито уверение, че ако животът ѝ с мен се превърне в ад, има място, където да отиде и да намери подкрепа? Мисля, че е редно поне да я целунете по бузата.

— Нямах особено основание да критикуваш, господине, като се има предвид осъдителното ти поведение днес; а и през цялата минала седмица, всъщност. Изненадан съм, че момичето въобще прие да mine през цялата церемония.

Девъншир решително вирна брадичка и напусна сградата.

— Старецът трябва да бъде вързан и наложен с камшици — обади се Дамиен зад гърба на Майлс.

Той му хвърли поглед през рамо. Изведнъж осъзна, че докато семейството на Оливия не проявяваше никаква грижа към нея, Дамиен, независимо от факта, че Майлс е незаконороден, и въпреки всичките

тревоги, които поднесе на представителите на рода Уорик през годините, днес бе тук, за да засвидетелства своята подкрепа.

— Ще ти се да му стовариш един юмрук по лицето, нали? — осведоми се Дамиен.

— Защо да го правя, Дам? Копелето е на път да ме направи доста заможен.

— Защото тук вътре имаш сърце. Често съм подозирал съществуването му, макар да съм го отричал пред себе си, понеже не те харесвам особено. Но истината е, че доста си приличаме. Когато се върнах от Америка, бях най-студеният, пресметлив и безчувствен човек, когото познавах. Но това бе преди да срещна Бони. Чувстваш ли вина сега?

— Да.

— Това е добре. Следователно има надежда, по-скоро ще има, ако Оливия ти прости. Но подозирам, че ще го стори. Не ми прилича на отмъстителна дребнава жена. Ако беше такава, бащата на Брайън отдавна щеше да се разкарва по съдилищата. Кой знае, може пък да си намерил щастието.

В този миг Майлс усети силно оципване по крака. Погледна надолу и видя зяпналия го Брайън; страните му бяха порозовели, а зелените очи искряха.

Дамиен се засмя:

— Какво ти стана, татенце? Изглеждаш, сякаш в теб никога не се е вкопчвало дете.

— Не е. И не ме наричай така. Не съм му баща — прошепна той тихо, така че само граф Уорик да го чуе.

Усмивката не слезе от лицето на Дамиен:

— Не се страхувай. Няма да те ухапе.

— Сигурен ли си? Може би бъркам, но това пакостливо изражение...

— Май те харесва, Кембъл. От какво се страхуваш?

— Чувал съм, че децата са непредсказуеми.

— А понеже ти самият така и никога не порасна, няма да ти е трудно да се справиш.

Веждите на Майлс се стрелнаха нагоре. Дамиен отново се засмя.

Майлс коленичи и дори успя да сложи усмивка върху лицето си, предназначена за гледащото го с любопитство дете. Какво казва човек

на едно четиригодишно момченце? И с какви думи? Стомахът му се сви само при мисълта, че следващите няколко години ще вижда всеки ден детското личице пред себе си. За малко да скочи и да побегне.

Брайън измърмори нещо и наведе главица.

Майлс се сниши и му прошепна:

— Не те чух.

Момченцето срамежливо заби брадичка в гърдите си и прошепна:

— Ти накара мама да плаче.

— Съжалявам. Не исках да го сторя.

— Но все пак го направи.

Майлс въздъхна и погледна нагоре към Дамиен, който не откъсваше поглед от него и момчето. Очите му предупреждаваха: Внимавай как ще се измъкнеш от положението.

— Брайън — подхвана Майлс, — напълно съм убеден, че всички ще бъдем щастливи в Брейтуейт. — Чукна нослето на детето с пръст. — Някой ден ще отидем да пояздим. И ще ти покажа скривалищата, където се криех като малък.

Очите на Брайън грейнаха от възторг.

— Скривалища?

— Отдалечени стаи и коридори, където си представях, че съм в замъка си — крал, заобиколен от рицарите в лъскави доспехи.

— Мама казваше, че един ден рицар с лъскави доспехи ще дойде и ще ни отведе от дядо и леля Емили. — Сбръчка носле, сви розовите си устнички и прошепна: — Те двамата не ме обичат много-много.

Лицето на Дамиен помръкна.

Майлс сложи ръка върху рамото на детето и изпита непознато вълнение. Сърцето му се сви. Смути се заради момчето. Толкова добре разбираше какво му е на душата, че се изпълни със съчувствие.

Изведнъж, от вълнение, очите на Брайън станаха още по-големи и по-зелени.

— Но дойде нещо много по-добро от рицар в лъскави доспехи, нали, сър? За нас дойде истински крал!

Брайън хукна по коридора сякаш имаше криле.

— Трогателно? — обади се граф Уорик. — Шокиран ли си, че децата те харесват? Или може би си по-шокиран, че ти ги харесваш?

— Децата да ме харесват? Шегуваш се, Дамиен. И двамата знаем, че децата бягат от мен като от мечка.

— Видях го как се затича. Не беше от страх. Току-що направи Брайън изключително щастлив, сигурен съм. Нощес ще сънува как убива дракони и спасява принцеси.

Майлс се изправи; опъна сакото си и се зачуди какво ли означава изразът върху лицето на Дамиен. Граф Уорик го наблюдаваше с любопитство, но имаше и още нещо, което Майлс не успяваше да определи.

— Я кажи — подхвана граф Уорик тихо, загледан към вратата, през която Брайън току-що излетя. — Нали познаваш Оливия от няколко години?

— Да.

— Е, колко добре я познаваш?

— По онова време бях запленил от сестра ѝ, а нея въобще не я забелязвах.

— От Емили? — Граф Уорик неволно потрепери. — Господи, не разбирам какво виждат мъжете в тази проклета жена. Да ме убиеш, не знам защо Кланрикард толкова се е увлякъл по русокосата усойница.

— Няма начин да разбереш. Пред очите ти е единствено Бони — Майлс се ухили.

— Колко време изкара с Емили?

Майлс сви безгрижно рамене.

— Не помня, а и не ме интересува. Вероятно няколко седмици или месеци. Беше толкова отдавна...

— Колко отдавна?

— Приблизително пет години.

— Очевидно точно преди тя и Оливия да заминат за Европа.

Майлс се намръщи и се огледа за съпругата си.

Съпругата си.

Странно, колко бързо започна да мисли за нея като за съпруга. Особено след като цяла сутрин прави опити да я забрави.

С ръце в джобовете се отправи към сватбената зала, сега заета от друга двойка и гостите им — все хора от селото с обветрени и задебелили от слънцето и несгодите лица. Булката обаче сияеше, а младоженецът, макар и видимо притеснен, изглеждаше щастлив. Сред

тях забеляза Оливия: прикрепяше към дрехите им своите сватбени панделки и се усмихваше, когато те на свой ред я поздравяваха.

Най-после тя дойде при него.

— Какво правеше там?

— Бях приготвила прекалено много панделки. Щеше да е жалко, да не ги раздам.

Пое по коридора, а той остана смаян след нея.

Пътуването до вкъщи продължи цяла вечност. По пътя нямаше какво да се види, освен кафеникава трева и голи хълмове. Но Оливия не отлепи лице от прозореца, като се преструваше, че е погълната от монотонния пейзаж.

Майлс уреди Брайън и Бертрайс да пътуват до Брейтуейт с друга карета, като изтъкна със загадъчна усмивка, че днес е сватбеният му ден. На току-що сключилите брак им се полага известно усамотение, нали? Докато кочияшът отваряше вратата и предлагаше ръка на Оливия да слезе, тя потърси с поглед каретата на сина си.

— Ще дойдат малко по-късно — обясни Майлс зад нея.

Както обикновено Сали стоеше на вратата; косите и — разчорлени, униформата — захабена, а изражението — навъсено. Пое наметката на Оливия. Изчака и Майлс да се съблече.

— Приготвих за вечеря пай с месо и чай. Предполагам, ще стигне за двама ви. Дано обичате пай с месо — обърна се тя към Оливия, — защото не знам да готвя друго. Всъщност, въобще не съм готвачка, а и не затова ме наеха.

— Пай с месо е чудесно, госпожице...

— Пини — подсказа Сали.

— ... госпожице Пини. И не се притеснявай дали ще стигне за двама ни. Аз не съм особено гладна.

— Както обичате.

Сали се накани да върви.

— Госпожице Пини — спря я Оливия.

— Какво? — попита Сали, без дори да извърне глава.

— Госпожице Пини!

Сали спря и се обърна намръщена.

— Не съм ви освободила — обърна ѝ внимание Оливия.

Весело, но и недоумяващо изражение се появи върху лицето на прислужницата. Уорик наблюдаваше и двете със скръстени ръце и

вдигнати вежди.

— Докато наема постоянен готвач, ще имаш грижата да се допитваш до мен за всекидневното меню. Сигурно няма да ми е трудно да намеря готвач. Един великолепен френски майстор току-що е напуснал едно имение в Скрафтън. Утре ще му напиша писмо.

— Добре — намусено измънка Сали и с известна насмешка попита: — Това ли ще е всичко?

Оливия кимна и прислужницата се отдалечи, влачейки пелерината на Майлс след себе си.

— Виждам, че двете със Сали чудесно ще се спогодите.

Уорик стоеше в полусянка — оскъдната светлина не огряваше достатъчно главата и раменете му. Цялото фоайе тънеше в мрак и студ.

— Забелязвам, че прислугата ти е доста мързелива, господине.

— Обикновено Сали съставлява „прислугата ми“.

— Тогава ще се заема да променя това положение, колкото се може по-скоро.

Очите му леко се присвиха, устните му се извиха. Оливия се зачуди за миг дали не превишава правата си, но отхвърли съмнението си.

— Е, според мен е редно да пийнем нещо. Хайде, Оливия, ще те почерпя едно бренди. — Тя го последва през вестибюла към малка, отделена със стъкло стая, която гледаше на запад. — Сядай — покани я Майлс, отвори барчето и наля бренди в две чашки.

Оливия рееше погледа си из пустошта отвъд занемарените градини на Брейтуейт, само и само да избегне съпруга си.

Съпругът.

Господи, преди седмица мислеше, че животът ѝ е започнал и ще завърши в Девънсуик. А сега е омъжена.

— Оливия?

Майлс ѝ поднасяше брендите. Тя пое чашката, но не отпи.

Майлс се настани на стол близо до нея и разклати питието в чашата.

— Харесва ли ти тази стая? — попита той.

— Много е приятна.

— Много е женствена. Майката на Дамиен обичаше да идва тук.

С часове седеше на онзи стол и четеше на децата си.

— А ти къде беше?

— Стоях отвън и слушах.

— Никога ли не те канеха да присъстваш?

— Напротив.

— Но ти не влезе.

— Никога не повярвах, че наистина искат да съм с тях.

— Било е глупаво от твоя страна.

— Бях дете. А и исках моята майка да ми чете.

— Не можеш да простиш на майка си?

Отговор не последва. Майлс се изправи, прекоси стаята и застана до потънала в прах маса. Отгоре лежеше книга; и тя бе цялата в прах. Той отвори корицата, после бързо я затвори.

— Много си пряма — заяви той накрая, без да я погледне.

— Това притеснява ли те?

Сви рамене, а върху лицето му се мерна гняв.

— Не те доведох тук, за да обсъждаме Алисън Кембъл.

— Нима? Доколкото си спомням, ти подхвана темата. Не аз. Е, сигурно желаяш да поговорим по делови въпроси? Чудесно. Ако донесеш счетоводните книги...

— Оливия! — Майлс остави чашата и се загледа в профила на съпругата си, очертан върху фона на притъмняващия прозорец. Чувстваше се... неспокоен. Странно напрегнат. Озадачен от собствената си обърканост. — Разполагаме с остатък от живота си, за да решим деловите проблеми на Брейтуейт. В момента смятам, че е най-добре да поговорим за нас.

Зачуди се дали изобщо го е чула; продължаваше да гледа към някакъв далечен предмет. С леко повдигане на брадичката му даде да разбере, че го чака да продължи.

— Днес е сватбеният ни ден, нали?

— Каква ирония, че да ми го напомняш точно ти.

— Съществуват някои аспекти на споразумението ни, които следва да обсъдим.

Руменина плъзна по страните ѝ. Тя се пресегна за чашката, която само преди малко беше оставила.

— Бях останала с впечатлението, че нашият съюз е по-скоро делова уговорка — брак за удобство, така да се каже.

Сухотата на тона ѝ го озадачи:

— Значи не съм се изразил точно.

— Напротив. Изрази се съвсем точно: аз трябва да позволя да имаш любовници, докато ти не си склонен да ми дадеш същата свобода. Не изпитваш никакви чувства към мен, следователно нямаш никакво желание да споделям леглото ти.

— Откога липсата на чувства пречат на двама души да се наслаждат на секса?

— Аз не си го представям така.

Откровеността ѝ за миг го остави безмълвен. Най-накрая успя да подхвърли:

— Ами ако е в името на желанието?

— Желанието? — Веждите ѝ се стрелнаха нагоре. — Възможно ли е човек да желае някого, когото не харесва?

— Никога не съм казвал, че не те харесвам.

— Но и не си споменавал, че ме харесваш.

— Не те познавам.

— И въпреки това се ожени за мен.

— На кръст ли трябва да бъда разпънат заради това? В края на краищата и ти се омъжи за мен, без да ме познаваш.

— Познавам те. Познавам те от години. Запознахме се преди петнадесет години, аз бях на дванадесет. Ти беше на двадесет и четири или и пет. Видях те на скалата Маргроув. Стоеше на ръба и гледаше към Брейтуейт. Ядоса се, когато откри, че те наблюдавам иззад дънера на старото дърво. — Сега вече го погледна. — Каза: „Коя, по дяволите, си ти и защо се криеш зад дървото?“

Заинтригуван, Майлс попита:

— А ти какво отвърна?

— Опасявам се, че бях прекалено притеснена да промълвя каквото и да било.

— Притеснена от какво? От страх? Толкова ли бях ужасяващ?

— За израснало в провинцията момиче, на което тепърва му предстоеше да направи първото си пътуване до Лондон, беше доста ужасяващ. Далечен. Изтънчен. Аристократичен. Помислих, че си някой доблестен рицар. Та нали яздеше онзи прекрасен черен жребец...

— Казваше се Гданск.

— Смятах, че напълно ти подхожда.

— И двамата имахме еднакъв нрав — диви и войнствени.

Той се усмихна на изплувалия спомен.

Оливия се загледа в кехлибарената течност.

— Ти обсеби изцяло съзнанието ми — промълви тя тихо и някак уязвимо. — Беше много красив и предизвикателен. И свободен. Яздех до скалата Маргроув всеки ден с надеждата да те зърна пак. Понякога дори яздех без седло и пришпорвах кобилата да препуска из пустошта, за да си представям, че аз съм ти, а тя е черният крилат жребец. — Поднесе чашата към устните си, само ги намокри и дълбоко вдиша, сякаш долавяше цял букет аромати. — След това напусна Брейтуейт за няколко години. Рядко се връщаше. Всеки път, когато ходех до Маргроув, мислех за теб и за живота, който вероятно водиш в чужбина. Не е изключено дори да съм се надявала, че ако продължа да ходя до Маргроув, отново ще те видя. Така че, господине, едва ли сте ми непознат.

Майлс внимателно остави чашата и приближи Оливия. Приклезна до стола ѝ.

— Защо, като ме познаваш така добре, Оливия, все пак се омъжи за мен? Моите слабости, потекло, репутация и поведение не те ли отблъскваха?

Тя извърна глава и сведе поглед за миг, за толкова кратко, че почти не се забеляза.

— Защото — отвърна тя решително — дълбоко в сърцето си чувствам, че заслужаваш да бъдеш спасен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Не, не те обичам аз, не те обичам, но няма ли те, ставам тъжна. На синьото небе над теб завиждам и на звездите, че те виждат.

Каролин Нортън

Сложи ръка на коляното ѝ. Оливия погледна лицето и очите му — същите очи, заради които толкова нощи не спа. Какво виждаше в тях? Недоверие? Объркване? Ще прозре ли той, че всъщност е влюбена в него от момента, когато я забеляза да го наблюдава иззад старото дърво преди толкова години?

— Заслужавам да бъда спасен? — повтори той тихо, замислено и малко развеселен. Но усмивката на устните му бе цинична. — Наистина ли мислиш така, Оливия?

Беше разкрила толкова много от себе си. Сега щеше да се присмива на наивността и детския ѝ романтизъм. Защо продължаваше да я наблюдава така втренчено?

— Защо? — попита той простишко.

— А защо не? Нали си ми съпруг? Нали това е мой дом?

— Твой дом или твой дълг? Личеше си, че си готова да удовлетвориш капризите на баща си и сестра си и затова се омъжи за мен. Мислиш за бъдещето на сина си — още една причина да се омъжиш. Защо си седнала да ми внушаваш, че си приела този брак, за да ме спасиш — сякаш изобщо те е грижа за мен. — В гласа му се прокрадна горчива нотка: — Никой никога не е вярвал, че съм достоен да бъда спасен, мила. Защо точно ти? Ти — непознатата, макар да сме се срещнали за кратко преди толкова време, както твърдиш?

Нямаше какво да му отговори, освен истината, а сега истината изглеждаше абсурдна дори и на нея. Затова остана безмълвна, погледът ѝ се плъзна към ръката му върху коляното ѝ; досегът я топлеше като слънце.

Атмосферата мигом се промени от появата на Сали. Брайън влетя през прага и накара прислужницата изненадано да извика.

— Мамо! — Вече се настаняваше в скута на Оливия. Тя го обгърна с ръце и неволно погледна към Майлс, който доста сковано следеше сцената.

Пристигна и Бертрайс с малко объркан вид. Брайън се разсмя.

— Отново има пристъп — обясни той. — Накара Дийтс да спрем, за да търси котенцето.

— Господи! — смънка Майлс.

— Представа нямам къде се е запилял — простена Бертрайс отчаяно.

Майлс се обърна към Оливия и доста рязко заяви:

— Забрави да споменеш, че и тя ще дойде да живее тук.

— Би трябвало да се разбира от само себе си, господине. Тя е бавачка на сина ми.

— Може ли да й се вярва?

— Напълно, бъди сигурен.

— Гладен съм — обяви Брайън.

— Госпожица Пини е приготвила за вечеря пай с месо и чай.

— Не обичам пай с месо.

Сали се нацупи и излезе от стаята.

— Днес се опитай да направиш изключение.

— Тази къща е студена, тъмна и мирише странно. Дали няма призраци?

— Мисля, че не.

— Искам да видя стаята си.

Оливия погледна към Майлс.

— Приготвена ли му е стая?

— Не се сетих.

— Тогава аз ще се погрижа. Къде предпочиташ да го настаня?

Оставяйки шумно чашата, той се озъби:

— В тази къща има най-малко двадесет и пет спални. Избери, която желаеш!

Оливия взе детето на ръце и тръгна към вратата, като спря само колкото предпазливо да погледне помръкналото лице на съпруга си.

— Хайде, Бертрайс — подкани тя и излезе.

Майлс не вечеря с останалите. Предпочете да се барикадира в кабинета и, застанал до прозореца, да гледа окаяната розова градина. Поетата отговорност застрашително лумна пред него. Едно е да вземеш съпруга — особено толкова силна и независима като Оливия, а друго — да получиш в добавка малко дете и откачена старица.

Изохка. Децата притежаваха изнервящата дарба да отгатват мислите на другите. Как само малкият попита дали в къщата няма духове!

Майлс се ухили при внезапно осенилия го спомен за първата му вечер в Брейтуейт. Беше осемгодишен. И сам. Никога дотогава не бе виждал баща си. С мръсна бележка, стисната в шепата, стоеше сам във фоайето, вторачен в масивното стълбище. В онзи момент си помисли, че няма начин духът на крал Ричард да не се появи и злокобно да му се изсмее. Никакво привидение, разбира се, не се мярна. Само баща му, чието строго лице и гневни изблици му причиняваха повече безпокойство, отколкото отдавна изчезналите души.

С ръце в джобовете Майлс напусна кабинета и разсеяно влезе в трапезарията, където завари старата маса отрупана с мръсни чинии. Без съмнение Оливия е свикнала прислужници да раздигат, след като се нахрани.

Сали се появи на вратата. Лицето ѝ се сливаше с червената коса.

— Никога не са ме обиждали така. — Сграбчи някаква порцеланова чашка и чинийка и обля престилката си със студен чай — Чудя се дали да не напусна и да видим тогава кой ще се погрижи за проклетата ѝ баня.

Майлс вдигна вежди, когато тя върна чашката на масата и със свити в юмруци ръце на кръста, неодобрително го изгледа.

— Няма да търпя подобно отношение от нея!

— Какво отношение?

— Държи се, сякаш е самата кралица. Нареди ми да кача ваната и да приготвя вряла вода. Да не съм товарен кон? И не стига това, ами ми заяви да не се явявам повече пред нея, ако не съм безупречно чиста. Чиста! Дори заяви, че мириша!

— Тъхъ.

— Сякаш съм се била въргала между прасетата. Говорят ли се такива неща на предана, съсипана от работа прислужница, питам аз? Особено като се знае, че за всичко тук се грижа сама. Да ми казва, че

външността ми е възмутителна и да ме пита кога за последен път съм си чистила въшките. Какво нахалство! И това не ѝ стигна, ами ми нареди или да си отрежа косите, или да ги нося на кок. Иначе не било хигиенично. Косъм щял да попадне в храната ѝ. А на всичкото отгоре, нахалната дребна напаст обяви, че паят ми с месо бил като храна за добитък.

Нахалната дребна напаст е имала право, помисли си Майлс, но не посмя да го изрече на глас. Истината бе, че едва се въздържаше да не прихне.

— Настаниха ли се по стаите? — попита той.

Сали кимна и пак се захвана с раздигането на масата, като подрънкваше с посудата и не преставаше да мърмори за надутите аристократи. С камара чаши, чинии и чинийки в ръце тя тръгна към вратата, където обаче спря, за да завърши:

— И иска кифлички за закуска! Казвам ѝ, че дори не знам как се правят, затова ще трябва да се задоволи с препечени филийки, и какво мислиш, последва?

Той поклати глава.

— Обяви, че с радост ще ми обясни как се правели кифлички, ако желая да се науча. Отвърнах ѝ да си спести труда, особено след като ще наема префърцунен френски готвач. Тя обаче отвърна, че настоява на кифличките, затова ще трябвало да се справя, както мога. И иска също сладко от портокали. Обясних ѝ, че в къщата не е имало портокалово сладко от пет години, а тя предложи да отскоча до Девънсуик и да взема едно гърне. Сякаш си нямам достатъчно работа, та да ѝ топля проклетата вода, да си чистя въшките и да правя кифлички, които понятие нямам как се приготвят! Кога ще спя, питам аз? А като капак на всичко, онази побъркана старица поиска паничка топло мляко за котето си.

— Искрено те съветвам да отнесеш паничка топло мляко в стаята на Бертрайс при първа възможност.

Сали го изгледа сякаш са му поникнали рога и опашка.

— И ти си луд като тях — отсече тя и бързо излезе.

Той се повъртя малко, тъй като и без това нямаше какво да прави. Напусна трапезарията и застана в подножието на стълбището. Заслуша се. Какво очакваше да чуе?

И в този момент го чу. Далечен звук. Нечий глас, приглушен от големината на старата къща.

Затвори очи.

Чу смях на дете.

Пое дълбоко въздух.

Майчини нежни, но настойчиви молби за спокойствие.

След това майката и детето заедно. Смяхът им отекна като радостен звън на камбанки.

Излезе навън без връхна дреха; предпочиташе да усеща хапещия студ. Смяхът на Оливия. Стори му се нелепо, че до този момент не бе чувал смяха на съпругата си. Това, че мелодичността на този смях го свари така неподготвен, също беше нелепо.

Конюшната някога представляваше прекрасна каменна постройка с грейнали от чистота прозорци и блестящ тухлен под. Махагон покриваше част от стените, а дузина млади коняри застилаха яслите всяка сутрин с прясна слама.

Сега мястото бе мръсно и запуснато. Спря на прага и се взря в сенките. Миризмата на гнила слама почти го задуши. Една-единствена лампа светеше в дъното. Майлс се насочи натам и дочу провлаченото пиянско тананикане на кочияша — старецът чистеше тора от малкото заети ясли.

— Красавица. Добро момиче. Хубаво конче. Ей сега ще продължа. Само да си сръбна малко... Да си сгрея старите кокали и старото сърце. Надигни се! Надигни се! Точно така. Господарят Майлс ще е доволен да види как кракът ти се оправя. Да, да...

Чарлз Фаулс се изправи и като зърна облегатия на вратичката Майлс на лицето му разцъфна усмивка.

— Я виж кой е тук, Перлагел. Самият господар е дошъл, да сръбне по капка с нас, бас държа.

Майлс погледна към сивата кобила, която тихо изцвили — истинска красавица с изящна глава и разширени ноздри. Сивата й грива блесна като коприна от отраженията на лампата. Радостна, че го вижда, тя започна да тъпче на място и вирна снежнобялата си опашка.

Майлс поднесе ръка и тя зарови муцуна в нея.

— Добре ли е вече? — попита той кочияша.

— Почти като нова. — Чарлз хвърли няколко ябълки в кофата и подпря греблото на стената. — Чувам, че трябва да ви поздравя, сър.

Майлс неволно се усмихна. Малцина в Англия го наричаха „сър“. Но от деня, когато преди тридесет години пристигна в Брейтуейт, Чарлз Фаулс се обръщаше неизменно така към него.

— Ще ми представите ли дамата?

— Разбира се.

Чарлз намигна и протегна леко трепереща ръка за окачената на стената юзда. Метна я през рамо и пое към стаичката си, мърморейки:

— Преди да се усетите, из това старо място ще затопуркат детски крачета.

— Дори по-скоро, отколкото предполагаш — прошепна Майлс.

— Тя има син — уточни вече по-високо и изчака реакцията на стария човек.

Чарлз се извърна.

— Чудесно! С радост утре ще се запозная с момчето.

Майлс се загледа след накуцващия към стола старец; бутилката уиски се поклащаше в огромния заден джоб на панталона. Съвсем в стила на Чарлз — посрещна новината за внезапната му женитба и за детето, без мускулче да трепне върху лицето му.

— Предполагам, ще станем свидетели на някоя и друга промяна наоколо — отбеляза Чарлз, отпусвайки се на стола.

— На някоя и друга — със сигурност.

— Може да отпуснете малко парици и за конюшната. — Надигна шишето, отпи дълбоко и изтри уста с ръкав. — Подозирам, ще отскочите до търга след две седмици и ще купите обратно оня черен дявол. Как му беше името?

— Не се прави, че си забравил. Нали ти се въртя наоколо, когато се роди?

— Бях наоколо и когато заби копито в крака ми, проклетникът. Оттогава не ходя като хората. Но няма значение. Гданск наистина е великолепен кон. Е, ще го купите ли обратно, сър?

Не отговори. Тръгна от ясла на ясла и огледа последните си четири коня, които, като го надушиха неспокойно се размърдаха.

— Е, аз ще си лягам вече, сър, ако не възразявате — долетя гласът на Чарлз.

— Лека нощ — отвърна Майлс и се заслуша в бавното изкачване на стареца към втория етаж, където живееше през последните петдесет години.

Вече сам, Майлс погледна протритите дъски, изкъртените тук-там тухли по пода, запуснатите ясли и си представи как застава пред съпругата си и протяга ръка за пари.

Изруга тихичко.

Върна се в къщата и отиде в кухнята. Завари Сали да меси яростно някакво лепкаво тесто. Тя го погледна бегло и за миг прекъсна работата си. Дори да ѝ напираше някаква язвителна забележка, не я изрече, защото знаеше какво означава мрачното изражение върху лицето му.

— Можете да кажете на Нейно Величество, че ще си получи проклетите кифлички за закуска — заяви предпазливо тя.

Той не отвори уста. Продължи към черното стълбище — предпочете оттам да се изкачи до втория етаж. Зави по коридора и се озова в празната си спалня.

Какво очакваше?

Отиде до съседната стая и потропа на вратата; повторно потропа по-силно. В този момент някаква врата в другия край на коридора се отвори със замах и Брайън, в дълга бяла нощница, изскочи с писък от стаята, последван от Оливия, облечена по същия начин, със свободно разпуснати коси, стигащи чак до талията. Нито детето, нито майката забелязаха Майлс, гонейки се по коридора.

— Оли, Оли — викаше момчето, — хвани ме, де!

— Хванах те!

Взе го в ръце и го завъртя. Отекна радостен смях.

Майлс ги наблюдаваше и не смееше да диша.

В този миг Оливия, тръгнала обратно към стаята на Брайън, го забеляза да стои до вратата на нейната спалня. Страните ѝ руменееха от играта, очите блестяха от смеха. Притисна момчето плътно към себе си като щит, с който да се предпази от Майлс... Или за да предпази момчето?

— Мислех, че си на разходка — задъхано каза Оливия.

— Бях.

Оливия се загледа в него над разрошената глава на сина си; гърдите ѝ се повдигаха и смъкваха с всяка глътка въздух. После бързо влезе в стаята на Брайън. Майлс ги последва.

— Тихо сега — прошепна, настанявайки момченцето в леглото. — Обезпокоихме Уорик. Не е свикнал шумни момченца да препускат

из къщата му.

— Но обича момченцата, нали? — попита Брайън, вторачен в Майлс през рамото на майка си.

— Разбира се, че ги обича.

— Как да го наричам, мамо? Може ли „татко“?

Ръцете на Оливия спряха да оправят завивката, но тя не погледна назад към Майлс.

— Ще поговоря с него за това — отвърна тя предпазливо и добави: — Дотогава защо не го наричаш „сър“?

— Добре. — Обърна се настрана, подпря пухкавата си бузка на възглавницата и погледна Майлс с крайчеца на окото си. — Лека нощ, сър.

— Лека нощ — отвърна Майлс.

Оливия се изправи и хвърли поглед към него. Намали светлината и излезе от стаята. Той я последва и я видя да изчезва в спалнята си — всъщност две малки самостоятелни помещения, които очевидно бе избрала за себе си.

Майлс я последва и я намери седнала пред тоалетката. С наметнат върху нощницата шал, седеше пред огледалото, вторачена в отражението си, и разресваше косите си. На светлината на запалените свещи те имаха цвета на уиски.

— Оливия...

— Съжалявам, ако сме те обезпокоили — прекъсна го тя все още леко задъхана. — Брайън става доста неспокоен преди лягане. Предполагам, така е с повечето деца на неговата възраст.

— Косите ти са много красиви.

Остана недоволен от нотките на копнеж в гласа си. Не желаш тази жена, напомни си той. Но нямаше сили да се помръдне. Краката му се бяха сраснали с пода, а от нежните ѝ извивки под мекия памучен плат, усети болка в слабините.

— Преди да заспи, сигурно ще стане още един-два пъти. Харесва му тук. По-рано тази вечер го заварих на горната стълбищна площадка, където се сражаваше с въображаеми дракони. За добро или зло, има богато въображение.

Най-накрая извърна глава и срещна изучаващия му поглед. Той не помръдна. Продължи да я гледа: седнала на малкото столче, със

закопчана до врата и на китките нощница, на която светлината придаваше отненък на бледо злато.

— Нали не възразяваш, че се настаних в тази стая? — попита тя тихо.

— Мислех... — Поклати глава. — Не, разбира се, че не.

Тя остави четката.

— Ще се заловим със счетоводните книги още сутринта.

— Добре.

Въобще не му се слушаше за проклетите книги в момента.

— Опасявам се, че направих лошо впечатление на госпожица Пини — призна тя с въздишка.

— Знам.

Тя не трепна, само леко вирна брадичка, готова да посрещне упреците му.

— Ще имаш кифличките — уведоми я той, — но не и сладкото от портокали.

Тя престорено се намръщи.

— Господи, дали без него няма да умра.

И двамата се засмяха, после млъкнаха.

— Може ли да вляза? — попита той накрая.

Тя докосна с ръка шията си. Какво беше това? Изненада? Отчаяние? Нервност? Не беше свикнал да си има работа с плахи жени. Пък и защо ли ѝ трябваше да се прави на подплашена девственица.

Гледаше как се приближава без да може да помръдне; устните ѝ леко се разтвориха и тя се вкопчи в ръба на тоалетката за опора. Той спря пред нея и попита:

— Плаша ли те, Оливия?

— Не. Само се чудя защо си тук.

— Не е ли ясно, сърце мое.

Тя за миг се озова в другия край на стаята и уж се загледа през прозореца.

— Мислех... Трябва поне да се опознаем...

— За него ли?

Тя рязко изви глава.

— Моля?

— Мислиш за другия си любовник — бащата на Брайън? Ако се тревожиш, че ще ти натяквам за това тази вечер...

— Не. Аз... — Преглътна с усилие. — Трябва да ме разбереш. Всичко стана така бързо. Прости ми, съпруге, но не мога лесно да се отдам на мъж, който не изпитва никакви чувства към мен, независимо за каква ме мислиш.

— Не е ли достатъчно, че се ожених за теб? Дадох дом на теб и на сина ти.

Тя го изгледа продължително, без да мигне, със странна смесица от страх и копнеж.

— Ако бях убедена, че поне малко ти допадам... — Сведе очи към ръцете си. — Харесваш ли ме поне малко?

Той не откъсваше очи от нея, а кръвта му кипна. Как смее да иска чувства от него, преди да му даде онова, което му се полага като съпруг. Нима не заплати скъпо и прескъпо? С гордостта си. С мъжеството си. А сега тя стои пред него и настоява за някакви си чувства и привързаност, преди да е дала каквото и да било от себе си.

— Мамо! — Писькът на сина ѝ разкъса тишината. Момчето се втурна в стаята, сграбчи ръката на Оливия и неистово я задърпа. — Ела! Бързо! Долу има някаква луда стара жена...

Оливия свъси вежди.

— Ш-шшт... Сънувал си кошмар. Бягай в леглото!

— Моля те. — Брайън се обърна към Майлс: — Долу двама мъже държат една луда стара жена. Казаха, че са от...

— Частната болница „Амершам“ — довърши припряно Сали, цялата в брашно и тесто.

Майлс стисна очи. Господи! Не можеше да е вярно! Копелетата му бяха дали срок до петнадесети, за да набави проклетите пари.

Излезе в коридора. Спря се разколебан на площадката и здраво стисна перилата с лявата си ръка. Погледна към тримата посетители долу. Изникна и четвърти: висок слаб мъж в черно.

— Предполагам, вие сте господин Уорик.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Името ми е Пийбоди. Дуайт Пийбоди и съм от частната болница „Амершам“.

Майлс заслиза по стълбите. Очите му шареха от сериозния мъж, представил се като Пийбоди, към двамата санитарии в бяло и накрая към беловласата вещица с воднисти очи, трепереща и ридеща между тях.

— Майлс! — проплака вещицата. — О, скъпи, скъпи Майлс. Помогни ми. Моля те.

— Господи! — обади се Оливия зад гърба му. — Съпруже, кое е това окаяно същество?

— Майка ми! — обяви той сприхаво.

ДЕСЕТА ГЛАВА

*Видяхме го в очите си. И искахме, при всяка
глътка въздух, да проговорим, но мълчахме.*

Томас Мор

На следващото утро Оливия се събуди и откри, че Майлс е напуснал Брейтуейт. По думите на Сали, тръгнал на зазоряване, взел някои вещи, но нито казал къде отива, нито — кога ще се върне.

Последните думи, които си размениха снощи, още ѝ тежаха.

— Страда от деменция. От време на време има и прояснения, но по-често живее в собствен измислен свят, където или говори на себе си, или се взира безизразно в пространството — беше обяснил Майлс.

— Значи затова бързаше да се ожениш за мен. Искал си да отидеш в „Амершам“ и да се заплатиш, преди да я изпишат. Но те ти я водят по-рано и сега смяташ, че всичко е било напразно — беше заключила Оливия.

А сега Мейлс го нямаше.

През следващите няколко дни положи всички усилия да не мисли за странстващия си съпруг, а се захвана с куп неща около къщата: да наеме прислуга, да направи нов бюджет, да уреди стари дългове. Новината за женитбата на Майлс очевидно се бе разпространила, защото само за седмица я посетиха доста типове със съмнителна репутация.

Сред тях бяха и господата Сидни и Лорънс. Оливия никак не ги хареса: Сидни — с неговите прасешки очи, белезникави и близки, и Лорънс — със сплескан нос на булдог. И двамата бяха почти плешиви.

— Очаквахме да разговаряме с Кембъл — заяви господин Сидни високопарно.

— Точно така — потвърди и Лорънс. — Не се клатушках с проклетия влак чак от Лондон, за да ме приеме жена, която и понятие си няма от бизнес, пари и честен комар. Не се обиждайте, мадам.

Тя така се вторачи в Лорънс, че той се раздвижи неспокойно на стола и нервно запрямата крак връз крак.

Обявиха, че Уорик им дължи общо две хиляди и петстотин лири.

— Може да ви ги дължи, а може и да не ви ги дължи — отвърна Оливия с механична усмивка. — Представите ми доказателства. Нали не очаквате да ви платя суми, които не ви се полагат? Няма да е добър бизнес.

Споразумяха се на по петстотин лири на всеки.

Отделяше много време и за майката на Майлс и Брайън. Утешаваше и двамата, че са го извикали по спешна работа и вероятно ще се върне всеки момент, макар че в себе си Оливия се чудеше дали наистина е така.

„Ами ако не се върне?“

Повтаряше си, че това няма значение. В крайна сметка тя е негова съпруга. Заедно със сина си живее в най-хубавата къща в Йоркшир. Не зависи от парите му. И въпреки това безпокойството я обгръщаше като облак. Откри, че често мисли за онзи момент от първата им брачна нощ, когато той стоеше пред нея с нещо като копнеж.

Господи! Колко години бе очаквала това! Израснала на самотен остров сред море от безразличие, тя никога не бе копняла по-силно за нежност, мила дума и истинска взаимност, както когато се взираше в очите на съпруга си...

Ала го отблъсна.

Когато не забавляваше сина си и не се грижеше за Алисън, Оливия отиваше в конюшните, бърбореше с Чарлз Фаулс и се радваше на конете.

Веднага ѝ допадна бялата кобила Перлагел. Оливия започна да се измъква от Брейтуейт още преди зазоряване, облечена само с вълнена рокля и наметало. Яздеше без седло. Косите ѝ се вееха, докато препускаше с Перлагел към скалата Маргроув и там, с лице към изгрева, си представяше, че ще завари съпруга си — най-последно завърнал се у дома.

Той обаче не се връщаше. И Оливия удвои усилията си по Брейтуейт. Пусна обяви за квалифицирани прислужници. Писмото до френския готвач даде положителен резултат и само след два дни Жак Дюбоа се пренесе в Брейтуейт.

Скоро из старата къща се понесоха шумовете от чукове и пили, стъпки на бърбиви прислужници и подсвиркващи си майстори. От време на време Оливия се спасяваше в уединения кабинет на Майлс, сядаше на стола му зад бюрото и се взираше в противните препарирани трофеи, зяпнали от стените. Типична мъжка стая, като се прибави и внушителната колекция от оръжия — нож с дълго острие и дръжка от слонова кост, арбалет и няколко пушки.

Бюрото представляваше огромна, впечатляваща реликва от някой праотец, предпочитал масивни и богато резбовани мебели. Ореховото дърво бе потъмняло от времето. Оливия би предпочела нещо по-деликатно и с по-изящни извивки. Онова от спалнята ѝ в Девънсуик би стояло чудесно, но...

Облегна се на стола и продължи да разглежда ексцентричната, но посвоему уютна стая. С неохота си припомни, че се е захванала с предизвикателството да обнови Брейтуейт, без дори да поиска съгласието на съпруга си. Не искаше да мисли каква може да бъде реакцията му, когато се върне. Ако се върне.

Къде, по дяволите, беше съпругът ѝ? Безразличието е едно, но изоставянето... независимо от всичко, животът ѝ сега беше по-добър от онзи в Девънсуик. Свобода. Достойнство. Ползност. Само ако...

Стана и отиде до прозореца, за да погледне розовата градина. Припомни си изражението в очите на коленичилиия до нея Майлс и съжалението, че не е облечена иначе. Сега, загледана в отражението си в стъклото, се опита да си представи как ще изглежда с вирнатото носле и пухкавите устни на Емили, а не с тази остра брадичка, която допълнително подчертава скулите ѝ. А тялото... Прекалено висока — метър и седемдесет. Често гледа мъжете право в очите. Затова винаги се е възхищавала от Майлс. Стърчеше над нея поне с петнадесет сантиметра.

Въздъхна, опря чело на стъклото и затвори очи. Всичко това са глупости. Единствено важно нещо е бъдещето на Брайън.

На вратата изникна Сали.

— Сестра ви е тук — съобщи тя.

Оливия така зяпна, че прислужницата се смути.

— Извинете... госпожо. — Тя направи тромав реверанс. — Госпожица Емили Девъншир от Девънсуик желае да ви види, мадам. Ще я приемете ли?

Оливия кимна и възнагради Сали с доволна усмивка, която се стопи с изчезването на прислужницата.

Емили нахълта в стаята с богата пола от тафта, а оплетената ѝ светла коса се спускаше като сребърно вѐже.

— Ето къде си била! — възкликна тя. — Да прекося цялата пустош, за да те видя.

— Нещо да не се е случило с татко? — попита Оливия.

— Ами! Нищо му няма, разбира се. Колкото и да се оплаква, и двете знаем, че е здрав като бик. Проблемът си ти.

— Аз?

— Вече не те виждаме. В най-важния момент от живота ми стоиш тук, наред нищото, и се занимаваш с една стара къща.

— Това сега е моят дом.

— Но ти изцяло ме пренебрегваш.

— Време е ти и татко да се научите да се оправяте сами. Аз вече съм омъжена, Ем.

— Омъжена? — Емили се засмя. — Оливия, изглеждаш съвсем нещастна. Нищо чудно накрая да се разведеш и отново да се повлекат клюките.

— А ти кога най-после ще схванеш, че пет пари не давам за клюките? Както неведнѐж си ми повтаряла, нито съм достатъчно хубава, нито имам изискани маниери. От прекалените ми ангажменти с теб нямах възможност да се занимавам със себе си. А и съществува една малка подробност — Брайън.

— Ш-шшт... — помоли Емили и запуши уши. Настани се в един стол с толкова отчаян вид, че гневът на Оливия се смекчи. — О, Оли, моля те. Не дойдох да се караме. — Всеки момент щеше да заплаче.

Загрижена, Оливия приседна до по-малката си сестра и взе ръката ѝ.

— Какво е станало, Емили?

— Скарахме се с лорд Уилоуби, Оли.

— Всички се карат от време на време, Ем.

Емили подсмръкна и се огледа за нещо, с което да избърше носа си. Съзря някаква кърпичка, подпъхната под купчина книги и я издърпа.

— Получих писмо от Каролин Коб, тя познава Марша Хътчинсън, която е близка с Белинда Делфри. Белинда твърди, че лорд

Уилоуби се е влюбил в друга и дори са го виждали на театър с нея.

— Клюки — вметна тихо Оливия.

С разтреперана долна устна и стичащи се по бузите сълзи, Емили простена:

— Истина е! Попитах го, когато дойде тази сутринта. Тя се казва Жанел Шеръдън и според него е възхитителна, но твърди, че са само приятели и нищо повече. — Изсумтя многозначително и натъртено добави: — Тя е вдовица, а знаеш какво означава това.

— Че е и по-възрастна.

— По-възрастна и по-опитна, нали разбираш? На тридесет и пет е. Все едно е с единия крак в гроба.

— А на колко е Уилоуби?

— На четиридесет и пет.

— Споменал ли е нещо за раздяла?

Емили поклати отрицателно глава и сподели:

— Но ме е страх, че е само въпрос на време. Уговорихме сватбата за след осем месеца, а когато настоях да е по-рано, той отказа.

— Но има да се приготвят толкова неща...

— Старчето не се подмладява, Оли! Два пъти е овдовявал и от двата брака няма дете. Тогава защо се бави. В края на краищата — раменете ѝ се разтресоха от ридания — всички знаем, че се жени за мен единствено да му родя наследник.

— Глупости. Ако случаят е такъв, Уилоуби можеше да избере всяка, но не го е направил, защото знае, че си най-красивата млада жена в страната. Кой мъж няма да си загуби ума по теб?

Емили дори успя да се усмихне през сълзи.

— Е... Права си, предполагам. Но... — Намръщи се, преди да продължи: — И двете сме наясно, че няма никакви гаранции, когато става въпрос за мъжете. Трябва да има начин да го убедя да ускорим сватбата.

От коридора долетя смехът на бояджиите и Емили се върна към действителността. Огледа се наоколо и сбръчка носле.

— На твое място, Оли, щях да накарам майсторите основно да преправят тази стая. Толкова е Уорикска.

— Права си, Емили, но точно това ми харесва.

Емили се надигна, пъкна мръсната кърпичка в ръката на сестра си и отиде до вратата, за да надзърне в коридора — там бояджиите

освежаваха стените, а коленичилите прислужници, търкаха пода с четки.

— Не ми харесва това синьо, което си избрала за стените. — Изви глава към сестра си и неодобрително въздъхна. — Никога не си имала усет към цветовете, дрехите и мъжете. Като стана дума за мъже, къде е съпругът ти, Оли!

— Излезе.

— Излезе? Според прислугата, която постоянно се влачи в Девънсуик, за да прибере едно друго от вещите ти, съпругът ти е „излязъл“ преди близо две седмици. Предупреждавах те, Оли, но...

— Но какво? — долетя тих глас от фойето. Емили се извърна изненадано. Алисън Кембъл водеше Брайън за ръка.

Оливия отиде да прегърне сина си, а Емили не откъсваше очи от жената. Алисън, много слаба и бледа, се усмихна на Оливия.

— Канехме се да отидем да поседим в сутрешната дневна и да прием чай с бисквити. Надявахме се, че ще дойдеш при нас.

— Коя, ако смея да попитам, е тази жена? — обади се Емили.

Брайън обгърна с малките си ръце врата на Оливия, а тя го притисна силно към себе си.

— Това е майката на Майлс.

Емили не помръдна.

— А ти трябва да си леля Емили — обяви Алисън с леко вдигнати вежди. — Чувала съм много за теб от Брайън.

— Оли, искам да поговорим за минутка — тросна се Емили и потъна отново в кабинета.

Оливия остави Брайън на пода и се обърна към Алисън:

— Ще дойда в сутрешната дневна след десетина минути.

Усмихна се, докато наблюдаваше как двойката бавно се придвижва по коридора и с какво внимание Брайън съпровожда баба си.

— Как си допуснала тази отвратителна старица в къщата? — подхвана Емили. — Нищо чудно, че Майлс е побягнал. Не знаеш ли, че я мрази?

— Тя е много болна.

— Ако граф Уорик узнае, не е ясно какво може да направи.

— Брайън е доста привързан към нея. Нарича я „бабо“.

Емили пребледня. Оливия се усмихна.

— А сега, би ли ме извинила. Канена съм на чай от сина си и баба му. Довиждане, Емили. Поздрави на татко.

Очите на Емили се разшириха за миг. Без дума повече, тя напусна стаята, шумолейки с тафтата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Понякога се опасяваш, че не те обичам, колкото би желала? Но скъпа, аз те обичам, обичам, обичам безмерно. И колкото повече те опознавам, толкова повече те обичам.

Джон Кийтс

„Като станах и се облякох, премислих случилото се и се зачудих дали не е било сън. Не можех да повярвам, че всичко е действителност, докато отново не видя мистър Рочестър и не чуя отново думите, с които ме уверява в любов, думите, пълни с обещание“.

Алисън тъжно затвори разръфания екземпляр на „Джейн Еър“ и малко уморено се усмихна на Брайън, заспал в скута на Бертрайс.

— Колко прилича на Майлс — отбеляза тя замислено, обръщайки лице към слънчевите лъчи, пробили през облаците. — Често съм се питала какво ли ще е да видя в нечие детско лице чертите на сина си. Предполагам, ужасно бих глезила внуците си, за да наваксам пропуснатото с Майлс. Но сега ми е ясно, че ще бъда лишена от подобна възможност.

Оливия освободи Бертрайс с едва забележимо кимване на главата и продължи да пие чай, без да откъсва очи от майката на съпруга си. След пристигането ѝ в Брейтуейт, психическото здраве на Алисън се подобри значително. Оливия подозираше, че лекарствата, с които са я тъпкали в „Амершам“ за облекчаване на болките, са помътнявали съзнанието ѝ.

— Представи си, Оливия. След толкова години най-после да се завърна у дома в Брейтуейт! Нямаш представа как ме ощастливихте с Майлс! Винаги съм мечтала един ден имението да принадлежи на сина

ми. Сега това е факт и душата ми е спокойна, че го изпратих насам още като дете. Продължава ли да ме ненавижда заради това?

— Не е редно да говоря от името на съпруга си.

— Ти си изключително тактична млада жена. Мрази ме, знам. Ненавижда ме, че съм му дала живот, защото трябва да понася негодите на незаконороден. Ненавижда ме, защото от любов към баща му пожертвах живота си — и неговия — заради напразната надежда, че един ден Джоузеф ще напусне семейството си и ще се ожени за мен. Мрази ме, защото толкова го обичах, че бях готова да се разделя с него. Кажете ми, Оливия, той щастлив ли е? Преуспя ли? Колко малко познавам собствения си син. Той добър съпруг и любящ баща ли е?

Оливия изглежда Алисън изпитателно:

— Да. Той е превъзходен съпруг и баща.

— А ти обичаш ли го?

— О, много.

— И той теб, нали? Не, не се съмнявам. Дори най-дивото същество може да бъде укротено от добра и толерантна ръка.

Оливия не очакваше Емили да е толкова подла, че злорадо да отпраши към имението на граф Уорик и уж поднасяйки поздравленията си на графинята по случай раждането на третия им син, да не пропусне да съобщи за появата на Алисън Кембъл. На следващото, утро обаче граф Уорик застава на прага и Оливия разбира, че Емили е постъпила точно така.

Оливия прие Уорик в синята дневна с прилежно кацнали на носа очила и готова за битка. Той едва й бе хвърлил един от прочутите унищожителни погледи, характерни за представителите на рода Уорик, когато тя подхвана:

— Уважавам чувствата ви, Ваша Светлост, но и вие трябва да уважите моите. Нали не очаквате от мен да я изхвърля навън в това отвратително време? Тя няма дом. Няма пари. Болна е. Тя е една умираща старица. Не бива да я вините, че е обичала мъж, който не й е отвърнал със същото. А и освен това... — пое си дъх, преди да продължи: — Брейтуейт е домът на моя съпруг. Като съпруга на Майлс

аз съм длъжна да подкрепя решението му да позволи на майка си да остане тук.

— Трогателно! — проговори Уорик. — Направо възхитително! Чудя се само защо продължаваш да го защитаваш. Доколкото разбирам напуснал е къщата преди две седмици и оттогава ни вест ни кост?

— Той е мой съпруг.

Уорик скръсти заплашително ръце.

— Не съм срещал жена — а и мъж, ако трябва да съм честен — която да прави толкова огромна жертва в името на семейството.

— Не смятам, че милостта към една възрастна болна жена е жертва.

— Не говорех за възрастните и болните. Говорех за твоето семейство.

Оливия се намръщи.

— Говорите със загадки, Ваша Светлост.

— Омъжи се за брат ми, за да угодиш на баща си. Чудя се, докъде ли би стигнала, за да защитиш сестра си?

— Какво общо има това с майката на Майлс?

— Това, че очевидно твърдо си решила да защитаваш онези, които обичаш, на всяка цена, без да щадяш името и репутацията си. — Той се поотпусна и огледа наскоро боядисаната стая: — Макар самата мисъл за присъствието на Алисън Кембъл в тази къща да ме изпълва с възмущение, трябва да призная, че не тя е причината да се появя тук. Мадам, дойдох, за да ви уведомя, че ще намерите съпруга си в Гънърсайд.

— Гънърсайд?

— При мините. Станала е злополука...

— О! — възкликна тя ужасена.

Граф Уорик пристъпи напред и я хвана за ръката.

— Доколкото разбрах, Майлс няма вина, но поради растящото недоволство сред хората, са го повикали незабавно.

— Повикали са го? — повтори Оливия озадачено. — Излиза, че знаете къде е бил преди това.

Той се приближи заговорнически.

— Има една съборетина недалеч от Гънърсайд. Майлс ходи там, когато е разтревожен и иска да е сам.

— Знаеш ли къде е това място?

— На няколко километра от Гънърсайд. В тази къща е живяла съпругата ми, преди баща ѝ да почине. Редно беше да те уведомя къде може да е Майлс, още щом разбрах, че е изчезнал, но имах прекалено много грижи около раждането на сина ми, а и не бях съвсем сигурен дали наистина е там... и с кого.

— Говориш за любовница, така ли?

Той сви рамене с безразличие.

— Доколкото знам, Майлс няма любовница. Липсват му средства да я издържа. Но...

— ... си преценил, че е най-добре да не рискуваш излишно. Така ли, Ваша Светлост?

— Нещо подобно.

— Казваш всичко това въз основа на личен опит, предполагам?

Очите му срещнаха нейните. Устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

— Предлагам да не се ровим в миналото. Съгласна ли сте, госпожо Уорик?

Оливия се извърна.

— Реших, че е редно да знаеш за мините — подхвана графът. — Очевидно неприятностите там са твърде сериозни. Налага се лично да отскоча и да разбера какво става. Известна е неспособността на съпруга ти да се справя тактично при преговори за разрешаване на подобни проблеми.

Оливия кимна. Той вече се канеше да тръгне, когато тя проговори:

— Ще бъда готова след пет минути, Ваша Светлост. Не се опитвайте да ме разубедите. Не се отказвам лесно. Както сам се изразихте, твърдо съм решена да защитавам онези, които обичам... на всяка цена. Освен това, дори да ми откажете, ще тръгна сама.

— Не се и съмнявам.

Възнагради го с бегла усмивка и излезе от стаята.

Майлс напругаше очи, за да вижда по-добре в мрака на старата мина. Джак Дилейни стоеше вляво от него, а Хърбърт Уолас — отдясно. Двамата мъже, доста по-ниски от Майлс, бяха целите в кал. Гърдите, ръцете и раменете им приличаха на скалите наоколо и

нямаше съмнение, че са също толкова яки. И двамата работеха в мините от деца.

От галерията долиташе грохотът на кирките и измъчени стенания на мъжете, товарещи огромните отломъци в количките. Джак откачи фенера от стената и го вдигна високо. По пода заиграха удължени сенки. Без да откъсва гневен поглед от Майлс, той го побутна:

— След вас, господин Уорик... Сър.

Майлс предпазливо тръгна напред.

— Какво има, господин Уорик? — попита Хърбърт навъсено. — Нали не се страхуваш? Само 'щото двама мъже си намериха гроба тук вчера, не значи, че ще се повтори. Тъй де. Злополука! Както и преди месец! Тогава петима едва не останаха под срутването.

Майлс гледаше към купчините камъни.

— Пръснах достатъчно пари в тези ями миналата година, за да осигуря безопасността им, Дилейни. — Хвърли поглед към управителя, или както го наричаха миньорите — Старши — Боб Макмилан и попита: — Какво стана, Боб?

Едрият мъж се раздвижи и потри брадясалото си лице.

— Не може точно да се определи, докато не покопаем още. Но подовете и подпорите непрекъснато поддават — обясни той.

— Още преди три месеца изрично ти наредих да отстраниш тази опасност. Защо, по дяволите, няма нови подпори?

— Така и не пристигнаха, сър.

— Не са... — Майлс приближи управителя. — Обясни ми по-подробно, Макмилан.

Макмилан се огледа притеснено наоколо и сниши глас:

— Казаха ми, сър, че сте неплатежоспособен.

— Но в този случай се бяхме уговорили...

— Премислили били предложението си, сър.

— Е, чухте ли сега — обади се Джак. — Всичките ви мазни приказки и хубави обещания нищо не ни носят, господин Уорик... Сър.

— Ами напротив — чу се и гласът на Уолас. — Направо ще си умрем от тях.

Джак се обърна и сграбчи Майлс за ревера.

— Умрели и гладни — просъска той. — Вече две години слушаме надутите ти обещания, че ще промениш окаения ни живот. А

какво се получава? Скоро ще измрем всички. Като клетия Били... Най-добрият миньор. Всички го обичаха, а и се ожени само преди две-три години... И него изнесохме на одеяло...

— Ужасно съжалявам за загубата и, разбира се, ще се погрижа за семейството. Но трябва да си наясно, че, за да се изградят наново мините, е нужно време, Дилейни.

— А дотогава още колко мъже ще умрат?

— Какво да направя според теб? — извика Майлс раздражено.
— Да затворя мините ли?

Прах и камъни се засипаха от тавана, а дървеният под изскърца.

Джак се ухили насмешливо.

— Да ти кажа ли какво да направиш, господарю? Продай мините на Лубински!

— Лубински! — изсмя се Майлс остро. — Идиот! Та ако продам мините на Лубински, с Гънърсайд е свършено!

— Така ли? Това пък откъде го измисли?

— Колко време мислиш, че ще издържиш да работиш за човек, който впряга работниците си като животни? При това взема на работа само млади хора! Три четвърти от вас ще останат без работа, преди мастилото върху договорите да е изсъхнало!

— Сърцето ми кърви — иронизира го Уолас. — И ние трябва да повярваме, че на Уорик му пука за нас.

— Така де — съгласи се Джак и пристъпи още по-близо до Майлс. — Жените и децата ни не си дояждат от години!

Майлс погледна към управителя, който стоеше странно безучастен, обърна гръб на Дилейни и Уолас и излезе от мината. Двадесетина миньори с почернели от сажди лица го наобиколиха начаса. От прекалено много работа и недохранване приличаха на скелети.

Прииждаха и жени с деца.

— Убиец! — викаха те и заплашително размахваха юмруци. — Дотегна ни твоята некадърност!

Някой го замери с лайно от овца, полетял камък сцепи дясната му вежда. Изведнъж целият свят потъна в червенина, а тълпата се люшна напред и го притисна да коленичи. Юмруци и ритници се засипаха върху него.

— Спрете! Спрете веднага! — изкрещя познат глас.

В следващия миг гръмна пушка и тълпата се смълча.

Бавно, малко несигурно, Майлс се надигна и се опита да изтрие с ръкав кръвта от очите си. Зад тълпата, в двуколка, стояха две фигури: мъж с пушка в ръка и жена — Господи! — с обшита с лисичи кожи наметка, прибрани на кок коси и очила на носа. Тя насочи камшика за езда към тълпата.

— Хора! — провикна се Оливия. — Приличате на развилнели се хиени!

— Таз пък, по дяволите, коя е? — промърмори някой.

Майлс простена и за миг се зачуди дали да не се остави на милостта на жадната за кръв тълпа.

Дамиен скочи на земята и помогна на Оливия да слезе. С вирната брадичка и вперен напред поглед, тя премина през тълпата, като стрелваше вежди нагоре, ако някой се опитваше да ѝ препречи пътя. Най-после стигна до Майлс.

— Няма ли да ме представиш?

Той ѝ отвърна с ледена усмивка.

— Добре. — Извърна се и високо и ясно обяви:

— Аз съм съпругата на господин Уорик.

Последва тишина. Някой се изкикоти. Някой прошепна:

— Познавам я. Това е дъщерята на лорд Девъншир. В Мидълхам я наричат „желязната опора“.

Тълпата отстъпи назад.

Дамиен също приближи, потупа Майлс по рамото и каза:

— Пак си прибягнал до неустоимия си такт и чар, Кембъл.

Майлс затвори очи и уморено попита:

— Какво, по дяволите, правите тук?

— За теб, разбирам, няма значение, че съпругата ти и аз току-що ти спасихме кожата?

Той предпазливо докосна разделената си устна, пулсиращата брадичка и подуто око.

— Малко се позабавихте, Дам. Това случайно или нарочно беше?

— Ти как мислиш?

— Мисля, че може би сте ги окуражили.

— Познаваш ме добре. Предпочитам да съм участник, а не наблюдател. Аз лично щях да ти счупя ченето.

Оливия хвърли поглед през рамо.

— Господа, нито е времето, нито е мястото за разпавии. — Ти господине, — подхвърли към Майлс — най-добре е да изчезнеш оттук, преди да се сетят, че са по-гневни на теб, отколкото развеселени от моята външност.

Дамиен се ухили.

Майлс го изгледа свирепо.

— Мили хора! — провикна се Оливия достатъчно високо, за да заглуши започващото да се надига негодувание. — Да убиете работодателя си е осъдително. А и каква полза ще имате?

— Ще ми достави огромна наслада — провикна се някакъв мъж.

— О, сигурно... Докато не се окажеш без работа или увиснал на бесилото. Ще продължава ли да ти е сладко отмъщението и след като децата ти умрат от глад?

— Децата ни и без това умират от глад! — провикна се някаква жена.

През тълпата премина одобрителен шепот. Като се обърна към Дамиен, Оливия посочи:

— Май е най-добре да намерим неутрален терен, Ваша Светлост. Опасявам се, че доникъде няма да стигнем, докато не разрешим възникналия проблем.

Неутралният терен се оказа странноприемницата „Белият кон“. След доста спорове затвориха вратите и вътре останаха само Дилейни, Уолас, Макмилан, Дамиен, Майлс и Оливия. Настаниха се от двете страни на дървената маса и мълчаливо изчакаха собственикът да тресне халбите с тъмна бира пред тях. С ръце на кръста той загледа Майлс и Дамиен неодобрително. Дамиен безмълвно показа на ханджията, че ще е най-добре да запази мнението за себе си. Майлс наблюдаваше Оливия, която посегна към бирата и я поднесе към устните си; погледът ѝ се плъзна към него над ръба на халбата.

— Само си губим времето — недоволстваше Джак.

— Не говоря по работа с жени.

— Да бе — не остана по-назад и Хърбърт. — Откога вие от рода Уорик си вземате жена да говори вместо вас?

— Не говоря вместо някого — намеси се тя. — Но очевидно е мнението ви, че съпругът ми е кръгла нула в ръководенето на мините, нали?

— Напълно сте права — съгласи се Джак. — Писна ни от напразни обещания.

— Ясно. Е, граф Уорик и аз надълго обсъдихме положението. Мисля ще се съгласите, че проблемът се корени в липсата на средства и... лошото управление?

Майлс присви очи.

— Затова — продължи Оливия, вече по-предпазливо, — аз съм тук да гарантирам, че ще направим всичко, което е по силите ни, за да подсигурием миньорите и семействата им.

Хърбърт я погледна косо.

— И как възнамерявате да го направите, мадам?

— Като склучим договори, с които съпругът ми и аз регламентираме правата на всички, които сме наели. Ще има и гаранции за реорганизиране на компанията, премии, подобрения...

— Извинете за момент — намеси се Майлс и стана от стола. Като дари Оливия с хладна усмивка, той нежно взе ръката ѝ и добави: — Искам да поговорим за минутка насаме.

Оливия хвърли поглед към красноречивите изражения на останалите, но без да се съпротивлява тръгна към задната част на странноприемницата. Не ѝ предложи стол. Самият той яхна един и не свали поглед от нея, докато тя не седна, стискайки чантичката си.

— Първо — благодаря за помощта, но защо, по дяволите, се бъркаш в бизнеса с мините?

Тя отвори чантичката, извади кърпичка и му я предложи с думите:

— Главата ти кърви.

Той се направи, че не забелязва кърпичката. Оливия сви рамене и я остави в скута си.

— Мислех, че си се захванала с достатъчно неща в Брейтуейт.

— Предполагам, говориш за майка си? — Той погледна към граф Уорик и попита:

— Той знае ли за Алисън?

Тя кимна.

Майлс затвори за миг очи. По изопнатото му лице пролича, че не си е доспивал през последните няколко седмици.

— Тези неща тук не са твоя работа — каза той накрая.

— Нима? — Не сваляше очи от него. — Очевидно назряват неприятности и...

— ... ти и брат ми решавате, че не съм компетентен, за да се справя. По дяволите! — Удари с длан по масата и Оливия неволно подскочи. — Няма да затворя мините и няма да ги продам на Лубински!

— Граф Уорик спомена, че мините са почти изчерпани.

Майлс килна стола назад и се загледа уморено в старите греди по ниския таван.

— Нищо не разбирам — призна той бавно. — Колкото и пари да хвърлям в тези проклетии ями, нищо не постигам. Не може да се каже, че миньорите не работят усърдно, но каквито и усилия да полагам да им осигуря безопасност, злополуките не секват.

— Тогава защо упорстваш? Защо не ги продадеш?

— Противно на това, което смяташ за мен, грижа ме е за тези хора. Ако Лубински пристигне, той ще докара тук своите миньори и добрите жители на Гънърсайд ще останат без работа. Случвало се е и преди.

— Но те предпочитат да се отърват от теб. — Оливия хвърли поглед през рамо. — Ако поговоря с тях...

— Не. — Поизправи се, облегна се с изпоцапаните си ръце на масата и с насмешлива усмивка заяви: — И без това прекалено много се намеси.

— Каква гордост пред провала — отвърна тя, вирна брадичка и се върна при групата.

— Господа — започна тя, мятйки чантичката си на масата, — господин Уорик и аз се споразумяхме, че трябва да се вземат мерки срещу лошото управление на мините. — Майлс се приближи зад нея. Усети топлината му, но успя да се овладее и да продължи: — Господин Макмилан? — Управителят на Уорик се раздвижи на стола, но избегна да я погледне в очите. — Бих желала да видя счетоводните книги и да си поговорим.

Макмилан погледна първо към Майлс, после и към останалите мъже, които наблюдаваха Оливия като непозната буболечка.

— И — заключи тя, — искам да разгледам мините.

Последното изправи всички на крака. Всички, с изключение на граф Уорик, който остана спокоен и с известната насмешлива усмивка

на лицето.

— Напълно сте полудели! — извика Джак Дилейни. — Жена не е влизала в мините откакто комисията на лорд Ашли прокара закона, който забранява на жените да работят долу.

— Опасно е — добави Хърбърт Уолас.

— Да не говорим, че е глупаво. — Макмилан поклати глава и кръстоса ръце пред гърдите си. — И ще изцапате хубавата си рокля.

Мъжете се заподхилваха. Оливия намести очилата, изчака да млькнат и повтори:

— Искам да видя мините.

Те се спогледаха смутено.

— Господин Дилейни — продължи Оливия, — съветвам ви да поговорите и с останалите миньори. Някой ще трябва да ги представлява, когато започнат преговорите. А дотогава господин Уорик ви уведомява, че се преустановява всякаква работа в мините до второ нареждане.

Макмилан не се въздържа:

— Но чакайте малко! Не може да пристигате току-така и да ни затваряте! Тези мъже имат да хранят семейства.

— Напълно съм съгласна. Затова ще е добре всички да побързаме да оправим създалото се положение.

След доста увещания Оливия прие да отложи инспектирането на мините за следващата сутрин. Но прекара остатъка от следобеда, затворена с Боб Макмилан и братята Уорик. Стигна до заключението, че нито харесва, нито вярва на Макмилан.

Когато се стъмни, тя се извини, остави мъжете и се върна в странноприемницата. С облекчение разбра, че съпругът ѝ не се е настанил там. С благодарност се уедини в наетата малка стая с тънки като хартия стени. Целият ден сега ѝ изглеждаше ужасно объркан. Легна, затвори очи и се опита да не трепери. Ставите я боляха от бързото препускане между Брейтуейт ѝ Гънърсайд, а последвалите събития извикаха болките в гърба и раменете. Всъщност тялото ѝ бе опънато през цялото време като тетива на лък заради присъствието на Майлс.

Яд го беше, че се е появила.

Яд го беше, че му помага.

Но какво очакваше? Да заподскача от радост, че тя и брат му са се появили наред грозната крамола и са спасили врата му? Трябваше ли тя и граф Уорик да стоят настрана, докато разгневените миньори убият Майлс?

— Оливия?

Отвори очи и се заслуша в блъсъците на вятъра по стъклата. Сърцето ѝ лудо заби. Отдолу долиташе пьянски смях.

— Оливия? — чу тя отново гласа на Майлс, този път придружен с потропване на вратата.

Колко време бе спала?

Измъкна се от леглото и дъхът ѝ секна от ледения под. Отвори вратата и съзря мрачното лице на Уорик.

— Извинявай — каза той и влезе. — Събудих ли те?

Оливия погледна към вратата.

— Затвори я — нареди той. Тя продължаваше да се колебае и той я погледна леко развеселен. — Хайде, сърце мое, няма нищо нередно двамата да сме насаме.

Майлс присви очи. Оливия бе поразкопчала малко роклята си преди да легне — виждаше се бялата ѝ плът и розовата татуирана пъпка на гърдата. Измъкналите се от фибите кичури, леко разтворените устни и едва забележимо подпухнали очи подсказваха, че е спала.

— Пил ли си? — попита тя малко дрезгаво. — Ако е така, господине, настоявам веднага да си вървиш. Нямам никакво намерение да споря с пьян човек.

— Какво те кара да смяташ, че идвам да спорим?

Тя се намръщи, погледна го подозрително и навлажни устни с върха на езика си.

— Брат ми ме покани да пийнем преди вечеря — знаменателно събитие! Опасявам се, че ще се нахвърли върху мен заради майка ми. Несъмнено ще ми напомни, че Брейтуейт ми е поверен за изпитателен срок и ако до края на следващата година не се покажа добър стопанин, имението се връща в негови ръце. Затова той има всички основания да изиска отстраняването на Алисън Кембъл от къщата. А от мен, като предан син и достойно човешко същество, се очаква да се откажа от мечтата си Брейтуейт и да се настаня някъде до края на дните си в щастливо съжителство с жената, която ме захвърли само с една

бележка, когато бях осемгодишен. Но, понеже съм и грижовен съпруг, му казах, че е редно да се допитам до теб, преди да поговорим. А и имаме да наваксваме толкова други неща, нали?

— Така ли? — Тя прочисти гърлото си и плъзна ръка в джоба на роклята, за да извади очилата. С треперещи пръсти ги закрепил на носа си.

Майлс се засмя и поклати глава.

Тръгна към нея и забеляза как очите и се уголемяват зад дебелия стъкла.

— Тази вечер няма да се криеш зад този ужас.

Преди тя да успее да реагира, той ги сграбчи и ги пусна на пода, довършвайки ги с тока на ботуша си.

Оливия ахна.

— Проклет идиот! Какво мислиш, че правиш?

— Това!

Постави ръка на шията ѝ и я облегна на вратата. В синьо-зелените ѝ очи забеляза и уплаха, и предизвикателство. Тя сграбчи китката му с две ръце. За миг забрави гнева си от намесата ѝ в живота и бизнеса му. Желалаше тази влудяваща жена!

— Господине, не ме плашиш. И — добави тя натъртено, — у дома имам още един чифт.

Устните му присмехулно се извиха и той доближи лице до нейното.

— О, не възнамерявам да те нараня, сърце мое. Стените са прекалено тънки. Може да се явят свидетели. Не. Просто дойдох тук да потърся нещо, което загубих днес следобед.

Оливия премигна объркано. Но безпокойството ѝ прерасна в удивление, когато той мушна коляно между краката ѝ и плътно я притисна към вратата. При израза на лицето му неволно трепна и отчаяно се опита да спре ръката, която надигаше роклята ѝ.

— Как... Какво... правиш? — успя да попита тя. Под роклята беше гола. Усещаше бедрото ѝ: топло, гладко и твърдо.

— Нали ти казах? Опасявам се, че днес загубих нещо. Или може би е било, когато приех условията на баща ти относно зестрата? Досети ли се вече какво търся, скъпа моя съпруго? Не още, така ли? Ами да ти кажа. Търся си оная работа, защото днес ме кастрира пред онези мъже. Чудех се, дали не си я скрила тук.

Очите ѝ се впиха в неговите; устните ѝ бяха леко разтворени. Тя успя да прошепне само „О!“, когато ръката му се плъзна по влажната ѝ, чувствителна плът.

Беше очаквал съпротива, тежки думи от острия ѝ език или осъждане за грубостта. Възнамеряваше да я шокира. Да усети и тя поне малко от унижението, което той самият изпита. А Оливия стоеше като замръзнала на място сърна, попаднала под кръстосания обстрел на пушките, и тялото ѝ се разтапяше под дланта му. Но какво толкова? При нейната репутация...

Смръщи вежди, припомняйки си първата им целувка, и отново изпита насладата от досега на устните ѝ. Ако продължаваше да стои тук, споменът щеше да събуди животинското у него и да забрави причините за сегашния си гняв. Ще я хвърли върху леглото, ще се зарови в нея и ще вземе... онова, което му принадлежи по закон.

По дяволите! Колко изкусителна беше!

Пръстите му танцуваха по нея; постепенно лицето ѝ поруменя от възбуда, плътта ѝ стана гореща, а дишането — неравномерно. Очите ѝ се замъглиха, а бедрата ѝ — макар и съвсем лекичко — се притиснаха към него. Харесваше ѝ. Питаше се какво друго ѝ харесва. Дали очаква сексът да е нежен, или пълен с необузdana страст — както той го предпочиташе. Невъздържан. Див. Експлозивен.

Само да беше пийнал малко повечко... Щеше да забрави как го орезали пред целия Гънърсайд.

Но сега бе прекалено ядосан.

Дръпна ръката си и остави роклята да покрие краката ѝ; отстъпи, усмихна ѝ се ведро, с което я прикова към вратата, както беше направило тялото му само преди няколко мига. Цялата видимо трепереше, лицето ѝ бе преbledняло. Колко млада и уязвима изглеждаше в този момент. Само невинността би била така разтърсена и изплашена от сексуалната му агресивност. А нейната поквара накара лицето ѝ да пламне така от разгорещена страст. Не се съмняваше, че докато продължава да сезира в него си мисли за друго време и място, и за друг мъж. Очите ѝ не мигваха, но след няколко мълчаливи минути тя си възвърна спокойствието и го погледна с познатото му предизвикателство. Сякаш казваше: „Смееш ли да ме вземеш? Смееш ли да ме желаеш, независимо какво съм или какво съм била?“

— Приятни сънища, сърце мое — каза той и излезе.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Любовта е дълбок кладенец, от който се пие, много пъти, но се потъва само веднъж.

Ели Хаубл Глоувър

Оливия се събуди от далечен звън на църковни камбани. Уморено (не спа особено добре) се надигна от леглото и надникна през прозореца.

По улиците на селцето се виеше колона от облечени в черно хора, чийто край не се виждаше. Главите им бяха сведени, а обветрените им лица — сериозни. С приближаването към черквата се пръснаха на мълчаливи групи: децата — спретнато облечени, а родителите — с траурни дрехи и тъга по набръчканите лица.

Оливия бързо слезе по стълбата и завари собственика на странноприемницата да навлича черно сако над тъмносива риза и жилетка.

— Добро утро — поздрави тя. — Защо всички тези хора отиват в черквата?

— Ще има погребение, мадам. Миньорско погребение за клетите Били и Ян. — Поклати глава и закопча сакото. — Горките. Били в галерията на сто метра под земята, когато се откъснало парче от покрива. Другарите им товарели камъни горе, а като се върнали... — Той избърса насълзените си очи. — Когато Шини Килпатрик — беше им приятел — се качи горе — цели пет минути не успя да проговори, а после тръгна да търси Старши Макмилан. Старшият се спусна в галерията, ама вече нямаше к'во да се направи за ония двамата. Старшият трябваше да обади на вдовиците и майките им. Тъжен ден беше, но не по-тъжен от днешния.

Оливия го последва до вратата и там спря, загледана в стотиците мъже, жени и деца, които крачеха по улиците.

— Но откъде се взе толкова народ? — попита тя тихо.

— От другите села, мадам. От другите мини. Когато един от техните загине, всички са покрусени, 'щото не знаят, кой ще е следващият.

С плътно закопчано сако ханджията излезе на улицата и се сля с тълпата.

Оливия се присъедини към процесията от черквата до гробището. Камбаните, които до този момент биеха непрекъснато, млъкнаха. Свещеникът застана пред огромното сбирнище и произнесе:

— Земя при земята, прах при прахта. Склонете глави за молитва.

Потреперваща, Оливия се вторачи в широкия гръб на съпруга си и видя, че нито сведе глава, нито се помоли — гледаше опечалените с безизразно лице, а ръцете му бяха стиснати в юмруци.

С това церемонията завърши и Майлс си проправи път сред разотиващите се тълпи към вдовиците. Виждайки го, те избухнаха в нови ридания и притеглиха децата по-близо до себе си.

От мястото си до входа на гробището Оливия видя как съпругът ѝ хваща ръцете на жените. Говореше им нещо. Те плачеха. Децата заравяха замръзнали лица в полите на майките си. Деца на други миньори се гонеха между гробовете.

— Уверява вдовиците, че ще има хляб — за тях и за децата им — долетя приятен глас зад Оливия. — Обикновено и Старшият се присъединява към него, но сега Макмилан бърза за обяд.

Жената се придвижи напред и застана до Оливия. Беше впечатляваща брюнетка.

— Как оттук натагък да изхранват децата си, ще се превърне в тяхна основна грижа — продължи жената.

— В миналото, ако няма син, който да заеме мястото на бащата в мините, жените отиваха. Ставаше така само допреди три години. Макмилан допускаше и съвсем малки деца да работят вместо бащите си. Съпругът ви незабавно преустанови тази практика. Законът забранява деца да работят там долу, но по логиката на Макмилан, онова, което законът не знае, не е извън закона. Уорик, разбира се, ще посъветва вдовиците да запазят щедростта му в тайна. — Жената леко сниши глас. — От време на време някой загива и без злополука. Някои, уморени до смърт от тежката работа, просто се хвърлят в ямата.

— Самоубиват се, така ли? — намръщи се Оливия.

— Ако мъжете са сигурни, че след смъртта им Уорик ще се погрижи за децата и жените им, броят на самоубийствата силно ще нарасне. А сега миньорите се трудят до смърт, за да изхранват семействата си. Погледнете лицата им, госпожо Уорик. След години непосилен труд в недрата на хълмовете, смъртта не е ли като добре дошла почивка? Има и злополуки по невнимание. Някои се напиват, сбиват се. Как да се очаква от собствениците на мини да заплащат нечия глупост?

Оливия само поклати глава и загърна наметалото по-плътно към тялото си. След това плахо се обади:

— Но всички те са толкова ядосани на съпруга ми.

— Не всички. Но е натрупано доста раздразнение, а раздразнението е на крачка от гнева. Ще ви кажа следното, госпожо Уорик: Някой подклаждат недоволството на хората за лични цели.

— Лубински ли имате предвид?

— Други, по-близо до Майлс.

— Говорите с недомлъвки, госпожо. Казали ли сте това на съпруга ми?

— Скоро ще откриете, госпожо Уорик, че зад фасадата на циник Майлс упорито и неотстъпно вярва на всеки, комуто веднъж се е доверил, а после вече е прекалено късно. Затова, когато приятел, обичан от него човек или делови съдружник, комуто е вярвал, го подведе, предателството го наранява двойно по-тежко.

— Очевидно познавате съпруга ми доста добре, госпожо...?

— Хупър. Джанет Хупър.

В миналото Оливия слушаше разказите на баща си за минната индустрия в графство Йоркшир с умерен интерес. Знаеше, че условията на труд там не бяха добри.

С Майлс и граф Уорик до себе си, Оливия не трепна, докато заедно с Дилейни, Уолас и Макмилан, клетката ги спускаше в недрата на земята.

— Ще държите ръцете плътно до тялото си — съветваше я Дилейни, — иначе може да загубите крайник.

— И никакво подсвиркване — добави Уолас. — Носи лош късмет.

Оливия се огледа и видя как по въжетата и колелата на клетката си стича вода. Докато се спускаха във все по-непрогледната тъмнина Дилейни се наведе към ухото ѝ и прошепна:

— Ако имаме късмет, няма да попаднем на елфи.

— Елфи? — повтори тя.

— Да. Дребните човечета — обясни Дилейни. — Те са нещо като мъжки феи, които най-много обичат да правят пакости.

Приблужи се до насмешливото лице на Джак:

— Дрън-дрън, господин Дилейни. Няма да се изплаша от подобни нелепи суеверия. Тези истории са само за необразованите.

Макмилан се изхили и сръга Уолас с лакът.

— Не е от страхливците, а Хърбърт?

Хърбърт Уолас направи гримаса и погледна към Майлс, който седеше с лакти на коленете и не откъсваше очи от Оливия.

Заслушана в скрибуцането и пращенето на клетката под тежестта на телата им, Оливия забеляза как, докато продължават да се спускат, дневната светлина става все по-оскъдна и по-оскъдна. Испита чувството, че я погребват жива и започна да ѝ призлява.

Размерите на едно от нивата, което прекосиха, докато се спускаха надолу, бе едва метър и половина на метър. Оливия се впечатли от изградената от камъни арка към галерията.

— Поддържането на входа вероятно струва цяло състояние — прошепна Оливия по-скоро на себе си, отколкото на мъжете.

— Точно шестстотин и двадесет и пет лири, за да се подсигурят покривите и стените при входовете на всяко ниво — отвърна съпругът ѝ, с което я накара да обърне очи към него.

Може би вече не се гневеше, че тя е тук?

— Солидна сума. Нужно ли е да се дава?

— Абсолютно, ако не искаш да увеличиш риска за миньорите, да не говорим, че през тези входове се изнасят отломъците и мъртъвците до повърхността.

Оливия го наблюдаваше внимателно, докато той оглеждаше наоколо. От време на време минаваха покрай закачен на стената запален фенер и на оскъдната светлина тя виждаше, че лицето му е като на момче, което говори за неизследвана пещера.

— А освен зидарията — продължи той, — дървеният материал за подпорите също струва цяло състояние. А те постоянно гният, чупят се

и трябва да се сменят. По-големите компании притежават собствени дърводелски работилници, а в някои случаи и собствени гори. Но ако материалът се купува и се наемат дърводелци — това са още хиляда петстотин двадесет и пет лири годишно.

Стигнаха входа на интересуващото ги ниво и Оливия с облекчение, макар и затруднена, пое глътка застоял въздух.

Дилейни и Уолас тръгнаха напред с фенерите, ала те не разсейваха много тъмнината. Майлс ги последва, хвърли поглед към Оливия и ѝ предложи ръка, тя обаче не я пое.

Оливия пристъпи напред в галерията и почувства, че калта ѝ стига до глезените. Смаяно погледна към краката си, после към Майлс. Той отново ѝ предложи ръка. Този път тя я пое.

Бързо схвана, че опасностите в галериите далеч надминаваха нейните представи. Ниските тавани — Майлс и граф Уорик крачеха приведени — превръщаха мините в опасни катакомби, които всеки миг можеха да отнемат нечий живот.

За кратко време Оливия видя достатъчно. Тя настоя за този оглед. Трябваше да надникне в проблемите на Майлс.

Вонята я принуди да покрие носа си с напарфюмираната кърпичка. С Майлс, подкрепящ я отляво, и граф Уорик — отдясно, те вървяха по мрачния влажен тунел след Макмилан, който обясняваше как се вади рудата до повърхността. От време на време минаваха край още по-тъмни тунели, в които само в дъното мъждукаше бледа светлинка.

— Това място наричаме „ада“. Миньор, приел да работи тук, сам си подписва смъртната присъда. Ако не се поболее, не се удави или не бъде затрупан, изпаренията го довършат.

Обиколката продължи. Условията ставаха все по-ужасни. Непоносимата жегга омаломощи Оливия, а устните ѝ пресъхнаха. Термометърът показваше четиридесет градуса.

Оливия усети, че повече не издържа. Обърна се към граф Уорик:

— Ваша Светлост, знам за огромната Ви филантропия, както и за усилията Ви да участвате в реформирането на националната индустрия. А същевременно позволяваш на наети от теб хора да работят при такива нечовешки условия. Нямах право да оставяш работниците да винят брат ти. Тези проблеми съществуват далеч преди мините да минат в ръцете на съпруга ми, сър.

— Права си, мадам. Но ще напомня, че се готвех да затворя тези пъклени ями. Както сама виждаш, средствата за подновяване далеч ще надхвърлят всяка печалба от добитата тук руда. Ако въобще е останала руда.

— Има! — сприхаво се намеси Майлс. — Готов съм да заложа живота си, че има. И ако стигнем до рудата, ще подобрим безопасността и ще увеличим надниците. Но трябва да се прокопаят нови нива.

— А за това трябва пари — вметна Дилейни. — Как, по дяволите, си въобразяваш, че ще прокопаеш нови нива, като нямаш средства да поддържаш вече съществуващите? За пореден път ти казвам — ще направиш услуга на всички ни, ако продадеш мините на Лубински!

— Само през трупа ми! Аз...

В този момент мъжете извикаха — голяма земна маса се откъсна от стената. Докато миньорите се разпръсваха, Оливия откри, че не стъпва на земята, защото Майлс я бе прихванал през талията и я предпазваше от свличащата се пръст и притичващите мъже. Лицето му гледаше право в нейното, а очите му отразяваха огъня от фенера на стената.

Той я тикна в ръцете на граф Уорик, който я отдалечи от свличащите се камъни. Майлс се насочи към момче на не повече от осемнадесет години, паднало в калта. Подпъхна ръка през раменете му и го извлече на безопасно място.

За щастие стената не поддаде повече. Боб Макмилан подвижна на мъжете да се връщат на работа, сякаш нищо не се бе случило. Заповядваше рязко и нагрубяваше онези, които се бавеха.

Докато хората надигаха кирките, Оливия погледна граф Уорик:

— Ваша Светлост, можете да ме пуснете. Вече съм в състояние да ходя сама.

Той я остави да стъпи. Сърцето ѝ биеше трескаво от гняв, заради окаяните условия в мината и коравосърдечното отношение на Макмилан, и от усещането, че Майлс я беше спасил. Хвърли поглед на граф Уорик и видя, че той широко се усмихва.

— Не виждам на какво се усмихваш, сър.

— Хрумна ми, че ми напомняш за един много близък и скъп на сърцето ми човек.

— Нима? Кой е той?

— Съпругата ми. Мисля, че ще си допаднете.

Майлс се появи, следван от миньорите. Най-отзад вървеше Макмилан. Мустакатото му лице бе зачервено от топлина и гняв, а ръцете — стиснати в юмруци.

— Правиш грешка! — извика Макмилан на Майлс, който се спря и се обърна с лице към управителя. — Изкараш ли тези хора оттук, никога няма да се върнат.

— Като гледам в какво състояние е галерията, странно е, че и досега са оцелели, Макмилан. Какво, по дяволите, правиш с парите, които изпращам?

— Напрасно си хвърляш парите в тези дупки! — отвърна той.

— Нали ти казваме — обади се и Джак. — Ако си умен, ще ги продадеш на Лубински. Иначе направо ги затваряй.

— И двамата да вървите по дяволите — сряза ги Майлс. Обърна се, сграбчи Оливия за ръката и я повлече към клетката.

Следващите няколко часа Оливия остана в стаята; гледаше през прозореца към обляната от дъжда околност, а в главата ѝ се въртяха различни мисли. Синът ѝ бе в безопасност в Брейтуейт, но ѝ липсваше и се надяваше скоро да се приберат с Майлс.

Поне засега Майлс също бе в безопасност и тя бе почти сигурна, че ще се прибере с нея у дома. Припомни си как преди толкова много нощи я притегли в обятията си и я целуна... Как се спуска в тъмната, влажна и коварна дупка при скалата Маргроув, за да спаси Брайън. През половината от живота ѝ само Майлс Уорик бе във фантазиите ѝ. Изпита и завист, и смазваща болка, когато узна, че Емили се е впуснала в любовна авантюра с него. А сега... Сега Оливия откриваше, че бракът без споделена любов е много, много по-лошо от всичко останало.

Почукване на вратата я накара да вдигне глава.

— Да? — провикна се тя.

— Искам да поговоря с теб — долетя гласът на Майлс.

Оливия трескаво потърси очилата си, но напипа само останалите без стъкла телени рамки. Погледна в олющеното огледало над умивалника да види как е косата ѝ, прибра няколко кичура и приглади полата с ръка.

Открехна вратата. Той стоеше в пълния със сенки коридор с бутилка уиски в едната ръка и две чаши в другата. Очите му изглеждаха мрачни, а устните извити в познатата насмешлива усмивка.

— Госпожо Уорик — подхвана той, — имате вид на човек, който би пийнал нещо.

— Аз ли, господине?

Той бутна вратата с рамо и влезе в стаята. Оливия го видя как пристъпва към малката масичка, отрупана с многобройни бележки за мините, които беше нахвърлила през последните няколко часа. Той остави бутилката и чашите и вдигна листата.

— Кажете ми — обърна се той към нея, хвърляйки листата обратно върху масата, — обичаш ли децата, Оливия?

Изненадана от въпроса, тя кимна.

— Очевидно, след...

Той махна с ръка.

— Само защото имаш дете, не означава, че обичаш децата. Хората създават потомство по най-различни причини, като най-малката е любовта. На теб това трябва да ти е добре известно.

— Защо питаш?

Майлс наля уиски в чашите и отпи направо от бутилката. Светли петънца, хвърлени от залязващото слънце, играеха в краката му. Майлс съсредоточено разглеждаше бутилката, преди да отвърне:

— Не съм се замислял особено по този въпрос до скоро.

— О?

Той ѝ предложи чаша. Тя я пое и я стисна с две ръце.

— Не съм прекарвал много време с деца. Съществуват, разбира се, племенниците ми, но тъй като рядко ме канят в дома на граф Уорик, освен ако няма нещо, за което да ми натрият носа, не съм имал възможност да ги опозная добре. Изглеждат ми приятни момчета.

Отново отпи, този път от чашата. След това притегли стола, на който допреди малко седеше Оливия, и ѝ го предложи. Той самият се настани на леглото. Облегна се на стената, опъна крака и кръстоса глезени; изчака Оливия да седне. Тя бе нервна и едва кацна на ръба на стола, а веждите ѝ бяха вдигнати високо.

— Дошъл си да говорим за деца или за работа, господине?

— В нашия случай двете са неразривно свързани.

Оливия постави чашата на масата и вдигна листата.

Чувстваше се доста уязвима и обърквана. Фиксираше я с такъв напрегнат поглед, който би стопил дори така желаното от него олово.

— Убедена съм, че си даваш сметка какво огромно количество пари трябва, за да се спасят мините — подхвана тя, за да смени темата.

Майлс погледна към чашата си.

— Без да включвам увеличението на надниците, което тези хора заслужават — продължи тя. — Но не това е важното. — Оливия се надигна от стола и закръстосва стаята, поглеждайки от време на време към листата в ръката си. — През последните пет години печалбата ти от мините възлиза на нула, независимо от вложените пари. Опитите за реорганизация и осигуряване на безопасността са безрезултатни. Само през изминалата година злополуките са се увеличили трикратно. Чудя се как ще защитиш влагането дори още само на един шилинг в мините?

Майлс подхвърли празната си чаша върху леглото и се загледа как грациозно се движи Оливия, а под изкаляния подгъв се мяркаха босите ѝ крака. Запита се дали не е пиян. Вероятно. Иначе разиграващата се сценка не би го забавлявала. Разгорелите се въглища в камината бяха стоплили стаята. Лампата на бюрото хвърляше бледожълта светлина по стените, а дъждът барабанеше по прозорците. Може би е уморен, или победен? Всичко, което Госпожа Всезнайко казваше, бе абсолютната истина.

— Права си, разбира се — съгласи се той и това я накара стреснато да спре напред стаята. — Хайде, хайде, скъпа, не се изненадвай толкова. Не съм съвсем лишен от разум.

— Не съм намеждала подобно нещо, господине. Искрах само да посоча...

— Не си прави труда. Дамиен постоянно ми го повтаря. Брат му Рандолф правеше същото, а преди това — баща ни.

Оливия притегли стола до леглото. Седна с изправен гръб, а ръцете ѝ стискаха листата в скута. Очите ѝ изглеждаха огромни, устните бяха влажни.

— Тогава — плахо попита тя, — защо настояваш?

— Защото вярвам. Не мога да ти обясня защо, но тук — той посочи сърцето си — съм убеден, че едва сега започва разработването на оловните залежи в мините. — Надигна се рязко от леглото и сграбчи

ръцете ѝ, с което я принуди сепнато да си поеме въздух. — Искала ли си някога нещо на всяка цена, Оливия? Била ли си готова да рискуваш всичко — гордост, пари, репутация — за да го получиш?

Тя само успя да премигне насреща му с огромните си синьо-зелени очи, а той скочи от леглото и я повлече след себе си, към прозореца.

Стъклата бяха запотени. Майлс почисти малко с ръка.

— Погледни навън и ми кажи какво виждаш — настоя той.

Тя се повдигна на пръсти и погледна мрачното селце.

— Тъмни сгради и никакви хора — отвърна тя.

— Някога населението на това село бе трикратно повече.

Представи си в какво ще се превърне, ако попаднем на ново находище олово.

— Но опасностите...

— Да вървят по дяволите! С подходяща реорганизация опасностите ще се сведат до минимум. В района има пет мини, които баща ми се принуди да затвори заради серии експлозии, причинени от пламъците на лампите. Сега вече е изобретена лампа, която отстранява тази опасност и мините може да се отворят пак, Оливия. Бихме могли да наемем нови петстотин миньори да работят в тях.

Той изчисти още малко от стъклото и насочи погледа ѝ:

— А виждаш ли онези два хълма и долината помежду им? Ако тръгнеш право на изток по долината, след тридесет километра ще стигнеш до линии. Железопътни линии.

— Разбирам — каза Оливия замислено. — Да, разбирам... Влак, който да минава през Гънърсайд би сторил чудеса за селото.

— А вече има изобретени парни помпи, които изсмукват водата и вентилатори, които прогонват метана.

— Подобни подобрения струват цяло състояние. Дори след като вложи и последния си шилинг, ще са нужни още пари. Но...

Оливия се откъсна от него и замислено, със сведена глава, закричи из стаята. Майлс се развесели от искрения ѝ интерес.

— Вложители! — възкликна внезапно тя и се извърна към него с грейнали от възбуда очи. — Ако продадем нашите дялове от мините — само толкова, колкото да финансираме подобренията. А съществуват и банки...

— За тях направо забрави. Както знаеш, сърце мое, те не ме гледат с добро око.

— Но не и на мен. На парите от зестрата и на влиянието на баща ми няма да посмеят да откажат.

Майлс се намръщи.

— Не желая баща ти да се намесва в тази работа.

— Но...

— Не — заяви той непреклонно.

Тръгна към нея, но тя побърза да се отдръпне. Застанала боса на пода, тя дръзко вдигна брадичка и изправи рамене.

— Едно по едно, господине! Още не съм приела да предложа всичките, или дори част от финансите си, за този проект. Коментарите ми до този момент бяха само хипотетични. Освен това, далеч не съм убедена, че в тези мини е останало олово. Ти самият не разполагаш с доказателства, а само с някакво си чувство.

— Има — процеди той през зъби. — Знам го. И Джосая Лубински го знае, иначе няма така упорито да настоява да купи от мен.

— Тогава защо не му позволиш да поеме риска? Той може да си позволи неуспех. Ти — не. Обмисли го от друга гледна точка — подхвана тя леко присмехулно. — С парите, които ще изкараш от продажбата на мините, няма да съм ти нужна. Ще разполагаш с достатъчно средства да покриеш дълговете си и ще ти останат пари да живееш прилично до края на дните си. Стига да не влизаш в игралните зали, разбира се.

— Господи! — промърмори той. — Не се бях сетил за това.

Оливия преглътна.

Стояха по средата на стаята и едва дочуваха ромоленето на дъжда и надвикващите се гласове на пияните в странноприемницата.

— Е — и пак подигравателната усмивка, — май ми даде материал за разсъждения до края на вечерта.

Независимо от отчаянието, пронизало сърцето на Оливия, тя не откъсна поглед от красивото лице на Майлс и не се издаде, че е потресена от собственото си глупаво предложение.

Най-накрая той се отдръпна, взе бутилката уиски и тръгна към вратата. Без да се обръща с лице към него, тя го спря:

— Майлс! Нали се разбрахме да се видим с господата Дилейни и Уолас в седем и половина сутринта?

— Точно така.

— Тогава и двамата разполагаме с достатъчно време, за да вземем решение.

— И двамата? — повтори той озадачен.

— Ти трябва да решиш кое е по-важно за теб: свободата и парите, достатъчни да си подредиш живота, ако продадеш на Лубински; или риска, че няма да се съглася да финансирам реорганизацията на мините.

— Май и в двата случая губя — отбеляза той.

Излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Оливия не помръдна и усети, че внезапно в стаята е станало хладно, а въглицата в камината отдавна са се превърнали в пепел. Хвърли се на леглото и заби юмрук във възглавницата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клер знаеше, че го обича — всяка извивка на тялото ѝ говореше за това — но по онова време още не знаеше цялата дълбочина на своята преданост, привързаност, плахост; и дългото страдание, издръжливостта и вярата, които криеха те.

Томас Харди

Майлс стоеше до прозореца с ръце в джобовете и наблюдаваше двете дузини мъже и семействата им, струпани близо до входа на „Белия кон“. Време бе да се присъедини към тях. Предстоящата задача не му бе по вкуса. Не и след вчерашния ден и намесата на съпругата му.

Пое дълбоко дъх и се нареди да отиде при тях. Точно щеше да излезе от стаята, на вратата се почука. Преди да успее да каже каквото и да било, Оливия влезе малко колебливо. Майлс забеляза, че е доста бледа, а под очите ѝ има тъмни кръгове от недоспиване. Роклята, която не свали през последните два дни, отчаяно се нуждаеше от пране.

— Добро утро, господине — поздрави тя делово.

Майлс се отпусна върху перваза на прозореца и вдигна вежди.

— Оливия?

— Надявам се да си прекарал спокойна нощ.

Той сви рамене и вместо отговор, попита:

— А ти?

— Отлично спях, благодаря.

Като се взря дълбоко в очите ѝ, той се зачуди дали не го лъже. Но не бе срещал жена, която така умело да прикрива мислите и емоциите си. Тази непредсказуемост понякога дори го плашеше.

— Предполагам, че и двамата сме взели решение — продължи тя.

— Предполагам — потвърди той лаконично.

— Е, ще продадеш ли на Лубински или рискуваш да не поема финансирането за обновлението на мините.

— Точно така.

Тя продължи да се взира в него и спокойно да изчаква отговора. Гласовете отвън ставаха все по-силни и нетърпеливи. Господи, помисли си той, от нея би излязъл чудесен картоиграч! Повечето жени щяха да са в хаос от емоции при подобна ситуация — особено жена с нейното минало, чийто единствен шанс да осигури своето бъдеще и това на сина ѝ, се крепяха на неговото решение дали свободата му е по-важна, отколкото мините... или ще предпочете да остане женен за нея. Предишната вечер тя бе абсолютно права: като се ожени за нея, той продаде душата си. Но ако продаде мините, ще продаде мечтите си. Кое, зачуди се той, ще е по-малкото унижение?

— Няма да продам мините — пророни тихо той.

Оливия дори не трепна.

— Казах... — Майлс се извърна, — че няма да продам мините. Ще се опитам да се справя с или без помощта ти.

— Приемам, господине. Мините ще продължат да бъдат разработвани... — Майлс се намръщи, виждайки как големите ѝ зелени очи не се откъсват от него. — Мините ще продължат да бъдат разработвани и аз ти гарантирам, че няма да щадя пари за обновлението им и за заплати на миньорите. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна...

— Докато ти контролираш...

— Не. Това е просто... заем. А като попаднеш на онази жила, очаквам да си получиш парите обратно заедно с лихвите.

— Можеш да загубиш всичко, Оливия.

Тя сви рамене:

— Или да спечеля много. Животът е хазарт, нали така, съпруге? Номерът е да вярваш, че всичко е в ръцете ти. Без надежда и без мечти животът не би имал тръпка.

Оливия някак плахо постави ръка върху неговата и се усмихна на напрегнатите му, проницателни очи. Какво ли се криеше в тях?

— Работниците ви чакат, господине.

— Ще дойдеш, нали?

— Не. Ти ще се справиш с положението, убедена съм. Само ги уведоми, че няма да се жалят пари за подобрения и обновления. Добре е и да споменеш, че от днес се увеличават надниците. Хайде! Чакам тук да чуя резултата.

В късния следобед най-последе видяха очертанията на Брейтуейт Хол пред себе си. Пътуването от Гънърсайд бе мокро и студено. Конят на Майлс нарани крака си и последните километри едва пълзяха.

Преди да навлязат в Мидълхам, се разделиха с Дамиен. Последните километри до Брейтуейт пропътуваха в мълчание. До този момент не бе събрала смелост да признае какви промени е направила в къщата, докато той отсъстваше. След неловката им среща сутринта, дори и откъслечните разговори помежду им бяха напрегнати.

Спряха пред входната врата. Майлс хвана юздата на Перлагел и погледна към Оливия. От влагата косата ѝ се бе накъдрила, а страните — поруменели от студа. Със стиснати зъби, за да потисне раздражението си, той обви талията ѝ с ръце, свали я от седлото и рязко я постави на земята.

В този миг вратата се отвори и по стъпалата плисна светлина, а нахлулата от вътре топлина ги обгърна като ласка. Висок, слаб, непознат мъж в строг черен костюм и колосана бяла риза застана на прага. Пооредялата му коса бе сресана назад. Той изгледа Майлс над извития си като кука нос.

— Милостиви Боже — промърмори Майлс и се изкачи по стълбите, за да застане лице в лице с мъжа. — Кой, по дяволите, си ти?

— Икономът, разбира се. А мога ли да запитам кой сте вие?

Майлс бавно се обърна и срещна плахия поглед на Оливия, направи ѝ знак с ръка да се приближи. Тя поклати глава.

— Ела тук — нареди той.

— Госпожо Уорик! — Майлс се отмести настрана, докато Жак Дюбоа се спусна бързо по стълбите, от което готварската му шапка се килна; Майлс усети аромата на прясно опечен хляб. — Госпожо Уорик, какво огромно удоволствие, че отново сте вкъщи.

Оливия нервно хапеше устни и наблюдаваше израженията, които се сменяха по лицето на Майлс. Жак ѝ целуна ръката и я поведе галантно по стълбището.

— Пристигате навреме за вечеря. Пригответе специалитета си: супа с бадеми, суфле и пъдпъдъци, а за десерт — лимонов пудинг. Magnifique, oui? — Посочвайки й мъжа на портала, той й се усмихна извинително, но и с надежда. — Мадам ще е очарована да се запознае с братовчед ми Арманд. Ако решите да го оставите като иконом... Той има много опит. Десет години е работил при семейство Тюйлери.

— Нима?

Арманд събра пети и леко се поклони, след което отново насочи вниманието си към Майлс, готов да му препречи достъпа до къщата.

— Та кой казахте, че сте вие, господине? — настоя Арманд.

— Уорик — отвърна Майлс с дрезгав глас.

На Арманд веждите се стрелнаха нагоре и непроницаемите му очи огледаха Майлс от мократа глава до калните ботуши. Без да се обръща попита Оливия:

— Да извикам ли лакея, мадам?

— Нямам лакей — обади се Майлс спокойно.

— Напротив, имате — отвърна Арманд.

— Не, нямам.

— Имате — намеси се и Жак, като закима така усърдно с глава, че шапката съвсем се нахлузи на очите му. Застана напред грейналото фоайе, плесна с ръце и извика:

— Густав! — Сви рамене, засмя се и уточни: — Той е син на Арманд.

Слабо младо момче се завтече по коридора, приглаждайки широката за тялото му ливрея, и едва не се препъна с обувките, очевидно не по мярка. Не знаеше и дума английски и избърбори нещо на френски на Арманд, който му отвърна по същия начин, кимвайки към калните ботуши на Майлс с явно неодобрение.

Майлс присви очи и мина край икономата, за да влезе във фоайето. Там се натъкна на скелета и стълби, кутии с боя, четки, чукове и триони по пода. Работници сновяха из къщата като мравки. Стисна ръце в юмруци. Раменете му се напрегнаха, а лицето му стана буреносно.

— Това е всичко засега — Оливия побърза да освободи любопитната прислуга, като едва си поемаше дъх.

— Какво, по дяволите, става тук? — прокълтя гласът на Майлс.

— Не си ли доволен?

— Кой, по дяволите, ти даде право да нахълтваш в къщата ми и да се разпореждаш, без да ме попиташ?

— Аз...

— Голяма господарка си била!

Той тръгна към нея; тя отстъпи.

— Е? — заплашително попита той.

— Не е нужно да повишаваш тон...

— Кой, по дяволите, ще заплати за всичко това?

Вдигна брадичка и спокойно отвърна:

— Аз, разбира се.

Веждите на Майлс се стрелнаха нагоре.

— Ти — процеди той саркастично. — Разбира се. Как можах да забравя. Ти разполагаш с парите и властта. Аз съм един просяк с протегната за милостиня ръка.

— Ако това незачитане на усилията ми е знак какво ще представлява за в бъдеще бракът ми с теб, то тогава аз май ще се откажа.

Той не откъсваше очи от нея.

Тя го дари с бегла усмивка и се насочи към стълбището.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — избумтя той.

— Оттеглям се в стаята си.

— Я почакай — нареди Уорик. — Не можеш просто ей така да се изнижеш. Имам да ти казвам някои неща.

— О?

Хвърли поглед към него през рамо. Стоеше в центъра на фоайето с леко разкрячени крака, а от пелерината му по безупречно чистия под капеше вода и кал. Устните му бяха стиснати, а очите — тревожни.

— Може би — предложи той малко по-овладяно, — ще дойдеш с мен в кабинета, където на спокойствие да обсъдим някои неща?

С пребледняло лице той тръгна по коридора, лъкатушейки между стълби и скелета, а на едно място по невнимание ритна някаква кутия с боя. Оливия си пое дълбоко въздух, последва го на безопасно разстояние и влезе в кабинета след него.

Той се отпусна в стола зад бюрото и се поуспокои при вида на заобикалящите го предмети, които поне си бяха все същите. Почти не обърна внимание на счетоводните книги, грижливо подредени в единия край на бюрото.

— Признавам, че малко се поувлякох и действах на своя глава, господине, за което се извинявам. Единственото ми оправдание е огромното ми възхищение от тази къща и желанието да те зарадвам. Ако с нещо съм те огорчила или съм предизвикала недоволството ти, искрено съжалявам.

Майлс уморено затвори очи.

— Господи! Какво да те правя? Не познавам жена, която в един миг да съм готов да удуша, а в следващия...

— Какво в следващия, господине?

Той я изгледа изпод вежди, след което се надигна и отиде до масичката с бутилките. Наля си щедра доза, изпи я на един дъх и сложи стъклената чаша върху плота, за да я напълни повторно.

— Е, кажи: как е майка ми? Не се съмнявам, че вече сте първи приятелки. Нея винаги я е бивало да се... сприятелява.

— Мислех, че вече си попривикнал с мисълта тя да остане тук.

— Тогава въобще не ме познаваш толкова добре, колкото си въобразяваш, сърце мое. — Той отново отпи, но този път по-бавно. — Каква ирония само, не намираш ли? Тази жена, която ме захвърли, когато бях осемгодишен, сега зависи от мен.

— Имала е причини, убедена съм...

— О, сигурно. Как щеше да се впуска в авантюрите си с дете до нея? Както ти е добре известно, скъпа, незаконородените имат свойството да объркват любовния живот на майките си.

Язвителната забележка потресе Оливия, но тя все пак успя да отбележи:

— Не бъди жесток.

— Но справедлив.

Тя преплете пръсти и приближи Майлс.

— Мразиш ли я за онова, което е сторила?

— Имаш предвид това, че ме заряза, или това, че ме е родила?

— Това, че е решила да те има.

Той наклони глава и сърдитите му очи се впиха в нейните.

— Какво те притеснява? Да не би току-що да ти хрумна идеята, че твоят сладък син един ден ще порасне и ще те ненавижда заради баща си, или по-скоро — заради липсата му? Не се тревожи, сърце мое. — Той обгърна лицето ѝ с ръце. — Съществува разлика между теб и майка ми. Ти обичаш сина си.

Болката в очите и гласа на Майлс накараха сърцето на Оливия да се свие. Фактът, че така нежно държеше лицето ѝ — почти като любовник — я остави без дъх.

Сали се появи на вратата в чиста спретната униформа. Косите ѝ бяха сресани и стегнати на тила с черна мрежичка и сатенена панделка. Направи реверанс и почтително съобщи:

— Добър вечер, госпожо. Арманд каза, че господин Уорик се нуждае от баня.

Оливия огледа покорната прислужница одобрително и неволно се усмихна, когато съзря невярващото изражение върху лицето на Майлс.

— Арманд е прав, Сали. Погрижи се за банята на господин Уорик.

— Да ви помогна ли при къпането? — попита Сали, с което накара Оливия да погледне първо нея, а после Майлс.

— Нима обикновено помагаш на господин Уорик при тоалета му? — ахна Оливия, забелязвайки руменината по шията на момичето.

— Ами, госпожо... Нали нямаше лакей...

— Аха... — Оливия сви недоволно устни. Представата как тия двамата се впускат в закачки накара страните ѝ да пламнат. — Мисля, че господин Уорик може сам да се изкъпе — вметна тя, уж безразлично. — Ти само се погрижи за топлата вода, ако обичаш.

Оливия вечеря с Брайън, Бертрайс и Алисън. Майлс не се появи. Оливия, разбира се, се постара да извини отсъствието му: имал важна работа, която изисква неотложното му внимание; толкова се е уморил напоследък, че вероятно направо си е легнал.

Когато Жак поднесе лимоновия пудинг, Оливия бе загубила и малкото апетит, който имаше. Алисън доста се бе постарала за вечерята. Бертрайс бе сплела косите ѝ. Беше облякла една от роклите на Оливия, която стоеше отпусната върху крехкото ѝ тяло.

Най-накрая, неспособна да понася повече огорчението в очите на тази жена, Оливия се извини и с нарастващ гняв тръгна да търси съпруга си.

По думите на Сали бил при басейните — огромна мраморна зала, до която се стигаше през тухления тунел в източния край на къщата. Оливия бе ходила там само веднъж при първоначалния оглед на Брейтуейт.

Това бяха две огромни помещения с колони и стъклени покриви. Във всяко имаше басейн — единият с хладка, а другият с топла вода — напълнени направо от водите на подземния извор. При първоначалното й посещение помещенията и басейните бяха празни, студени и й напомняха на мавзолей. Тази вечер светлините от лампите се отразяваха във водата.

Майлс не беше при хладния басейн, затова тя пое дълбоко дъх и влезе във второто помещение; влажните пари я обвиха и замъглиха стъклата на очилата й. Предпазливо пристъпи към края на басейна и се опита да види нещо през парите.

— Майлс — извика тя. — Искам да поговоря с теб.

Нищо не последва.

— Господине, знам, че си тук. Искам да поговорим и няма да си тръгна, преди да го сторя.

Чу се плисък на вода в далечния край на басейна. Оливия свали очилата и се напрегна да види нещо — различи съпруга си, седнал на мраморните стъпала, потънал до кръста във вода.

— О! — успя само да пророни тя при вида на голото му тяло.

— Ти к'во очакваше? — провлече той. — Не може ли да се изкъпя гол в басейна?

— Може би е по-добре да поговорим по-късно — подхвърли тя и се приготви да се оттегли.

— Напротив. Сега ще поговорим — настоя той.

Думите му я заковаха на място, а разнеслият се плясък на вода подсказа, че излиза от басейна. Като гледаше право пред себе си, Оливия чувстваше как сърцето й ще се пръсне. Долови подрънкването на стъкло. Той очевидно си наливаше поредното питие.

— Ти, разбира се, ще ми направиш компания — обяви той и отново се разнесе звън на стъкло. — Аз може и да нямам думата в стопанисването на къщата, но имам право да определя кога съпругата ми ще пие с мен по едно питие. Но като се има предвид, че съпругата си ти, няма да се изненадам, ако последват възражения.

— Не желая да споря с теб.

— Така ли? Тогава защо дойде? Знам, че не е за да се присъединиш към мен в басейна, макар да признавам, че идеята ми допада. Каж ми, Оливия, къпала ли си се някога с мъж преди? Хайде, скъпа. Можеш да го споделиш с мен. Все пак съм ти съпруг.

Оливия продължи да се взира напред и да мълчи.

— Наистина, сърце мое, една жена, която е танцувала с циганите и е татуирала гърдата си, няма начин да не се е къпала с мъж. Достави ли ти удоволствие?

— Дойдох тук, за да настоя за вниманието ти — промълви тя.

— Към кого?

— Към майка ти.

— О, да, нищо чудно да си е изплакала очите над поднесените за вечеря пъдпъдъци.

— Нищо подобно.

Той остана безмълвен.

— Тя е достатъчно горда — добави Оливия.

— Не е ли така с всички ни, сърце мое?

Раздразнението ѝ се засили. Оливия се извърна и видя Майлс изтегнат на кушетката, заобиколен от възглавнички с пискюли. Беше гол, с преметната през кръста яркочервена кърпа.

Постави питието си на пода и ѝ се усмихна.

Оливия откри, че не е в състояние да откъсне очи от него и изведнъж усети някаква необичайна топлина, от която вълнените ѝ дрехи неприятно полепнаха по тялото.

— За какво си толкова ядосан? — успя все пак да попита тя.

— Не съм ядосан. Пиян съм. Предупреждавам те — напълно съм непредвидим, когато съм пиян.

— Не ти ли е минавало през ум, че майка ти иска да се сдобри с теб?

— Майка ми иска да успокои собствената си съвест преди да умре. Но какво общо има това с идването ти тук?

— Моля?

— Не си дошла за Алисън. Ядосана си, че не коленичих от благодарност.

— Подобна мисъл не ми е минавала през ума.

Той тихичко се изсмя. Личеше си, че не ѝ вярва.

— Ако причината да се усамотиш тук е моята намеса в мините, то тогава, господине, проблемът е никакъв. Мога да се откажа от този проект.

Майлс отпи от шерито, без да сваля очи от нея.

— Изнудването ти отива, скъпа — отбеляза той. — В зелените ти очи се появяват пламъчета, а страните ти поруменяват. Доста си красива, когато си ядосана.

— Не те изнудвам.

— Жалко. Толкова обичам да се преборвам с противниците си. Доста добре се справях, преди да се завра в тази къща и да се опитам да започна живота си наново — да се откажа от пороците си и да се променя. Някога бях изключително добър пакостник. Склонна ли си да видиш колко палав мога да бъда, скъпа?

Оливия свъси вежди; чувстваше се несигурна пред лошото му настроение. Извърна очи, но се оказа невъзможно да се преструва, че не забелязва голото му, излъчващо топлина тяло. Раменете му блестяха от пот. Гърдите му бяха твърди и завършваха с плосък мускулест корем.

— Съгласих се да ти помогна с каквото мога за мините и ще го сторя — намери сили да заяви тя. — Не съм жена, която нарушава дадената си дума. Нито пък жена, която извъръща очи от нуждаещите се.

— Очевидно. Не се съмнявам, че след сто години ще те провъзгласят за светица. Въпросът е светица на какво? Света Оливия, покровителка на бедните и умиращите? На разорените и изпаднали в беда? Или на непрокопсаниците?

— Защо ме мразиш толкова много? Желая само да ти...

— „Мразиш“ — много силна и неточна дума. Не те мразя, сърце мое.

— Но не ме и обичаш.

— Не го приемай лично. Никога не съм изпитвал подобно чувство към никого.

— Неспособен си да обичаш ли, господине, или просто те е страх?

— Да ме е страх?

— Че няма да получиш взаимност. Може да си все още онова момченце, което отчаяно е обичало майка си, но не се е чувствало обичано? Ужасяваш се да не би отново да изпиташ същата болка.

Той се пресегна, взе чашата ѝ с питието и го надигна до устните си, като спря, колкото да каже:

— Прекалено задълбочаваш, скъпа. Освен това доста ме надценяваш. Вече трябва да си разбрала, че не съм особено добър.

— Според Джанет Хупър си грижовен и състрадателен.

— Аха! — възкликна той и я стрелна с усмивка. — Дойдохме си на думата. Искаш да разбереш за Джанет...

— Аз...

— Ревнуваш ли, мила?

Изведнъж ѝ се прииска да побегне. Чувстваше се глупаво. Притесни се, че той по-добре разбира мотивите ѝ и... има смелостта да ги назове, за разлика от нея.

— Е, ревнуваш ли? — попита той.

— Трябва ли да ревнувам?

— Интересува те дали е моя любовница. Не го увъртай. Усетих, че нещо те терзае, откакто се появи в Гънърсайд. Отначало си обясних раздразнението ти с внезапното ми изчезване. Преди малко пък си помислих, че е защото не се явих на вечеря. Сега вече ми е ясно. Джанет — завърши той и леко се изсмя.

— Е?

— Какво „Е“? Дали сме любовници? — Усмихна се. — Дай да се разберем, сърце мое: ти признаваш своите прегрешения, аз — моите.

Той се надигна и червената кърпа се свлече на пода. Оливия го зяпаше като омагьосана и едва си даваше сметка, че тялото ѝ е толкова неспособно да помръдне, колкото статуите на нимфите в сенчестите и пълни с пара ъгли на помещението.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трепетът в гърдите име парна и разумът за миг се мярна, но поривът отнесе ни в наслада — любовници на крачка от греха. О, как би смаял се света, че те така и не отместили последната преграда.

Томас Мор

Майлс се приближи към нея като гръцко божество — тялото му бе съвършено, по-съвършено, отколкото в представите ѝ — мокро и възбудено.

— Е, съпруго моя... — ръката му се плъзна по тила ѝ, — чии имена ще крещиш, докато те любя? А? Не ме гледай така шокирано. Това е неизбежно. И двамата го желаем. Пък ти затвори очи и си представяй, че съм някой друг. — Повдигна брадичката ѝ и се усмихна близко. — Затова всъщност дойде, нали? В брачната нощ реши да си предпазлива, но после съобрази колко по-добре е да се възползваш, преди да е станало прекалено късно. Досега просто не съм срещал жена, която веднъж вкусила забранения плод, да не копнее за сладостта му отново. Няма нищо срамно в това, скъпа. Дали ще го признаеш или не, и ти си човек като всички останали. Синът ти е доказателство за това.

Коленете ѝ трепереха. Оливия трескаво се опитваше да си обясни този внезапен поврат. Какво точно правеше той?

Пръстите му зашариха по копчетата на блузата и той ги задърпа закачливо, но очите му нито за миг не се откъсваха от нейните. Ставаше ѝ все по-горещо и душно, в следващия миг помисли, че се дави.

— Свали я — нареди той тихо. Отдръпна влажната материя и разкри прозрачното бельо. — Искам да видя какво точно съм закупил в отчаянието си. Любопитен съм, откакто те видях да тичаш като дете по

коридора в памучната си нощница. Ти си пълна с противоречия, госпожо Уорик. В един момент си като ледена девица, а в следващия — вместилище на огнена страст. Страхуваш ли се от нещо, мила? Говориш ми за страх от любовта, но не аз съм този, който би се задоволил с детински клетви в любов.

Тя се опита да извърне лице, но той я спря. Стисна здраво брадичката ѝ и я принуди да го погледне в лицето и ястребовите му очи. Наблюдаваше я така съсредоточено, че я плашеше. Всичките ѝ инстинкти подсказваха, че е в опасност, но тя си наложи да остане привидно спокойна и да посрещне поредния му номер.

Той изхлузи блузата от раменете ѝ и я захвърли, след което посочи полата и нареди:

— Свали я.

— Ако не го направя?

— Ще я разкъсам.

Оливия свали дрехата и застана пред него по тънка фуста, чорапи и обувки. Майлс се усмихна, хвана я за ръка, придърпа я към покритата с възглавнички кушетка и я повали. Наля още едно питие и ѝ го предложи.

Без мисъл, Оливия се настани върху възглавниците и продължи вдървено да наблюдава как грациозното, изваяно тяло на съпруга ѝ се движи из пълното с пари помещение. Мина ѝ през ум дали не сънува еротичен сън. Внезапното вълнение, обзело собственото ѝ тяло, я шокира. Чувстваше, че не е в състояние да диша и сякаш се рееше в облаците.

Миризма на горящо масло; жълтеникави отблясъци по мраморните подове; златисто, пурпурно и червено от възглавниците на кушетката; ориенталски изображения на виртуозни любовни умения по стените — странно, но нищо от това не я шокираше.

Майлс стъпи в басейна и лека-полека се потопи до бедрата в кристалночистата вода. Втечената пара капеше от тавана и правеше малки концентрични кръгове по водната повърхност.

— Оливия — обади се той и гласът му прокънтя в огромното помещение, — ела при мен.

— Мисля... да не го направя.

— Но аз настоявам!

— Не можеш да ме заставиш.

— Помисли отново.

Той прокара ръка по водата.

В този момент тя осъзна колко е важно това за него. Внимателно остави чашата. Свали си обувките, трудно се справяше с треперенето на ръцете си. Съпругът ѝ имаше право — това, което предстоеше да се случи, беше неизбежно. Но не трябваше да забравя, че Майлс Кембъл Уорик не иска друго от нея, освен финансовата ѝ подкрепа. Емили го знаеше. Предупреди я. По среднощ често се будеше от предчувствия и страх, а пророчествата на Емили караха сърцето ѝ лудо да бие и тялото ѝ да гори.

Като остави чорапите и обувките си настрана, Оливия се изправи и тръгна към басейна, давайки си сметка, че памучната фланелка и фусти са станали прозрачни, прилепвайки към влажната ѝ кожа. Нагази в топлата вода, която меко обгърна глезените, прасците и бедрата ѝ, преди да се влее като течен огън между краката ѝ.

Застанал в средата на басейна, обгърнат от парите, Майлс я наблюдаваше с блеснали очи. Черните му коси бяха отметнати назад и се виеха около ушите. Оливия се загледа в къдравите косми между краката му и когато членът му се надигна, тя си помисли, че той всъщност е по-красив, но и по-ужасяващ отколкото си бе представяла.

Майлс посочи косите ѝ и прошепна:

— Разпусни ги.

Тя вдигна ръце и пръстите ѝ се засуетиха с фибите и гребенчетата. Косите ѝ се освободиха, паднаха тежки и влажни по раменете и полепнаха към развълнуваните ѝ гърди.

Майлс понаведе глава и така съсредоточено я загледа, че тя неволно потрепери.

— Много си красива... — Изрече го извънредно тихо, но това само я накара да отмалее и да се огледа как да избяга. — Ела тук — призова я той.

Тя се придвижи и усети как водата вече стига до талията ѝ. Застана пред него и се почувства някак като роб пред господаря си; това чувство на контрол върху нея ѝ бе хем неприятно, хем ѝ доставяше огромно удоволствие. Чувстваше се отмаляла, екзалтирана и потопена в дълбини, от които никога няма да се върне.

Той се протегна, обгърна гърдите ѝ и погали зърната с пръст. Тя неволно простена и затвори очи, усещайки някакво нажежено копие да

пронизва тялото ѝ. Мина ѝ през ума, че ще залитне. Не, няма, наложи си тя. Не бива. Ако сега загуби контрол...

Пръстите му едва докоснаха цветето върху кожата ѝ.

— Има ли и други? — попита той.

С огромни усилия поклати глава, преди да отрони:

— Не.

— Давай да видя.

Бавно, както водата се виеше около бедрата ѝ, тя се завъртя, за да я огледа невъзпрепятствано отвсякъде. Господи! От топлината на водата и влагата имаше чувството, че е в разтопен огън. Ако той отново я докосне...

Когато направи пълния кръг, той леко се усмихна и малко завалено констатира:

— Няма дракони.

— Моля?

— Казваха, че имаш татуирани дракони на задника.

— Твърдят най-невероятни неща за мен. На всичките ли вярваш?

— Излиза, че хората те познават по-добре, отколкото аз.

— Само така си мислят.

— Харесва ли ти това? — попита той, като стисна гърдата ѝ.

Тя преглътна. Или поне се опита да го стори. Сведе поглед и проследи как едрата му ръка внимателно я масажира. Колко тъмна изглеждаше ръката му на фона на бялата ѝ кожа! Образът я остави без дъх. Ставаше опасно небрежна.

— Ще спреш ли, ако кажа не? — пророни тя.

— Харесва ли ти? — попита той по-настойчиво.

Оливия кимна и като си пое дълбоко дъх постави ръка върху неговата, за да я притисне по-силно към тялото си. Зърната ѝ набъбнаха и се втвърдиха.

— Да — отвърна тя.

— Тогава защо трепериш? Толкова ли нямаш търпение да те любя?

Тя остана безмълвна и се загледа как една капка се спуска по врата му и пада в меките, лъскави косми на гърдите му. Като че ли в лешниковите му очи се таеше някакво чувство. Или това беше просто — как го каза той — основната потребност на мъжете, която ги кара да не подбират партньорките си?

О, как копнееше да го докосне! Да усети, макар и за секунда, гладката му кожа. Та той в края на краищата е неин съпруг. И въпреки това...

Хвана ръката ѝ и я постави върху члена си. Очите му се притвориха. Дишането му се учести. Набъбналият орган се раздвижи между пръстите ѝ и лек стон се изтръгна от гърдите му.

— Много е хубаво — прошепна той и придвижи ръката ѝ нежно напред-назад, докато тя улови ритъма, а тялото ѝ като че ли се втечни като водата, която галеше бедрата ѝ.

Някой простена. Може би тя? Не беше сигурна. Топлината, парите, приглушената светлина отнасяха тялото ѝ, а съзнанието ѝ не успяваше да го догони. Ако не спре сега, със сигурност ще съжалява.

И въпреки това нямаше сили да помръдне и когато той внезапно я обви с ръце и я постави на твърдия мраморен ръб на басейна, тя успя само да затвори очи и съвсем немощно да поклати глава.

— Моля те — простена тя.

— За какво ме молиш, скъпа? — попита тихо той. — Да те накарам поне за малко да се почувстваш жена?

Той я положи нежно на пода и тя се взря през парите към остъкления таван, като усещаше как топлата вода се стича от тялото ѝ и как водата в басейна приплясква с всяко негово движение. Сърцето ѝ трепваше при всеки негов досег.

— Погледни ме — настоя той и тя се застави да отвори очи, за да го види надвесен над нея, полуизлязъл от водата като някакъв морски бог, прелъстяващ земна смъртна. Черните му коси се виеха около слепоочията, ушите, врата, а светлините играеха по мокрото му лице. С коляно разтвори краката ѝ и ръката му се промъкна между дуплите на фустата. Онова, което усети, я накара неволно да извика.

— Каж ми какво ти харесва — достигна до нея гласът му през мъглата на съзнанието ѝ. — Това ли?

Пръстите му нежно свалиха презрамките на фланелката и побутнаха настрана мократа дреха, така че гърдите ѝ напълно се разкриха пред очите му. Сведе тъмната си глава и пое с устни първо едното, после другото зърно; играеше си с тях докато тя, едва дишайки, не изви гръб и не се надигна в сладостно очакване. Молеше се това да не е отново фантазия.

Но сега беше истинско! Толкова истинско! Върна се отново към действителността, когато го усети как прокара език по набъбналите ѝ чувствителни зърна; усети нежните устни да се спускат към корема, а после топлия му дъх, там, където под прозрачната материя се губеше нейната женственост.

След това... Господи!

Идеше ѝ да изкрещи. Да вика. Да се смее. Колко порочна и сладостна бе тази интимна целувка.

Тя мятеше глава наляво-надясно. Зарови пръсти в мокрите му тъмни коси и надигна бедра, канеше го по-близо, по-дълбоко... О, да, това бе далеч по-хубаво отколкото фантазиите. Дори в най-смелите си фантазии, не си представяше...

Той се надигна, а в очите му танцуваха пламъчета. Той трябва да е дяволът, щом я кара да се чувства така изпълнена с копнеж и страст. Прииска ѝ се да се покрие, но едновременно с това — да разтвори крака и да го умолява да продължи.

Водата се разплиска, когато той намести бедрата си между нейните. Последва лек натиск, неумолимо търсене и изследване, и той бе вече почти на прага на обзетата ѝ от желание утроба. За миг се поколеба дали да не се предаде и да го покани да проникне в нея.

Напрегнати, обзети от страст, и двамата се гледаха един друг цяла вечност. И тогава Оливия поклати глава и едва чуто пророни:

— Не мога. — Извъртя се и притисна фланелката към разголените си преди миг гърди. — Не мога — повтори тя и чу думите да се връщат като ехо от мраморните стени. — Моля те, не го искай от мен. Не още. Не и докато...

— Докато какво? — почти изкрещя той.

Едва успявайки да се надигне, тя го погледна и видя върху лицето му нещо между вцепенение и гняв.

— Докато какво? — упорстваше той, като привлече мокрото ѝ възбудено тяло и плътно я притисна към гърдите си. Лицето ѝ бе точно под неговото. — Какво, по дяволите, не е наред с теб? Ти си моя съпруга, Оливия. Имам всички основания да очаквам... да настоявам да консумираме брака си. Идваш тук, разсъбличаш се и ме възбуждаш, а накрая ми обявяваш, че няма да ми се отдадеш. — Той я разтърси. — Опитваш се за пореден път да ми докажеш какъв глупак съм, така ли? Мен ли мразиш толкова много или мъжете въобще?

Тя извърна лице, защото усещаше как ще забрави идиотските си опасения и ще му позволи да получи онова, което той така отчаяно искаше.

— Пусни ме — бе всичко, което успя да каже.

Той я послуша. Пусна я така внезапно, че тя се стовари на пода, откъдето бързо се опита да се надигне. Сърцето и съзнанието ѝ се сражаваха — битка без победител.

— Съжалявам... — смънка тя. — Може би по-късно...

— По-късно... Разбира се, сърце мое. Ще ме уведомиш, когато си готова, нали? Защото се заклевам тук и сега, че няма да те докосна отново, докато сама не ме помолиш.

Оливия побягна и се спря едва в спалнята си, облягайки се на заключената врата, докато водата се стичаше на вадички по тялото ѝ. През цялото време докато тичаше не успя да прогони образа на разгневеното лице на съпруга си и клетвата, която даде — да не я докосне никога повече, ако тя не го помоли.

Оливия затвори очи и отново почувства ласките на ръцете и устните му по тялото ѝ. Копнееше за този бъдещ ден така силно, както и се страхуваше от него.

Зимата настъпи и със застудяването дойдоха и дъждовете от Шотландия, които превърнаха пустошта в нерадостна, покрита с лед гледка. Пътуването докъдето и да е, освен до най-близкото селце стана тежко изпитание. Нощ след нощ Оливия лежеше в леглото, вираше се в тавана и слушаше стенанията на вятъра и дъжда. Дните се сляха. Тя отново потъна в еднообразието на всекидневието и на деловите въпроси. Прекарваше доста време и със сина си и Алисън, чието състояние постоянно се менеше.

След детинското си бягство онази нощ край басейна, Оливия откри, че се е омъжила за истински отшелник. Рядко виждаше или разговаряше с Майлс. Денем той предпочиташе да спи, а нощем да броди из къщата, да пише нареждания до управителя на мините или да препуска с кон из заледената околност. Дори Чарлз Фаулс започна да се тревожи за него.

Оливия винеше себе си за капризите на Майлс. Завзе къщата му, по-голямата част от ръководството на мините, майка му... Стовари

цялата си странност на мъж, който искаше единствено да заживее живота си нормално.

Каква ирония, че тя, която също копнееше за нормален живот, проваляше шансовете си за щастие — и тези на Майлс — от някакви си страхове и опасения. Но какво очакваше? Омъжи се за Майлс Уорик и сега бе притисната към стената.

Коледа и Нова година минаха тихо, а през януари настъпи известна промяна във времето. Пътищата вече не бяха сковани в лед. Оливия започна всеки ден да язди Перлагел, като обикновено ходеше до скалата Маргроув. Там седеше с лице към слънцето и се чудеше как да въведе някакъв порядък в живота си. Не можеше да продължава по този начин, да живеят като непознати с мъжа, който е неин съпруг. Никога не бягаше от проблемите, а сега правеше точно това. Сякаш се опитваше да предотврати неизбежното.

Връщайки се в Брейтуейт Хол след една такава разходка, Оливия реши, че е назрял моментът да се захване с разрешаването на проблема.

За своя изненада завари Емили в синята дневна.

— За Бога, Оливия, откога имаш навика да изчезваш от тази къща в такива невъзможни часове? — раздражено попита Емили, седнала в креслото до камината.

— Добър ден, сестрице — поздрави Оливия.

— Абсолютно нищо добро няма в него. Въздухът е леден, а като гледам небето, до довечера най-вероятно отново ще завали. — Емили притисна напарфюмирана кърпичка към носа си, намръщи се и продължи: — Оли, изглеждаш ужасно.

— Благодаря. — Оливия отметна косите си и не се въздържа да отбележи: — И ти не изглеждаш особено добре, Ем.

— Отслабнала си.

— А ти не си.

— Очите ти са като на човек, който не е спал от седмици.

— Станала си изключително наблюдателна. Ще пиеш ли чай? Сали! — Прислужницата се появи тутакси и направи реверанс. — Ще прием чай с бисквити...

— Предпочитам препечени филийки и мармалад. Не закусих сутринта — добави Емили. — И чайт да е с много мляко и захар.

Оливия изрази учудването си, докато се настаняваше в стола срещу сестра си:

— Та ти обикновено не пиеш чая със захар, Ем.

Емили сведе очи и започна да мачка кърпичката.

— Липсваш ми, Оли, наистина. Татко е доста огорчен, че не ни се обаждаш.

— Редовно му пиша. Но като се сетя как и двамата нямахте търпение да се отървете от нас...

— Как е скъпият малък Брайън?

Оливия премигна от изненада.

— Ем, какво ти става? Ти никога не си се интересувала от Брайън.

— Не ставай зла или отмъстителна, Оливия.

— Не съм нито едното, нито другото. Просто отбелязвам една истина.

Емили се нацупи и продължи да мачка кърпичката.

— Променила си се, Оли. Страшно си се променила.

— Нима? И как?

— Сякаш си огорчена. Не отричай! Нещастие то буквално е изписано върху лицето ти. Дори външният ти вид е променен. Как само носиш косите си! Приличаш на дивачка.

— Току-що се прибирам от езда.

— И с какви дрехи само си облечена! Откъде, за Бога, ги изкопа.

— Костюмът някога беше твой. Май го купи във Венеция, но никога не го облече. Татко даде цяло състояние за него, ако не се лъжа.

Емили стана от стола и за момент се подпря на него, като прокара кърпичката по бузата си. С малко помръкнал глас съобщи:

— Не дойдох тук, за да си разменяме обиди, сестро.

— Тогава за какво, Емили?

Тя въздъхна дълбоко:

— Липсват ми дните, когато бяхме приятелки.

— Приятелки? — Оливия вътрешно се изсмя, но все пак смекчи тона си, когато запита: — Били ли сме някога приятелки, Емили?

Русокосата ѝ сестра някак нетърпеливо погледна към вратата.

— Къде е проклетата прислужница с чая и препечените филийки? Наистина напоследък е трудно да се намерят добри

домашни помощници. Разправят, че всичко свястно се изнася към Лондон, където парите били повече.

— Имаш затруднения с прислугата?

— Идиоти! Постоянно гледат да ме измамят. Ти ужасно си ги разглезила, Оливия.

— Просто се отнасях с тях разумно. Защо не опиташ и ти?

Емили отмина забележката и закричи из стаята, а широките ѝ поли метяха пода.

— Не си щастлива, нали, Оли?

— Защо?

Емили се извърна. Лицето ѝ беше бледо; очите ѝ приличаха на дълбоки сини кладенци.

— Съжالياвала ли си някога за свое решение?

— Зависи за какво решение става дума — отвърна спокойно Оливия.

— Хайде, хайде, Оли. И двете сме взимали жизненоважни решения.

— Е, добре, Ем. Смятам, че докато сме живи все ще направим някой избор, за който после да съжالياваме. Но защо питаш? Да не би нещо да не е наред? Какво се е случило?

Емили тъжно се усмихна, отиде при Оливия и като коленичи, постави ръката на сестра си върху студената си буза.

— Емили! — не се стърпя Оливия и нежно погали гладката скула на момичето. — Нещо съвсем се е объркало. Какво е то?

— Помниш ли онези дни и нощи, когато двете разговаряхме безспир? Ти винаги беше с мен, Оли. Винаги! Независимо какви грешки правех, ти постоянно бе до мен, готова да ме ободриш, да ме накараш да се чувствам по-добре, да ме защитиш. Липсват ми онези дни на доверие. На теб липсват ли ти?

— Разбира се. — Оливия се усмихна и обгърна лицето на сестра си с ръце. — Даже днес сутринта си мислех, колко ще е хубаво да има някого, с когото да разговарям... с когото да споделям тайните си.

— Толкова ли си самотна, колкото и аз, Оли?

Оливия кимна.

— Готова ли си да направиш всичко — каквото и да било — за да сложиш край на тази самота?

— В разумни граници. Емили... Какво е станало? Какво си направила?

В този момент Сали внесе в стаята поднос, отрупан с порцелан, чайник и препечени филийки. Имаше и малка паничка подправена с лимон извара. Като се сгуши отново в креслото, Емили огледа подноса и се намръщи.

— Казах, че искам мармалад. А ти ми носиш извара, глупачке! Не я ща! Отнеси я!

Веждите на Сали се стрелнаха нагоре.

— И не си махнала коричките от препечените филийки — продължи Емили.

Оливия освободи прислужницата с кимване и се пресегна към препечените филийки, уверявайки сестра си:

— Изварата ще ти хареса, а коричките ще махна аз. Не е нужно да си изкарваш яда на прислугата.

— Пфу! Ти се държиш с тях, сякаш сте равни. Това е нечувано, Оли.

Сграбчи филийката от ръцете на сестра си и започна да я маже с дебел слой изварата. След като Оливия й сипа чай, тя щедро прибави захар и мляко. Така му се нахвърли, че се опари. След малко сякаш се успокои. Отпусна се на стола, затвори очи и докосна устните си с кърпичката. Най-накрая заговори:

— Не ми се сърди. Напоследък не успявам да се владея. Ще се извиня, ако настояваш.

— Не съм чувала никога на никого да си се извинила — отбеляза Оливия, разбърквайки чая.

Емили пое дълбоко въздух и отново притвори очи — по този начин даде възможност Оливия да отпие от чая и да хапне от препечения хляб. Вдигна поглед и видя, че Емили я наблюдава със странно изражение.

— Как е Майлс?

— Мисля, че е добре — отвърна спокойно Оливия.

— Мислиш? Не си ли сигурна?

— Защо питаш? Бях останала с впечатлението, че ще си извънредно доволна, ако внезапно почине.

— Чувам какво приказват слугите в Девънсуик. Според тях рядко е вкъщи, не си приказват особено и не спите в едно легло. Затова ли

си толкова нещастна?

Оливия леко се усмихна, преди да отбележи:

— Очевидно трябва да внимавам прислужниците, които наемам, да са по-дискретни.

— Все пак — вярно ли е?

— Ще си доволна ли, ако е вярно?

Като загриза препечената филийка, Емили сви рамене и подметна:

— Няма да се изненадам. Предупредих те, че ще те направи нещастна.

— Много ли ще се изненадаш, ако ти съобщя, че не Майлс е причината?

— А кой тогава?

— Самата аз.

— Защо?

— Заради всичко, което наговори, преди да се омъжа.

Емили остави филийката.

— Значи наистина си женена само на думи! — Тя се изсмя суховато. — Господи, Оли, не познавам жена с по-силен дух! О, това копеле.

Оливия трепна от определението, но реши да не прави забележка на сестра си, само отбеляза:

— Нямах избор, Емили. Приех да се омъжа за Уорик, при условие че съюзът ни е стриктно делови. Е, и аз мога да бъда наивна — заблудих се, че това е възможно.

— Той те желае?

Оливия взе чашата си, отбягвайки изпитателния поглед на сестра си.

— Нищо чудно — подметна по-меко накрая Емили.

— Защо? Защото е непоправим похотливец?

— Защото си много привлекателна жена.

Смаяна, Оливия се облегна назад. Емили се засмя някак тъжно:

— Е, не си чак зашеметяваща красавица — каза Емили и иронично стрелна с очи, — но можеш да минеш за привлекателна. Арогантният негодник извади късмет.

— Това вече няма значение. Два пъти го отблъснах. Едва ли някога ще ми го прости.

— Съблазни го.

— Не. Не мога да рискувам всичко, Емили. Става въпрос за хората, които най-много обичам.

— Знам изхода, Оли. Познавам един човек, на когото може да се доверим. И той ще ти помогне. Не е нужно съпругът ти да узнае.

Оливия скочи:

— Да не би да предлагаш да се впусна в авантюра? Какви игрички играеш, Ем?

— Признавам, че...

— Така си и знаех.

— Почакай, Оли! Не бях най-добрата сестра досега. Разбрах колко разчитам на силите и подкрепата ти, едва когато се задоми. Сега си нямам никого, Оли, и за пръв път разбирам колко си била самотна през всичките тези години. Никога не съм ти била опора и сега съжалявам. Би ли ми простила?

— Емили... — Оливия стисна ръката на сестра си. — Така ми се иска да ти повярвам, но...

Емили потрепери. Лицето ѝ беше станало пепеляво.

— Господи! — Оливия обгърна сестра си и я подкрепи да седне. Взе кърпичката от ръцете ѝ и нежно попи челото ѝ.

Със замъглени очи и безцветни устни Емили се опита да се усмихне. Едва-едва прошепна:

— Скъпа Оливия, знаех, че няма да ме изоставиш! Независимо от всичко, ти ме обичаш!

— Какво има, Ем? Какво е станало? Болна ли си? Да извикам ли доктор Уитман?

— Загазила съм, Оли. Ще ми помогнеш да се измъкна, нали? Как ще го кажа на татко?

— Емили...

— Бременна съм — прошепна Емили.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Предпазлив е, извънредно предпазлив, помисли си Емма, напредва сантиметър по сантиметър и не би рискувал нищо, докато не е напълно сигурен.

Джейн Остин

Слабото трополене на дъжда по прозорците събуди Майлс. Предишния ден беше пътувал до Гънърсайд и снощи се беше прибрал към полунощ, напълно скапан и премалаял от студ. Завари съпругата си заспала на фотьойла в синята дневна. Махагоновите ѝ коси — водопад, почти залял пода — още го изгаряха... както онова полуголо тяло, толкова близко до него в басейна.

Отвори очи и се сепна.

Брайън лежеше до него.

— Мама плаче — обяви момченцето.

Майлс премигна.

— Какво?

— Мама плаче. Плаче, откакто вчера леля Емили беше на гости.

— Емили? Е, всичко е ясно. — Майлс се протегна и разтърка очи. Брайън стори същото.

— Ще си поиграеш ли с мен, след като дядо си тръгне?

— Дядо ли? Лорд Девъншир е тук?

Брайън кимна, покатери се върху Майлс и го възседна.

— Ти така и не ми показа тайния коридор, сър.

Майлс свъси вежди и се опита да спре момченцето, което се друсаше върху корема му.

— Какво прави дядо ти тук?

— Не знам. Каза ми да изчезвам. После затръшна вратата и започна да крещи на мама. Ще ме заведеш ли да поюздя?

— Вали дъжд. А и какво, по дяволите, правиш в спалнята ми?

— Помагам на Бертрайс да намери котето. Вече мога ли да ти викам „татко“?

Майлс се намръщи, смъкна Брайън на леглото и отметна завивките.

— Може ли? — повтори Брайън.

— Какво? — попита Майлс, намятайки зеления копринен халат с изрисувани дракони.

— Да те наричам „татко“?

— Не.

— Защо?

Майлс загърна халата.

— Защо? — настояваше момчето.

— Прекаляваш с въпросите — смъмри го Майлс.

— Баба казва, че не прекарваш достатъчно време с мен и мама.

— Баба ти — подхвана Майлс саркастично, — да си гледа своята работа.

— Бременна! За Бога! Това ще ме довърши? — лорд Девъншир се стовари в стола пред камината. После, зачервен и потен, погледна Оливия. — Един скандал в семейството ми стига. Ти й повлия така! Това е някакъв твой план...

— Едва ли и за това аз съм виновна — прекъсна го Оливия разпалено.

— Не очакваш да повярвам, че Емили го е сторила, без да я насърчиш, нали? Не знам кого да набия първо: теб или онзи негодник Кланрикард. — Лорд Девъншир се отпусна назад и сложи ръка на сърцето си, като не преставаше да клати глава. — Ще му дам аз на него... Само да се ожени за нея, ще види той.

— От някого са се възползвали, татко, но не от Емили.

— Да не намекваш, че тя...

— Татко. — Оливия отиде до баща си и падна на колене. — Емили беше толкова отчаяна. Кланрикард усукваше да определи ден за сватбата и тя се опасяваше да не го загуби. Всички знаем, че причината за тази женитба е да се осигури наследник на Кланрикард и затова...

— Какво искаш да кажеш? Емили умишлено е забременяла... за да впримчи този негодник?

— Точно така, татко.

Той я изгледа вбесен. Плесницата му я бутна на пода. Сви юмруци и процеди:

— Готова си да опетниш сестра си, само и само да успокоиш собствената си съвест! Признай си! Сигурен съм, че негодникът я е изнасилил...

— Не...

— Ще го накарам да проклина деня, в който се е родил. Ще заведа дело...

— Той възнамерява при първа възможност да се ожени за нея.

— Жестоко момиче! От дете ревнуваш сестра си. Сега се опитваш да я опетниш пред мен. Признай си!

— Не, татко.

— Ти искаш да си отмъстиш, че те натрапих на Уорик. Всички знаят колко е нещастен с теб. Къде е той сега, момиче? При любовницата си?

— Зад гърба ти — долетя равният глас на Майлс от прага на стаята.

Девъншир се извърна, а Оливия се опита да стане, без да сваля ръка от пламналата си буза.

Майлс изпълваше рамката на вратата: ризата му — недозакопчана и ненапъхана в панталоните, косите — разпилени около изпитото му лице.

Той прекоси стаята и предложи ръка на Оливия. Помогна ѝ да се изправи, хвана брадичката ѝ, извърна главата ѝ и видя издайническите отпечатъци от пръсти върху бузата.

— Ти ли я удари? — обърна се той тихо към баща ѝ.

— Това си е наша работа, Уорик. Теб не те засяга.

— Разреши ми да не се съглася, сър. Нахълтваш в къщата ми и обиждаш съпругата ми. И това ако не ме засяга! Би трябвало да те изхвърля за стореното!

— Разстроен е — опита се да го защити Оливия, но Майлс рязко ѝ даде знак с ръка да мълчи.

С плавни като на котка движения тръгна към баща ѝ, който заотстъпва, докато не се блъсна в някакъв стол.

Майлс се надвеси над по-ниския мъж и фиксира заплашително Девъншир.

— Разстроен — повтори той дрезгаво. — Заради своята сладка и невинна Емили. Ваша Светлост, нека аз да ти разкажа за твоята скъпа, сладка и невинна Емили...

— Не! — Оливия се вкопчи в ръката му.

Той извърна потъмнелия си поглед към нея и я изгледа втренчено. Злорадо се усмихна и предложи:

— Добре, скъпа. Тогава ти му кажи.

Тя само поклати глава.

— Кажи му, защото — все едно — аз ще го направя.

— Какво да ми каже? — обади се Девъншир.

— Че Емили е една пропаднала жена! — сопна се Майлс.

Девъншир ахна. Простена. Замахна да удари Майлс, но Уорик с лекота избегна плесницата. Оливия извика и се хвърли между тях, но съпругът ѝ я избута настрана.

Майлс хвана Девъншир за реверите и го повдигна — краката на нисичкия мъж едва докосваха пода.

— Би трябвало да те убия, Девъншир. Но няма да го направя. Наказанието ти ще бъде да ти съобщя, че чуках скъпата ти дъщеричка Емили преди няколко години. И ако това не те разстрои достатъчно, може би фактът, че не ѝ бях първият, ще го направи.

— Лъжец! — изрева Девъншир. — Емили не би се отдала на такъв като теб!

Майлс се изсмя зловещо и стисна по-здраво реверите.

— Така ли мислиш? Тогава откъде знам, че има малка бенка с форма на сърце от вътрешната страна на бедрото и...

С гневен вой Девъншир се отскубна от хватката на Майлс и за малко да се изтърколи на пода. С изскочили от ярост очи, той се нахвърли върху Оливия:

— И ти си позволила така да унижат сестра ти? Мръсница! След всичко, което направих за теб! Да не си се мярнала повече пред очите ми, чуваш ли? И да не си доближила Емили, или ще... — Девъншир не довърши, а се извърна и с трясък напусна стаята. Оливия изтича след него.

— Татко, моля те. Осъзнай се! Моля... — Изведнъж усети, че няма почва под краката си — Майлс я бе сграбчил и насила я завлече в дневната.

— Той ми е баща, по дяволите! Не мога да го пусна да си тръгне така.

— А аз съм ти съпруг! — изрева той в лицето ѝ. — Ще постъпиш така, както кажа аз, а аз казвам, че той няма право да те унижава и наскърбява повече!

Пусна я и тя отново се завтече към вратата, когато чу думите:

— Ако ще го последваш, Оливия, по-добре вземи и сина си, и откачената му бавачка.

— Какво значи това?

— Казано простичко, сърце мое, избирай между баща си и мен.

Оливия поклати глава.

— Какъв трагичен ултиматум! Да избирам между двама мъже, на които изобщо не им пука дали съм жива или умряла... и които, с всеки мой опит да им помогна, правех все по-злощастни.

— Да им помогнеш или да ги контролираш, скъпа?

— О, това ли ти е проблемът, съпруге? Затова ли изчезваш от Брейтуейт за дни наред? Затова ли обикаляш из къщата с мрачни мисли. Та ти напълно забравяш, че си женен...

— Женен? — сряза я той и като се изсмя, тръгна към нея. — Говориш ми за някакъв брак, докато именно ти избягваш брачното ложе, сякаш съм прокажен, от чийто досег се гнусиш.

Оливия запуши уши с ръце. Той ги сграбчи и ги прикова към тялото ѝ. Тя вирна брадичка и гневните им погледи се кръстосаха.

— Толкова ли копнееш за него? — процеди Майлс.

— За ко...

— Не се прави, че не недоумяваш, скъпа. Има само една причина жена като теб да избягва съпруга си. Ти още си влюбена в бащата на Брайън.

Оливия поклати глава, но той продължи:

— Отричаш ли? Странно как никога не говориш за този мъж, заради когото си пожертвала живота си. Е, на мен ми омръзнаха тези увъртания. Ако още си толкова влюбена в него, върви, Оливия. Ако те приеме.

Навън валеше обилен сняг, а някъде в далечината се чуваше тътен на гръмотевици. Сякаш настъпваше краят на света, докато

Оливия Слушаше риданията на сестра си.

— Негодник! — крещеше Емили на Майлс. — Презряна твар! Защо трябваше да му казваш... О! Щях да те убия, ако можех! Кълна се, готова съм да те убия в съня ти. Ще те довърша, така както ти постъпи с баща ми. — Извърна яростните си очи към Оливия и се втурна към нея. Падна на колене до стола ѝ и сграбчи ръцете на сестра си. — Умолявам те, Оли, върни се вкъщи. Не бива да оставаш и минутка повече при това чудовище. Върни се в Девънсуик, където ти е мястото. Имам нужда от теб, Оли. Татко има нужда от теб. Той е полудял. Страх ме е, Оли. Ужасно ме е страх. Никога не си го виждала толкова бесен. Поне не към мен.

Оливия извърна глава и пророни:

— Не мога. Обичам те, Емили, но не мога да ти помогна. Не и този път. Ако напусна Брейтуейт и съпруга си заради теб и татко, какво ме чака? Ти скоро ще се омъжиш. Какво ще стане с мен? А с Брайън?

Бясна, Емили скочи, погледна към Майлс, застанал с гръб към нея, вторачен в огъня на камината, със скоростта на светлината се стрелна към бюрото и грабна металния нож за писма. Майлс се извърна и ловко ѝ го измъкна, точно когато вече беше вдигнала заплашително ръка.

— Емили! — извика Оливия, като скочи на крака. — Арманд! Густав! Елате веднага!

Прислужниците изникнаха на секундата. Оливия посочи с очи сестра си и заповяда:

— Изведете я отгук. Погрижете се да стигне вкъщи, колкото може по-бързо.

Емили се изтръгна от хватката на Уорик и заплаши:

— Никога няма да ти простя това, Оли, никога!

Арманд здраво хвана дясната ръка на Емили, а Густав — лявата. Внимателно, но решително я поведоха към вратата.

— Ако сега ми обърнеш гръб, Оли, ще направя така, че всички да узнаят... Всички! Няма да остане човек в Англия, който да не чуе за номерата, които си погодила на съпруга си... и на твоя син.

— Тогава ти и аз ще потънем заедно, мила — отбеляза Оливия спокойно, макар и някак тъжно.

След няколко минути се възцари тишина, нарушавана само от воя на вятъра. Оливия бавно се приближи към прозореца и погледна

навън. Снежната вихрушка бушуваше в замръзналата розова градина.

— Опасно е да се пътува — отбеляза тя. — Дали не е по-добре да остане тук?

— Тя вече тръгна — уточни съпругът ѝ.

— Да, тръгна. Трябва да съм благодарна, предполагам, но... защо ми е толкова тъжно? Изплашена съм. Чувствам се захвърлена на сред морето. Напълно сама.

— Не си сама — пророни той така тихо, че Оливия се усъмни дали е чула правилно.

— Не си сама.

Оливия се извърна. Майката на Майлс — невероятно крехка, опряна на бастуна — стоеше на прага с бяло като платно лице.

— Имаш приятели — довърши Алисън.

Оливия настани старата жена на най-близкия стол. Алисън погледна сина си и попита:

— Не е ли ирония на съдбата, че човек постоянно си припомня стари грешки?

— Обърни внимание как ме гледа, когато говори за грешки — подхвърли Майлс на Оливия с насмешлив тон.

— Глупак — срязва го Алисън. — Предпочиташ да се ровиш в миналото, вместо да се радваш на настоящето. Предпочиташ да рониш сълзи за изгорените зад гърба ти мостове, вместо да градиш нови.

— Колко сме помъдрели с годините — иронизира я той.

— Така влияе възрастта на хората — отвърна тя и се усмихна на Оливия: — На младини сме достатъчно арогантни да смятаме, че знаем всичко, и възприемаме мъдростта на възрастните като старчески цинизъм... или откаченост. — Алисън стисна здраво ръката на Оливия. — Разстроена си!

— Да.

— Не се тревожи за сестра си, скъпа. Негодникът поне възнамерява да се ожени за нея.

— Чувствам се, сякаш съм я изоставила.

— Тя ще има него. Очевидно е безпомощна и има нужда някой да ръководи живота ѝ. Може би Кланрикард ще успее там, където баща ти се е провалил. Предполага се, че съпрузите ги бива за това — завърши тя и многозначително изгледа Майлс.

Той ѝ отвърна с иронична усмивка:

— Ти, несъмнено, си доста сведуща по въпроса за съпрузите.

— Да. Баща ти ме научи на много неща за брака.

— Как да мамиш, например!

— Напротив — възрази Алисън. — Научи ме какво е отговорност и как да отстояваме достойнството си. Научи ме как да се погрижим за бъдещето си, вместо постоянно да се връщаме към миналото. За жалост, някога подминах този урок. Но Оливия би могла да научи и двамата ни какво значи отговорността да се посветиш някому.

Оливия се извърна и се усмихна уморено на свекърва си. Алисън се отпусна на стола. Тънките ѝ бели пръсти потрепераха върху дръжката на бастуна.

— Помолих Жак да ни приготви чай и кейк — обади се Алисън и добави: — Поканих Брайън и Бертрайс. — Извърна се към Майлс и уточни: — Надявам се, че и ти ще се присъединиш към нас.

— Няма да мога — обяви той накрая, след като ледът в погледа му бе започнал да се топи.

Тръгна към вратата, но го застигна гласът на Алисън:

— Толкова се наслаждавам на времето, прекарано със сина ти, Майлс. Сприятелихме се. Нищо не би ме зарадвало повече от това и с теб да станем приятели.

Той се поколеба на прага, но все пак спря.

— Не си ли закъсняла с тридесет и девет години.

— Никога не е късно, сине — увери го тя. — Никога... Ако имаш силата да простиш.

Оливия стоеше в тъмнината и наблюдаваше сина си. Някъде из къщата часовник удари три пъти.

Потрепване на сенки привлече вниманието ѝ. Бертрайс изплува от най-далечния ъгъл на стаята и протегна ръце към Оливия.

— Толкова съм изплашена — сподели тя шепнешком.

— Знаем, момичето ми.

— Досега само веднъж съм виждала Емили такава, Бертрайс. Защо ме мрази толкова? Тя ще унищожи всичко: мен, Брайън, щастието ми с Майлс.

— Всичко ще е наред, момичето ми!

— Някога сънувах, че влизам в стаята на Брайън, но не го намирам там. Сега предчувствам, че този кошмар ще се сбъдне.

— Ш-шшт... — опита се да я успокои Бертрайс.

— Нямам представа какво ще направя, ако ми го отнеме.

— Тя иска единствено Кланрикард, скъпа. Ще му роди син и ще остави твоя на мира. Представяш ли си какво би станало, ако всички разберат, че тя е родила Брайън?

— Но ако нещо стане...

— Нищо няма да се случи, скъпа.

Оливия затвори очи и се опита да се отпусне.

— Господи! Моля се да си права! — прошепна тя.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Искам да си спомня първия ден, първия час,
първия миг, в който ме срещна...*

Кристина Розети

Оливия отвори писмото от Джанет Хупър и мълчаливо го прочете.

Уредих вдовиците да осигуряват мините „Уорик“ с по сто лоени свещи на месец. Това ще реализира годишна икономия от 225 лири в сравнение с разходите за доставка на свещи по договор от Йорк. Така и жените са доволни от възможността да изкарват допълнително средства.

Оливия свали очилата, облегна се назад и затвори очи. Каква ирония — през последните няколко седмици тя и... приятелката на съпруга ѝ бяха станали съюзнички в опита си да подобрят нещата в Гънърсайд.

Брайън профуча наблизко: размахваше някакво невидимо оръжие, подскачаше, замахваше, нанасяше и избягваше удари. „Стой!“, изкрещя той така кръвожадно, че Оливия запуши уши и се разсмя. Тя забърза към вратата и надзърна точно когато Майлс изскочи иззад ъгъла, с потъмнял шлем на главата.

— Господи! — възкликна Оливия, не вярвайки на очите си.

— Дните ти са преброени, Черни Рицарю! — обяви Брайън и насочи невидимата сабя. — Аз съм господар на драконите наоколо от сега нататък и аз ще покровителствам девиците.

— Девици? — изуми се Оливия.

Майлс отвърна нещо, но думите му потънаха в шлема, и също размаха въображаема сабя.

С писък Брайън ритна врага си и замахна със сабята да го прониже.

— Вземи си заслуженото! — обяви той и нанесе фаталния удар.

Майлс се преви, хвана се за корема, отстъпи с болезнен вик, препъна се, залюля се и се строполи с театрално разперени ръце и крака.

Дарявайки Оливия с широка усмивка, Брайън ѝ се поклони и обяви:

— Кралице моя, Черният рицар е мъртъв.

— Виждам — отвърна тя и се придвижи към потрепващото тяло на съпруга си.

— Е, и какво ще получи за награда? — попита Брайън и се почеса по нослето.

Като клекна до Черния Рицар, Оливия погледна шлема и попита:

— Сигурен ли си, че е мъртъв, сър Брайън?

Брайън се намръщи, наведе се и разкри зачервеното и изпотено лице на Майлс. Очите му бяха затворени.

— Мога да го убия втори път — разсъждаваше Брайън. — За да сме сигурни.

— Мисля, че да умираш един път на ден е достатъчно — прецени майка му. — А и баба те чака да четете. Ако не се лъжа, Жак ви е приготвил пудинг със сливи.

— Пудинг?

Очите на момченцето блеснаха. Лошите рицари бяха забравени. Брайън се надигна и хукна по коридора към дневната.

Майлс предпазливо отвори едно око, после и другото и попита:

— Тръгна ли си?

— Изстреля се — усмихна се Оливия. — Да ти помогна ли да свалиш това? — посочи тя шлема.

Майлс седна. Оливия хвана металния шлем и го изтегли. Косата му бе разпиляна на влажни кичури и Оливия едва се въздържа да не ги погали.

— Умираш внушително — отбеляза тя.

— Благодаря ти. С практика се научава.

— О? Често ли го правиш?

— Всеки ден през последните три седмици. Понякога два или три пъти на ден.

Прокара ръка през косите си, взе шлема от ръцете ѝ и широко се усмихна.

— Странно как не съм забелязала — промълви замислено тя.

— Ако от време на време си подаваш носа от кабинета, ще забележиш доста неща, госпожо Уорик.

— Но аз свърших толкова много работа! Уредих жените от селото да правят свещи за мините. Излиза много по-евтино, отколкото да се купуват от предишните ти доставчици и по този начин парите остават в Гънърсайд.

Тръгнаха по коридора рамо до рамо.

— Получи се писмо от Боб Макмилан. Поръчаният дървен материал ще пристигне едва след като се пооправи времето. За щастие няма нови злополуки и тъй като надниците пристигат редовно и навреме, настроенията сред миньорите са овладени.

Повървяха известно време мълчаливо, преди Оливия да съобщи:

— Емили и Кланрикард са се венчали миналата седмица.

— Какво! И не са ни поканили? Е, да живеят щастливо — пожела Майлс.

— Татко е присъствал, доколкото разбрах. Значи все пак ѝ е простил.

— Съмнявала ли си се?

Спряха недалеч от сутрешната дневна. Оливия отново сложи очилата и погледна съпруга си. Не го беше виждала от доста дни и сега си даде сметка, че се е променил.

Смуглото му лице беше смекчено. Черните вежди, дълбоките очи и изсечени черти не бяха така сурови. В сърцето ѝ отново грейна надеждата.

Но толкова се беше надявала, копняла и молила да започне поне малко да държи на нея. Вече не смееше да очаква.

Оливия се отдалечи.

Майлс я проследи как влиза в сутрешната дневна, където Алисън и Брайън седяха в стола пред широкия прозорец. Алисън слабееше с всеки изминал ден. Вече не можеше да движи дясната си ръка. Затова Брайън държеше книгата и обръщаше страниците. Застанал в коридора, с долепен до стената гръб, Майлс затвори очи и се заслуша, а спомените му го върнаха в детството. Толкова бе мечтал за такива мигове с майка си!

Отвътре се носеше нейният напевен глас.

— Брайън, скъпи, ще донесеш ли на баба чаша чай? Гърлото ми съвсем пресъхна — прекъсна приказката Алисън.

Брайън погледна към майка си и се смъкна от скута на старицата, за да донесе чай. Тя обгърна лицето му с ръце и го погледна в очите:

— Толкова добро дете. Ако не беше ти, не знам за какво щях да живея. Хайде, ела сега седни пак тук и да продължим приказката.

Оливия се настани на стола до тях и обви с измръзнали пръсти горещата чаша. Известно време слуша как Алисън чете на момчето — очевидно от време на време го вземаше за своя син. Неволно погледна към стъклената врата. Съпругът ѝ стоеше там, облегал на стената, със затворени очи, попиваше всяка дума.

„Да го покани ли при тях? Ще събере ли сили? Ще се престраши ли?“

Внимателно остави чашата и се надигна. Придвижи се безшумно към вратата.

Докосна ръката му. Той бавно отвори очи.

— Съпруже — прошепна тя, — не се крий! Ела при нас!

— Защо?

— Заради себе си. И заради нея. Нали, когато за пръв път бях в Брейтуейт, сподели пред мен една от мечтите си — да слушаш как майка ти ти чете? Е, господине, въпреки болестта си, тя би могла да бъде в последните си часове с теб като в мечтата ти. Ще ѝ дадеш ли тази възможност?

Тя изчакваше отговора му със стаен дъх. Най-сетне той изправи рамене и, без да отдръпва ръка от нейната, влезе в сутрешната дневна.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Признах любовта си, признах любовта си,
всичко ѝ казах за мойто сърце, треперех от ужас
и страх. А! Тръгна си тя!*

Уилям Блейк

Тънката нишка на разбирателство между Майлс и майка му укрепваше. От ден на ден Оливия долавяше как и нейните взаимоотношения с Майлс улягат. С часове те се затваряха в кабинета и обсъждаха делови въпроси. Споразумяха се кой с кои страни на бизнеса ще се занимава. Реорганизацията на мините течеше гладко. Започна разкопаването на новите нива, а настроението на работниците се подобри. Брейтуейт блестеше като бижу. И въпреки всичко...

Щом наближеше вечерта и обсъжданията на деловите въпроси около мините и къщата се приключваха, идваше и напрежението.

Десетки пъти Оливия улавяше настойчивия, почти отчаян поглед на съпруга си. Дали не си въобразяваше? Нощ след нощ го чуваше как кръстосва стаята си до малките часове, а от време на време и пристъпваше към вратата между нейната и неговата стая, предпазливо натискаше бравата и неизменно откриваше, че е заключена. Тогава, сгушена в леглото, тя си припомняше изгарящите мигове в басейна и едва се сдържаше да не отключи.

Беше невъзможно, разбира се! Тепърва ѝ предстоеше да преодолее най-големия проблем. Опасяваше се, че историята с Брайън ще отдалечи Майлс от нея завинаги.

Една сутрин след поредната тревожна нощ се събуди рано. Зората едва надничаше през прозореца и предметите още призрачно сивееха. Облече се и се нареди да отиде в кабинета. Трябваше да отговори на куп писма, да обсъди с Жак седмичното меню и за последен път да се опита да се свърже с Емили, макар да не бе на ясно

има ли смисъл, след като трите ѝ последни бележки бяха върнати, без дори да са разпечатани.

Оливия се спря на прага, изненадана, че заварва съпруга си зад бюрото с чаша димящо кафе.

— Добро утро — поздрави я той делово.

— Каква изненада — възкликна тя.

— Така ли? Защо?

— Не подозирах, че понякога ставаш толкова рано.

— Ставам рано всеки ден, но ти просто не си забелязала. Искаш ли кафе?

Тя кимна и влезе.

Майлс наля и ѝ подаде чашата, докато тя се настаняваше на стола срещу него. Извади очилата от джоба на полата, нагласи ги на носа си и го погледна загрижено, забелязвайки разчистеното бюро.

— Счетоводните книги ги няма — констатира тя.

— Права си.

Очите ѝ неволно се приковаха към неговите. През последните слънчеви дни бе хванал тен. С черните си коси, пуснати свободно по раменете, приличаше на циганин.

— Знаеш ли къде са? — попита тя.

— Прибрах ги. — Извади ключа от джоба си. — Прибрах ги на сигурно място.

— Но защо?

— За да имаш повече време за семейството.

Оливия свъси вежди — опитваше се да прикрие удоволствието, че изведнъж се е оказала център на внимание за съпруга си.

— Да не би да намекваш, господине, че не прекарвам достатъчно време със семейството си?

— Точно така.

— Това са глупости.

— Нима? Кога са последен път беше с Брайън, Чарлз и мен, за да слушаме как майка ми чете? Почти всяка вечер носят храната ти тук.

— Е, не точно... нали вечерях с вас... — Прехапа устни.

— ... миналата неделя — уточни той. — Преди пет дни. Нарочно ли ме избягваш?

— Не говори небивалици. Няма причина да страня от теб.

— Нима? Лично аз бих изброил няколко. Същите, поради които ограничаваш разговорите ни само до делови въпроси. Избягваш всякаква възможност да станем... по-близки.

— Това са пълни нелепости. А сега, ако обичаш, ми дай ключа.

— Очилата ти се замъгляват, скъпа. — Тя посегна към кафето, а той хвана ръката ѝ. Оливия се сепна и рязко я изтегли. — От какво, по дяволите, се страхуваш, Оливия? Дадох ти време. И господ ми е свидетел, че спазих всички условия, поставени от баща ти. Какво има?

Тя скочи от стола. Той ѝ препречи пътя.

— Този път няма да ми избягаш, скъпа. Няма да позволя да се заключиш в стаята си и да се заровиш в проклетите книги. Научих се да се забавлявам, докато играя на Черния Рицар. Сдобрих се с майка си. Дори привикнах с безкрайните дирения на невидимото коте. Но теб не съм те спечелил. Искам да опитам.

— Извънредно мило от твоя страна, но днес съм доста заета — отвърна тя и се опита да го заобиколи.

— Не, тая няма да я бъде!

В следващия миг изпищя, защото той я метна през рамо.

— Какво правиш? — крещеше тя.

— Прекарвам времето си със собствената си съпруга. Жак случайно ни е приготвил сандвичи за пикник, Чарлз е оседлал конете и ние двамата отиваме да пояздим.

— Ами ако не искам...

— Не ми интересува какво искаш. Живея с теб в тази къща от пет месеца и досега не сме прекарвали един час насаме. Това, сърце мое, ще се промени.

— Но...

— Млъкни — каза той строго и я перна по дупето.

Яздиха в спокоен тръс, оставили конете да ги водят сред тревата и камъните. Всичко беше започнало да се раззеленява. В далечината се виждаха кулите на Брейтуейт Хол.

Щом стигнаха долината, Майлс слезе и разседла коня, та животното да попасе. Помогна на Оливия да слезе и освободи от седлото и Перлагел.

Седнали на обрасъл с мъх камък, Оливия и Майлс се наслаждаваха на кроасаните, приготвени от Жак, на малките хапки с месо, чешърското сирене и виното.

Майлс протегна дългите си крака, погледна я и отпи от виното.

— Отпусни се. Няма да ти се нахвърля, макар подобна мисъл да ми е минавала през ума.

Оливия мълчеше.

— Длъжник съм ти. Искам да ти благодаря за всичко, което направи с Брейтуейт и мините. Ако меланхолията ти е заради невниманието...

— Не става въпрос за това.

— Тогава защо си толкова нещастна, Оливия?

— Не съм нещастна, господине. Брейтуейт се превърна в истински дом за мен.

— А аз?

— Ти?

— Аз какво съм за теб?

Тя се замисли за миг. Умът ѝ трескаво търсеше подходящата дума.

— Приятел — отвърна тя накрая.

— Приятел. Какво е за теб „приятел“.

— Човек, на когото да се доверя. Другар. Спътник към мечтите.

— Да се довериш? Та ти никога не си ми доверила нищо, момиче.

— Тук грешиш...

— Не си споделила и дума за това как се чувстваш, след като семейството ти те изостави или какво мислиш за поведението ми по време на последната ни среща с тях. Сърдиш ли ми се? Бясна ли си ми? А и за пътуванията ти. Знам толкова малко за твоето минало. Дори не знам историята, свързана с татуировката.

Тя усети, че лицето ѝ поруменява и му хвърли огорчен поглед.

Той обаче се засмя и добави:

— Само не ми казвай, че любовникът ти е бил азиатски татуировчик.

— Не. Но господинът бе настойчив. Убеди ме колко екзотична хубост притежавам и как подобно произведение на изкуството само ще я подсили. — Тя отмести поглед и извърна глава, за да позволи на лекия бриз да успокои поруменялото ѝ от смущение лице. — Тялото си е мое — продължи тя настъпателно. — С какво право някой ме осъжда, след като не съм нарушила никакви закони и не съм наранила

друго човешко същество? Някои жени мажат лицето си с руж, червило и какво ли не. Аз предпочетох да сложа една малка роза върху гърдата си, защото ми носи усещането за... специална. Уникална. И... чувствена. — Оливия отново погледна Майлс. Погледът му изведнъж се напрегна. — Шокират ли те признанията ми, господине? — попита тя директно.

Той бавно поклати глава:

— Ще те шокирам ли, ако ти призная, че аз също намирам татуировката ти за изключително чувствена?

Устните му се свиха предизвикателно и Оливия усети как сърцето ѝ заби учестено.

Майлс тихичко се засмя, сякаш си играеше с нея. Нямаше да се изненада, ако в този момент протегне ръка ѝ я докосне. Той обаче не го стори. Вместо това се отпусна на земята и попита:

— Кой е любимият ти цвят, госпожо Уорик? — Погледна невзрачната ѝ рокля. — Предполагам, кафявият.

— Синият.

— Така ли? Затова ли нямаш нито една синя рокля?

— Каква полза да имам синя рокля?

— Ще те зарадва, може би.

— Сигурно си прав. — Оливия погледна към безоблачното небе. — В един малък парижки магазин видях много хубава синя рокля с кремави дантели. Всеки път, когато се връщаме от някоя проба на Емили, си представях как ще изглеждам с нея. Веднъж се реших да я облека — стоеше ми чудесно. Един-единствен път през живота си имах чувството, че съм красива.

— Но защо не я купи? — любопитства той.

— Трябваше да купуваме за Емили. А и татко се нуждаеше от нови ботуши. Освен това... — тя небрежно сви рамене. Новата близост с Майлс я вълнуваше и напругаше. Тя разкриваше частица от душата си, а той я слушаше с израз, който подсказваше, че държи на нея. — Една синя рокля щеше ли да ме топли повече през зимата? Или да ми държи хладно през лятото? Щеше ли синьото да ми отива повече от кафявото? Според мен — не.

— Вероятно не. Но е толкова по-приятно да усещаш допира на коприна до кожата, отколкото на памук.

Най-после Оливия погледна съпруга си право в очите и вдигна вежди:

— Намекваш, разбира се, че наскоро наредих на шивача да ти ушие ризи от памук, а не от коприна. Памукът е доста по-евтин и по-подходящ за ограничения ти бюджет.

— Предполагам, същото важи и за ботушите ми.

— В Мидълхам има чудесен обуцар. Ще ти направи ботуши за една трета от цената, която ще ти поиска лондонски майстор.

— И още какво?

Темата я разпали и тя продължи:

— Не само това, но като поръчваме при местните занаятчии, хората ще гледат с по-добро око на нас, сигурна съм.

— Кое те кара да мислиш, че ми пука как гледат на нас хората от Мидълхам? Лично аз предпочитам лондонски ботуши. Мил Джонс ми прави ботуши от дванадесетгодишен.

— Очевидно възразяваш срещу промените. Добре. Щом настояваш...

— Господи! — Майлс се надигна и изля виното си на земята. — Та ти си по-нещастна, отколкото си представях.

— Моля?

— Вече не успявам да те предизвикам дори за караница. Няма значение. Да продължим за приятелството. Едва ли може да се приеме, че ми се доверяваш. И непрекъснато ме избягваш.

— В момента сме заедно.

— Имаш вид на човек, готов да хукне като подплашен заек, само ако протегна ръка, като че ли е нередно да докосна съпругата си. Обясни ми, госпожо Уорик, защо ме прецени като приемлив за брак, а неприемлив за леглото ти?

Тя се раздвижи смутено на камъка и се загледа в конете.

— Този Чарлз Фаулс се е привързал много към майка ти. Започнал е да ѝ посвещава стихове.

— Отговори ми на въпроса! — срязва я той.

Оливия някак успя да си поеме дълбоко въздух и подхвана:

— С две думи, нашата женитба трябваше да е за удобство... Или бъркам...

— Иначе нямаше да се омъжиш за мен, така ли?

— Не ми се разсъждава за това. Задавайки въпроси с „ако“, до никъде няма да стигнем. Стореното — сторено!

— От какво, по дяволите, се страхуваш?

Оливия остави недоядения кроасан и изтърси трохите от полата си. Страхува ли се? Да, измъчваха я много неизказани опасения. Усещаше как лицето ѝ поруменява и как тялото ѝ се напруга. И въпреки всичко... Сърцето ѝ биеше лудо — съзнаваше, че в момента Майлс Кембъл Уорик я желае така силно и отчаяно, както вечерта при басейна. Личеше си по застиналата му стойка и искрящите очи.

Оливия се надигна, поразтърпка се и изложи лицето си на топлия бриз. Майлс се приближи зад гърба ѝ. Усети топлината на тялото му и настойчивия му поглед. Ако ме докосне, мина ѝ през ума, ще се сгромолясам. Ще призная всичките си грехове, ще обясня всички лъжи. Ще се разтопя в ръцете му...

— Оливия...

Тя се изкачи няколко крачки по склона; вятърът се усили.

— Погледни ме — дочу гласът му отдолу.

Бавно се обърна. Ръкавите на бялата му риза се вееха от бриза; косите му падаха върху очите.

— Искам да те любя — прошепна той нежно.

За миг тя затвори очи, очарована, че най-после го чува да изрича тези думи, но и изумена от собственото си силно желание.

— Не — отвърна тя тихо.

Лицето му притъмня.

— Аз съм твой съпруг.

— Уговорихме се, че този брак...

— По дяволите всички стари уговорки! Стига с това как двама окаяни непознати са се вкопчили един в друг! Едва ли вече може да се каже, че сме непознати.

Той пристъпи към нея и по склона се посипаха камъчета.

Тя заотстъпва.

— През първата ни брачна нощ — започна той търпеливо, — ти ме попита дали поне мъничко държа на теб. Друг на мое място би те излъгал. Щеше да те обсипе с красиви лъжи, за да се наслади на тялото ти. Аз не постъпих така. Ако сега ми зададеш същия въпрос, с радост ще отвърна: да. Привързах се към теб, Оливия. Свикнах и с изкукуруигалата стара бавачка и много, изключително много, държа на

сина ти. Веднъж спомена, че заслужавам да бъда спасен. Помислих си, говори глупости. Аз вече не мога да бъда спасен. Но напоследък... Господи, Оливия! Чувствам се спасен. Започнах да се наслаждавам на живота. Очаквам с нетърпение времето, което ще прекарам със сина ти... И с теб. Обнадежден съм. Разголвам душата си пред теб, а ти стоиш така непроницаема. За Бога, кажи ми нещо. Най-малкото ме увери, че ние заедно...

Идеше ѝ да запуши уши. Не желаше да слуша колко е уязвим, колко е честен. По-лесно ѝ беше, ако демонстрира презрението си. Така по-леко би живяла със срамната лъжа.

Неочаквано той застана до нея. Ръцете му здраво я стиснаха, когато тя се опита да побегне. Извърна я към себе си и сведе лице към нейното.

— Кажи ми истината, по дяволите! Още ли си влюбена в бащата на Брайън?

— Защо нашите разговори постоянно се връщат към моето минало? — запита тя разпалено и се опита да се отскубне:

Той я притисна по-силно.

— Защото то е част от теб. Защото връзките ти с миналото са толкова силни, че не допускаш мен, твоя съпруг, до сърцето си.

Тя го гледаше безпомощно и безмълвно.

— Изпитваш ли някакво чувство, Оливия. Или той е разбил сърцето ти?

Тя продължаваше да мълчи, долавяйки как в погледа му се прокрадва молба, после раздражение и накрая — гняв.

Хвана я за раменете и силно ги стисна. Разтърси я и тя неволно извика:

— Спри! Умолявам те да престанеш!

— Умоляваш ме? Онази Оливия Девъншир, с която се запознах преди време, никога не би ме умолявала за нищо. По-скоро би издрала лицето ми. За Бога, предпочитам да съм женен за жената, която е танцувала с цигани, вместо за това парче лед.

— Не, ти не разбираш. Господи! Всичко е толкова безнадеждно...

Най-сетне той се овладя, пусна я и тя се извърна, избягвайки погледа му. Застанала с гръб към вятъра, загърнала плътно наметката,

тя се молеше бушуващите в нея чувства да не излязат наяве. Имаше ли изход? Така ли щяха да прекарат остатъка от живота си?

След време се обърна. Той бе слязъл при конете и вече държеше юздите им. Прииска й се да се втурне към него и да признае всичко.

Само да не беше тази сигурност, че истината ще я унищожи.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Останалото е мълчание.

Уилям Шекспир

Брайън изскочи иззад вратата и се метна върху гърба на Майлс.

— Пипнах те, Черни Рицарю! — обяви победоносно той и се разсмя от удоволствието, че е изненадал Майлс и Оливия при влизането им в къщата.

Жак се появи от кухнята, а около него се носеше апетитният аромат на току-що изпечен хляб.

— Мадам! Мосю! Пристигате точно навреме за лека закуска. Пригответих...

— Не съм гладен — измърмори Майлс на смаяния готвач и свали Брайън на пода.

— Съжалявам, Жак. Вероятно по-късно... — обади се Оливия.

Оливия взе ръката на Брайън и двамата мълчешком тръгнаха по коридора към сутрешната дневна. На прага Оливия се спря и стисна още по-здраво ръката на сина си, тъй като я обзе чувство на обреченост.

Завариха Алисън на обичайното ѝ място — на стола, който Чарлз изработи специално за нея — завила коленете си с одеяло. Утринното слънце се прокрадваше през стъклата топло и жълто като прясно масло. Огряваше лицето на Алисън и затворените ѝ очи.

Погледът на Оливия се отмести към съпруга ѝ, разположил се до Алисън с книга в ръка и загледан към пустошта отвън.

— Баба спи ли? — попита плахо Брайън.

Оливия затвори очи, за да спре напирещите горещи сълзи.

— Иди и намери Бертрайс и Чарлз — нареди му тя тихо.

— Но...

— Веднага, Брайън!

Момчето хукна. Забързаните му стъпки заглъхнаха. Оливия тихо влезе в стаята и се приближи до Майлс, който продължаваше да гледа през прозореца.

— Отиде си спокойно — изрече накрая той.

Много предпазливо Оливия го докосна.

— Ужасно съжалявам — пророни тя.

Майлс с мъка си пое дълбоко въздух, но лицето му остана безизразно.

— Точно когато започнахме да се сближаваме, тя ме... изостави.

— Болките вече не я мъчат и тя е свободна.

— Свободна — повтори той. — А моите болки? Никой никога не го е било грижа за моите болки. — Пръстите му така силно стиснаха книгата, че връхчетата им побеляха. Направи неуспешен опит да прелисти на стихотворението, чиято страница Алисън бе отбелязала със сатенена панделка. — Какво, по дяволите, ще правя сега? — прошепна Майлс.

Решението да се срещне с граф Уорик и да поиска — да го умолява, ако е нужно — да разреши Алисън да бъде положена в гробницата на рода Уорик беше прибързано. Но толкова искаше да облекчи страданието на съпруга си. Дори не помисли колко глупаво ще прозвучи молбата ѝ пред мъжа, изразявал неведнъж неодобрението си към майката на Майлс. И въпреки това, както често постъпваше напоследък, Дамиен Уорик, макар и неохотно, даде съгласието си.

Оливия се върна в Брейтуейт с чувство на облекчение, което се стопи щом прекрачи входната врата.

— Държи се като полудял — обяви Сали, събирайки парчетата стъкла от пода. — И преди съм го виждала ядосан, но никога не е бил такъв. Пиян е до смърт. И чупи вази, троши мебели. Да ти се изправят косите.

Оливия погледна със свито сърце разтурената стая. Арманд спокойно стоеше сред целия хаос и ръководеше операцията по разчистването. За да се хвърли чак в такива разрушения, съпругът ѝ съвсем е загубил ума си. Как може да го остави — та дори и за малко — при току-що понесената загуба?

— Къде са Брайън и Бертрайс? — попита Оливия.

— Прибраха се по стайте и заключиха вратите. Не са излизали оттогава — обясни Сали. — И не ги виня. Той съвсем е обезумял...

— Къде е съпругът ми в момента?

— Тръгна към конюшната преди десетина минути.

Оливия се прокрадна внимателно сред посипаните стъкла към коридора и хукна по пътеката към обора. Зърна Чарлз на входа, готов да яхне Перлагел.

— Стой! — провикна се Оливия и старецът се огледа. Едва дишайки, стигна до него. — Къде е съпругът ми?

— Ей там — посочи той към пустошта. — Тръгвам след него. Не е редно да го оставя сам в такова състояние, мадам.

Оливия сграбчи юздите от ръцете му. Чарлз опита да я спре.

— Не съм го виждал такъв, откакто баща му почина. А дори и тогава не беше толкова отчаяно тъжен. Опасно е да оставаш насаме с него, мила моя. Нали знаеш какъв е, като го прихванат лудите?

— Той е мой съпруг — отвърна тя. — Няма да ме нарани. Помогни ми да се кача, Чарлз Фаулс!

Чарлз неохотно помогна на Оливия да се качи на седлото. Конят се раздвижи неспокойно и в следващия миг вече бе отлетял към пустошта.

Оливия препускаше, а вятърът я удряше в лицето.

Инстинктът я поведе към скалата Маргроув.

Видя Алхабак да пасе спокойно. Оливия слезе и дори не си направи труда да върже Перлагел. Тръгна към възвишението. Завари Майлс застанал на ръба, с лице към залязващото слънце.

— Майлс — провикна се тя нежно, но решително. — Застанал си прекалено близо до ръба. Моля те, отдръпни се.

— Откъде знаеш къде съм? — попита той завалено.

Тя спокойно го приближи и протегна ръка.

— Има и по-безопасни места за скърбящи хора.

— Да скърбя? За какво да скърбя? Защото Алисън е мъртва? Хиляди пъти през живота си съм я проклинал да умре. Когато здравето ѝ се влоши и я изпратих в „Амершам“, си представях как умира сама и нещастна, какъвто бях аз.

— Но ти я обичаше! Дори ѝ прости!

Майлс се загледа в някаква далечна точка и остана смълчан. Колко уязвим изглеждаше в този момент: едно внезапно осиротяло

дете, което се чувства напълно безпомощно. Копнееше да го притисне към гърдите си, да го утеши и да премахне болката от лицето му. Но смее ли? Ако го направи, рискува — да издаде тайната, която така ревниво пазеше през всичките тези безкрайни месеци.

— Не беше сега времето да умре — промърмори той замислено. — Точно започнахме да се опознаваме. Толкова години пропиляхме... Господи, колко години я проклинах от гняв. — Затвори очи. — Искам да си взема думите назад, а вече е невъзможно.

— Но ти го стори! Беше толкова внимателен и грижовен напоследък. Тя го разбираше. Олекна ѝ, защото знаеше, че си ѝ простил.

Той поклати глава. Загуби равновесие и залитна. Сърцето на Оливия се сви, като си представи как полита в бездната. Предпазливо го хвана за ръка и понечи да го отдръпне от ръба на скалата.

Майлс се отскубна.

— Махай се! — заповяда той с пиянски глас.

— Не! Няма да го направя, докато не се махнеш от ръба.

С блеснали очи Майлс се извърна към нея така внезапно, че камъчета полетяха надолу, а Оливия неволно отстъпи.

— Не разбираш ли! — изкрещя той и гласът му отекна зловещо. — Сега вече нямам никого! Никого! Нямам семейство. Сам съм, да го вземат дяволите, и ме е страх!

— Сам ли? Господине, аз съм твоя съпруга. И съм до теб!

— Съпруга? Да ти кажа ли какво представлява моята съпруга? Един подпис върху нищо неструваща хартийка. Тя е машина зад бюрото, която се занимава със сметки и бюджети, проценти, приходи и разходи. Тя е мъченица, посветила живота си на баща и сестра, които пет пари не дават за нея! — Сграбчи я за ръката, а другата постави на тила ѝ и разпусна кока ѝ. Привлече я към себе си — толкова близко, че тя усети алкохолния му дъх — и обяви: — Тя не ме желае!

Оливия помилва лицето му с пръсти. Неговата скръб ѝ даде сила да сподели чувствата си.

— Не сънувам друг мъж, а само теб.

Той се изсмя подигравателно и зарови още по-дълбоко пръсти в косите ѝ:

— Лъжкиня!

— Теб. Само теб. Кълна се. Нима си толкова заслепен, че не виждаш? Всичко, което правя през последните пет месеца е заради теб: Аз ти помагам. Аз те подкрепям. Аз съм до теб. Обичам те, Майлс Уорик. Сърцето ми никога не е принадлежало на друг!

Той грубо я отблъсна. Лицето му бе мрачно.

— Не ми се присмивай.

Оливия само поклати глава.

— Не бих ти се присмяла за нищо на света.

— Казваш, че обичаш само мен, но Брайън съществува. Отказваш да говориш за любовника си и за болката, че те е изоставил. Как ще живеем заедно, как ще се обичаме, след като ти имаш някакви тайни? Миналото ти вече няма значение за мен, Оливия? Държа единствено на честността ни. Без нея няма бъдеще за нас.

Тя плахо му се усмихна. Предпазливо докосна бузата му. През тялото ѝ премина топла вълна. Потрепери.

— Аз съм майка на Брайън, защото така избрах. А ти се превърна в неговия истински баща. Бащата на Брайън е мъж, способен на много нежност, страстна любов и невъздържан гняв. Всяка частица от него ми е така скъпа, както ми е скъп Брайън. — Надигна се на пръсти и леко докосна устните му със своите. — Ние двамата си приличаме: копнеем за бъдеще и семейство, към което да знаем, че принадлежим.

Отново го целуна лекичко, но този път по-дълго и усети как той неволно потреперва от допира ѝ. В лешниковите му очи зърна мъка, гняв, невярване и желание.

— В сърцето ми никога не е имало друг. И докато съм жива няма да има. Обичам те.

— Господи! — простена той, сякаш изпитваше неопишуема болка.

Тя пак го целуна, за да му попречи да говори. Зарови ръце в гъстите му коси. Докато лежеше сама в леглото и плачеше от копнеж по него, често си бе представяла, че ще направи точно така. Продължи да го целува, докато земята, небето и облаците се сляха в едно и всичко наоколо се завъртя. Отпусна се върху земята.

Повлече и съпруга си със себе си. Лицето и раменете му, надвиснали над нея, скриха небето, а ръцете върху кожата ѝ — които трескаво ровеха под дрехите — я караха да мисли, че тялото ѝ ще

експлодира. Желанието ѝ замъгли всякакви опасения. Пръстите му бродеха по тялото ѝ, а устата му, с дъх на уиски, не се откъсваше от нейната.

— Люби ме — простена тя въпреки предупредителните викове на ума си. — Люби ме, моля те!

Лицето му все още беше тъжно, но на устните му се появи усмивка. В допира му имаше неизказана нежност и пръстите му разгаряха такива чудесни усещания у нея, че ѝ идеше да изкрещи.

Тялото ѝ отвърщаше на ласките му. Страстта превърна онова туптящо място между краката ѝ в нещо меко и горещо, а страховете ѝ от неизвестното се стопиха под порива на желанието. Почти не усети кратката пронизваща болка, когато той проникна в нея. Вместо това извика удовлетворена.

Господи, най-накрая...

Той лежеше върху нея, на скалата, между земята и небето, а къдриците му леко се вееха от вятъра, докато тялото му ту се приближаваше, ту се отдалечаваше от нейното. Колко е прекрасен! Колко красив! Обожаваше всяка бръчица по лицето му. Боготвореше допира на кожата му до своята, усещането от мускулите му при всяко ново проникване. Изведнъж изпита непознато усещане: потъваше, незнайно къде и нямаше сила, която да я спре.

Настървено отвърщаше на целувките му. Устните ѝ се разтваряха да поемат неговите. Бедрата му не спираха да се удрят в нейните и при всеки нов тласък изпитваше и наслада, и болка. Зарови ръце в косите му и се надигна да посрещне всяко негово сливане с нея. Страстта ѝ се бе отприщила.

Целият свят беше само наслада и радост. Целувките му галеха разголената ѝ душа — най-после преодоляла себе си и своята безпомощност и станала свободна.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Джейн, тази сутрин изгледаш разцъфнала, усмихната и хубава, истински хубава. Това ли е моята малка бледа нимфа? Това слънчево момиче с трапчинка на бузата и розови устни; с гладки като коприна кестеняви коси и искрящи очи с цвят на лешник?

(Очите ми, драги читателю, бяха зелени, но трябва да му простите грешката).

— Аз съм Джейн Еър, сър.

Шарлот Бронте

Майлс се пробуди бавно, а утринното слънце, което нахлуваше през прозореца, превърна всичко пред клепачите му в бяло. Главата му пулсираше, а събитията от предишния ден бяха обвити в мъгла.

Господи! От колко време е пьян?

Надигна се в леглото и забеляза разбърканите завивки до себе си. Докосна възглавницата и долови лек дъх на виолетки.

Стана полека, за да не изгуби равновесие. Заоглежда разхвърляните по пода дрехи: панталоните на една страна, ботушите — на друга, ризата, метната на стола. Наведе се, вдигна дамски чорап и се засмя.

— Брайън, веднага слизай от стената — дочу той в далечината гласа на Оливия.

Майлс се приближи до прозореца и погледна към розовата градина в момента, когато Оливия прегърна сина си и го смъкна от оградата. Завъртя го няколко пъти и жизнерадостният смях на момчето се разнесе в слънчевото утро.

Облече се набързо, макар да чувстваше главата си отделена от тялото, и изтича по стълбите. Прислужниците тихо сновяха наоколо и

с любопитство го изгледаха как прекосява коридорите. Зървайки Сали да го зяпа иззад една врата, той се спря и се навъси.

— Ела тук — нареди ѝ той.

— Само ако обещаете, че няма пак да ме замеряте с каквото ви падне.

Вдигна вежди слисано и вече по-меко повтори:

— Ела тук... моля те.

Тя неохотно се раздвижи, но спря на безопасно разстояние.

— Искам силно черно кафе. Ще го пия в сутрешната дневна.

Тя го изгледа странно.

— Сър... Тленните останки на майка ви са положени в сутрешната дневна.

— На май... Господи!

Продължи по коридора до кабинета. Развълнуван отвори вратата към градината. Оливия вече прибираше градинарската лопатка и ръкавиците си, а Брайън си играеше с камъчета. Майлс застана зад съпругата си, обгърна талията ѝ и я накара да подскочи от изненада.

— Добро утро — прошепна в ухото ѝ.

— Кой си ти? — попита тя с престорено строг глас.

— Съпругът ти, разбира се.

— А, така ли? Помислих дали не е конярят от съседното имение.

Срещаме се тук всяка сутрин в десет.

Той се засмя и отметна свободно падащите ѝ коси, за да разкрие извивката на шията ѝ.

— Не бях забелязал, че си слагаш одеколон с дъх на виолетки.

Извърна я към себе си. Очите му внимателно шареха по лицето ѝ и бавно отбелязваха удивителните промени, настъпили с жената пред него. Оливия сияеше, очите ѝ грееха като скъпоценни камъни, в разпуснатите ѝ коси се отразяваха слънчевите лъчи и им придаваха такъв меден отгънък, че му идеше да зарови ръце в тях. Но тя малко притеснено се усмихна и се отдръпна.

— Как си? — каза го почти официално.

— Всичко ми е като в мъгла — призна той.

— Положително — кимна тя и погледна към Брайън, който трупаше камъчета на купчина.

— Какво, по дяволите, е ставало тук вчера? Всички ме зяпат сякаш съм двуглав глиган.

— Май че вчера беше такъв. Нищо ли не си спомняш? — попита Оливия и тръгна към къщата.

— Спомням си отделни неща — отвърна той, крачейки редом с нея.

— Като например?

Той спря внезапно, хвана я за раменете и я извърна към себе си. Очите ѝ се разшириха, а розовите ѝ устни се разтвориха точно преди да я целуне; отначало — леко, после по-настойчиво, с което я накара да прималее и да затрепери. С устни почти до нейните той нежно пророни:

— Помня всичко важно.

— Какво точно си спомняш, господине? — настоя тя не по-малко нежно.

— Ами... Май не всичко... Постепенно ще ми изплува в главата... Но бих искал да се подсигурия с нови спомени...

Оливия успя да се измъкне от прегръдката му и подхвана:

— Майка ти...

— Ей сега ще направя нужното...

— Погрижих се за това вместо теб — прекъсна го тя. — Говорих с граф Уорик. Даде разрешение да положим Алисън в семейната гробница. До баща ти. — Хвана го за ръка и добави: — Свещеникът ще пристигне в два.

Положиха Алисън Кембъл до Джоузеф Уорик в гробницата на рода Уорик. Граф Уорик и съпругата му присъстваха, но останаха малко встрани; даваха да се разбере, че са тук заради Майлс, а не да отдадат почит на жената, която някога за малко не разруши семейство Уорик. Оливия стоеше до Майлс и това му даваше сили. Брайън, от другата му страна, го държеше за ръка.

Най-последно погребението свърши и всички заизлизаха от гробницата. Майлс хвърли поглед към брат си, който продължаваше да стои настрана. Погледите им се кръстосаха за миг, след което граф Уорик, следван от жена си, напусна имението.

С ръце в джобовете Майлс ги наблюдаваше как се отдалечават.

— Никога не съм си представял, че ще дойде — призна той пред Оливия. — Много съм му благодарен. Защо ли прави тази жертва за

мен?

— Не е ли странно как смъртта сближава приятелите?

— За мен и брат ми ли говориш, или за мен и теб?

— И за двете.

Тя му се усмихна и се отдалечи. Брайън остана, все така хванал Майлс за ръката.

Той се събуди внезапно; сърцето му биеше лудо, тялото му беше плувнало в пот. Само бледата лунна светлина разреждаше тъмнината. Сянка грейна до прозореца и привлече вниманието му.

Оливия, обляна в лунни лъчи.

— Съпруже, буден ли си? — прошепна тя.

Майлс се опита да избистри погледа си, премигна и отново направи усилие да разбере дали не сънува. Оливия стоеше до леглото, а косите ѝ се стелеха по раменете. На оскъдната светлина гърдите ѝ блестяха като алабастр.

Тя се мушна в леглото и протегна стройното си тяло до него, като прокара ръка по голите му гърди и надолу, където чаршафът закриваше слабините му. Той сепнато си пое въздух и улови китката ѝ.

— Ш-шшт... — Сложи коляно върху бедрото му. — Знаеш ли откога чакам този момент? — попита тя и закачливо захапа ухото му.

Той остана безмълвен. Не бе в състояние да отговори. Но тялото му го стори вместо него. Имаше чувството, че кожата му пламва. Протегна ръка към нея, но тя поклати глава и обгърна бедрата му със своите. Допря горещите си влажни слабини към неговите и се залюля напред-назад. Той простена и я сграбчи. Разнесе се гърлен смях, който само разпали желанието му.

— Мой ред е — прошепна непреклонно тя. Надигна се и леко се отпусна върху него.

Той обви тънката ѝ талия с ръце, а тя седеше над него, с отметната назад глава и сипещи се като водопад коси. Топлината и близостта ѝ го влудяваха, изпитваше неудържима необходимост да проникне в нея. Но нейното простенване го сепна.

— Заболя ли те? — попита той загрижено. Разкошните ѝ гърди се вдигаха и отпускаха с всеки неин дъх.

— Не — увери го тя. Хвана ръката му и я плъзна по одрасканите места по бедрата си. — Това е от трънаците вчера.

— О, съжалявам.

— А аз — не.

Тя се потопи в него бавно, като се наслаждаваше на дълбочината на всяко неизпитано досега усещане.

— Господи — пророни той. — Толкова ли груб бях с теб вчера?

— Не помниш ли?

Тя отново леко се залюля и той затаи дъх. Стисна очи. Дали не сънува? Но сънищата, от които се пробуди с разтуптяно сърце, не бяха толкова прекрасни. Там имаше нещо странно... Ох, да можеше да си припомни...

— Господи — простена той, когато тя подхвана своя ритъм и го накара да забрави всичко останало.

Писмото от баща ѝ пристигна след десет на следващата сутрин. Оливия пробяга по написаните с молив редове и почувства как земята зейва под краката ѝ, за да я погълне. Емили се завърнала в Девънсуик. Загубила детето на Кланрикард и той я изгони.

Откри Майлс и сина си в конюшните. Брайън, яхнал Алхабак, седеше изправен, а Майлс водеше коня в кръг. Гледката прониза Оливия.

Колко красиви бяха двамата заедно! Слънцето се отразяваше в тъмните им коси, а от възбуда лицето на Брайън бе поруменяло. И каква стойка само! Петите надолу, краката отпуснати, крехкото му телце безпогрешно следва движенията на жребеца. Нищо чудно в най-скоро време Майлс да го изведе на лов.

Зърнал майка си, Брайън махна с ръка за поздрав.

— Ей, виж какво ме научи татко — провикна се той. Татко?

Оливия погледна за реакцията на Майлс. Съпругът ѝ само се засмя и също ѝ махна, след което отново се обърна към Брайън.

— Гореве главата — изкомандва той. — Хубавите дами не трябва да разсейват добрия ездач!

Татко?

Оливия усети, че ѝ се завива свят и приседна на каменната пейка. След по-малко от миг Майлс вече стоеше до нея, без да откъсва загрижен поглед от лицето ѝ.

— Сякаш си видяла призрак — отбеляза той.

Тя погледна над рамото му. Брайън продължаваше да обикаля в кръг върху гърба на Алхабак.

— Не е ли опасно? — попита тя. — Толкова е малък. Ами ако падне?

— Е, все някога ще падне. Човек не се научава да язди, ако не счупи някой и друг кокал. — Майлс приседна на пейката до нея. — Изглеждаш разстроена. Ако е заради това, че язди Алхабак...

— Не, не е заради това — отвърна тя по-остро, отколкото възнамеряваше.

Все пак успя да откъсне очи от сина си и да забележи, че, облакътен на коленете си, съпругът ѝ гледа в земята.

— Може би не ти е приятно да ме нарича татко? — предположи той.

— Мислех, че ти възразяваш.

— За него е важно! Това е всичко. — Изведнъж вдигна глава и раздразнено продължи: — Не, не е вярно. Това, че ме нарича татко, означава много за мен. Понякога го гледам и си мисля...

Извърна глава към момчето.

— Какво си мислиш?

— Представям си, че е мой. Не бих могъл да го обичам повече, дори да е мой син. — Отново извърна глава, този път към нея. — Никога няма да ми го отнемеш, нали?

Имаше такава настойчивост, такава изискване в тона на Майлс, че Оливия не можа да промълви. В този момент се появи Густав с големите си, не по мярка обувки. В ръката си носеше писмо, което ритуално връчи на Майлс. Независимо от получените преди малко лоши новини за Емили, Оливия не успя да сдържи усмивката си от непохватността на момчето и почти не обърна внимание как Майлс отвори писмото и мълчаливо го изчете.

— Господи! — възкликна Майлс. — Боже Господи!

— Какво е станало? — попита паникьосано Оливия. — Съпруже, какво...

По лицето на Майлс огря усмивка. Страните му поруменяха от вълнение. Преди да се усети, полетя във въздуха. Зад тях Брайън, смъкнал се от гърба на Алхабак, припкаше бързо по алеята, за да се присъедини към неочакваната веселба. Майлс грабна и него. Въртеше

ги и не преставаше да се смее от цялото си сърце. Оливия чу собствения си смях да се слива с неговия.

— Ще ми кажеш ли все пак, господине, какво толкова чудесно е станало, за да разбере защо се смее като луда.

— Кажи ни, татко — настоя и Брайън, прегръщайки Майлс с всички сили.

— Богати сме! — изкрещя Майлс.

— Бо...

— Страшно богати! Господи, Оливия, ще ти купя всичките сини рокли и всичките най-скъпи парижки парфюми. Никакъв одеколон с аромат на виолетки за съпругата ми. А Брайън ще учи в най-престижните университети на света. Скъпи мои, оказах се прав!

Отново завъртя Оливия и Брайън, целуна Оливия по устните и направо я зашемети.

— Оказах се прав — повтори той.

— За кое?

— Мините. Открили са нов залеж, сърце мое. Най-големият залеж, открит в страната от сто години насам.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Някои са родени велики, някои постигат величие, а за някои то се изсипва като гръм от ясно небе.

Уилям Шекспир

Майлс и Оливия очакваха да заварят миньорите ликуващи. Вместо това видяха смълчани от ужас мъже, ридаещи жени и деца и десетина трупа на земята пред църквата.

— Експлозия!

От прага на странноприемницата Майлс наблюдаваше как изплашените и объркани миньори продължават да се суетят около входа на мината — някои с изгаряния по лицата, други с превързани глави, ръце или крака. Оливия и Джанет Хупър сновяха между тях, предлагайки помощ на нуждаещите се.

— Да — потвърди Джак Дилейни. — Тъкмо се поздравявахме за добре свършената работа, приказвахме как ще празнуваме довечера в „Белия Кон“, а в следващия миг... Адът се отвори под краката ни. Които бяхме по-далеч, успяхме да се измъкнем. Не всички обаче извадиха късмет.

— Експлозията от метан ли е?

Джак стана от стола и отиде до Майлс.

— Сър, вече четири месеца слизаме на онова ниво. И канарчетата в кафезите все пееха...

Канарчетата са пеели, помисли си навъсено Майлс.

— Къде е Макмилан?

— Замина нанякъде, сър.

Майлс изгледа Дилейни смаяно.

— Защо, по дяволите, не е бил на работа.

— Каза, че има задача в Нюбигин. Искал да наеме още миньори за новото ниво.

— Изрично му наредих да не наема нови хора.

— Само препредавам думите му, сър.

Майлс се обърна и попита:

— Всички ли са вече налице?

— Петима още липсват.

— Защо не са започнати спасителни операции?

— Мъжете се страхуват да копаят по-надълбоко. А и надали някой е оцелял. Ако попаднат на нови отровни газове...

— Експлозията не е причинена от газове, Дилейни. Самият ти потвърди, че канарчетата са пеели.

— Хората се страхуват, сър. Много просто. Мнозина загубиха бащи или братя... Всички сме приятели. — Лицето на Джак се удължи, когато добави: — Един от липсващите е Хърбърт Уолас.

— Ами ако са още живи?

Джак поклати глава.

— Мъжете отказват да влязат, сър. И без това приказват, че мините са омагьосани от елфи.

— Това са глупости. Защо се правят на деца.

— Повечето разправят, че не щат повече да работят за мините „Уорик“. Не ги интересувал новия залеж. Той нямало да възкреси умрелите.

— По дяволите!

Майлс напусна сградата и тръгна право към входа на мината. Грабна една кофа и пръчка и започна да удря по кофата с всички сили, докато миньорите постепенно излязоха от вцепенението си и му обърнаха внимание.

— Нужни са ми доброволци — обяви той. — Още пет души...

— Аз не влизам — обади се някой.

— Нито пък аз — добави друг.

— Не измряха ли достатъчно мъже в проклетите ти мини? — провикна се трети. — Какво искаш? Всички жени да останат вдовици, за да се увериш, че долу не е безопасно?

Майлс захвърли кофата.

— Това е ново ниво. Спазихме всички правила за безопасност.

— Мините са прокълнати!

Майлс изруга, обърна се и тръгна към входа, запретвайки ръкави.

— Майлс! — извика Оливия. Хвана го за ръката. — Нали не възнамеряваш да влизаш?

— Все някой трябва да го направи.

— Не можеш да се справиш сам!

— Хората долу може да са още живи.

— Тогава идвам с теб.

Той я погледна. Лицето ѝ бе изцапано, роклята — с петна кръв.

— В никакъв случай — възрази той.

В този момент се приближи Джак Дилейни, грабнал кирка в огромната си ръка.

— Слизам с теб, сър — обяви той и преди да стигне до входа, хвърли поглед към напрегнатите лица на миньорите. — Нашите бащи, братя и приятели са заровени там долу!

Едър мъж с привързана глава се приближи.

— К'во изведнъж се обърна, Джак Дилейни? Доскоро опяваше, че мините трябва да се затворят.

Дилейни пристъпи още крачка към Майлс и Оливия и се обърна към множеството:

— Преди по-малко от двадесет и четири часа се тупахте един друг по гърба и вдигахте тостове за Уорик, съжалявахте за неприятностите, които му причинихте преди няколко месеца и хвалехте решителността му да отвори новото ниво. — И вече по-тихо, продължи: — Аз бях един от най-върлите противници, признавам, но сега попаднахме на залеж, който ще осигури нас и децата ни до края на живота. Помислете в какво ще се превърне Гънърсайд.

Джанет Хупър стоеше и очите ѝ шареха от мъж на мъж.

— Мъжът ми и синът ми загинаха в тези мини. Те знаеха рисковете. Всички вие ги знаете.

Мъжете замърмориха недоволно и се размърдаха неспокойно.

— Бил Фостър! — провикна се Джанет, посочвайки мъжа, който преди минута заговори Дилейни. — Братовчед ти загина в оловната компания „Лондон“. Райли Дейвс, брат ти и тъст ти не загинаха ли в мините „Болтсбърн“ в Рукхоуп?

— И к'во от това? — сопна се Дейвс.

— Всички мини са опасни. — Джанет се обърна към Майлс и Оливия. — И аз ще сляза с вас.

Една жена, коленичила до ранения си съпруг, бавно се надигна и заяви:

— Ако моят Куинтън беше там, долу, и аз щях да сляза.

Полека-лека мъжете, които не бяха пострадали, се придвижиха към входа на мината, оставяйки зад гърба си разплакани съпруги и деца. Оливия погледна Майлс със свито от страх сърце.

— Моля те — едва прошепна тя, — не слизай.

Майлс ѝ се усмихна и я погали по бузата.

— Сърце мое, ако продължаваш да ме гледаш така, ще взема да повярвам, че наистина ме обичаш.

Наведе се, целуна я нежно по устните и по челото. И в следващия миг изчезна.

Минаха часове. Оливия сновеше напред-назад и ту помагаше на някой пострадал миньор, ту утешаваше някое скърбящо семейство. Страхът я сковаваше, а очите ѝ все се взираха във входа — кога най-сетне съпругът ѝ ще се появи, напуснал пъклените галерии.

Защо все още се бавеха мъжете, които се спуснаха да търсят дали има оцелели?

Плъзнаха слухове около причините за експлозията, но никой нищо не знаеше със сигурност. Ала с връщането на Макмилан от Нюбигин, в главата на Оливия се оформи шокиращо и грозно подозрение.

Макмилан не се върна сам.

Придружаваше го Джосая Лубински и не след дълго усилията му да повдигне духа на мъжете и да ги извади от вцепенението дадоха резултат. Той застана пред гневните и ядосани, близо двеста, миньорски семейства, пред собствениците на магазини, ханджията, фермерите, селяните и заяви:

— Обещавам, че подобно нещо никога няма да се случи, ако работите за мен. От три години насам в моята компания няма злополука, срутвания или експлозии, благодарение на внедрените най-съвременни обезопасяващи уреди.

Оливия наблюдаваше с колко напрегнати лица миньорите слушаха безогледната манипулация на Лубински и тогава взе своето решение.

Оливия се спусна към новото ниво по тесните релси за камионетките. Вече шест часа горе не бяха чули нищо от спасителната

група. Някои предполагаха, че отровните газове са довършили и тях. Други — че са загинали под нови срутвания. Откакто пристигна Лубински, всичко тръгна от лошо към по-лошо.

Задъхана от липсата на достатъчно кислород, Оливия спря. По тялото ѝ нямаше сухо място. Краката я боляха от постоянното препъване в камъните. Капещата от свещта лой изгаряше пръста ѝ.

Къде е съпругът ѝ? Да не би в тъмното да се е объркала и да е поела в грешна посока? Дали на новото ниво има и разклонения? А може би вече е закъсняла. Не, той не може да е мъртъв!

Погледна назад, откъдето беше дошла. Тъмнина и тишина. Напред — тъмнина и тишина. Помоли се паниката да не я лиши от възможността да разсъждава трезво.

И изведнъж чу някакъв звук.

Не смееше да диша.

Сетивата ѝ се изостриха, а сърцето ѝ лудо заби.

Тя хукна напред по релсите. Очите ѝ шареха, ушите ѝ се напрягаха, умът ѝ се бореше да разсъждава ясно. И тогава отново чу шум!

— Господи, Господи... — шепнеше тя, тичайки още по-бързо, защото вече по-ясно долавяше приглушен мъжки говор и удари на кирки.

Най-сетне различи светлинка пред себе си, която ставаше все по-ясна и по-ясна и накрая сенките върху стените се превърнаха в човешки фигури.

— Майлс! — извика тя. — Къде си?

Майлс изневиделица изскочи пред нея.

— Какво, по дявол... Оливия?

Тя се засмя облекчено, хвърли се на врата му и изпусна свещта. Той я притисна силно към себе си.

— Те казваха, че си мъртъв — едва пророни тя.

— Уморен, но не и мъртъв. — Отстрани я малко. Лицето му изглеждаше изтощено, но спокойно. — Живи са. Всеки момент ще стигнем до тях. — Изведнъж се намръщи и я попита: — Къде са другите?

Не отговори.

— Слязла си тук сама! — гневно рече той.

— Налагаше се. Горе има проблеми. — Оливия преглътна и се опита да си поеме въздух. — Макмилан се върна от Нюбигин и то не сам... Доведе и Лубински със себе си.

При появата на Майлс пред входа, тълпата се люшна от пристрастия и колебания. Той тръгна право към Лубински. Една жена се изпречи на пътя му и се развика:

— Мъжът ми, сър. Намерихте ли мъжа ми?

Някакъв мъж я сграбчи й я притегли обратно, а тя продължи да ридае. Лубински бавно се извърна и очите му се разшириха, когато съзря Майлс — мръсен, потен и окървавен — да го приближава с бавни, уверени и заплашителни крачки. Лубински първо се сепна, после се обърка, накрая се изплаши.

В този момент Боб Макмилан изплува от вечерните сенки и застана между Майлс и Лубински, препречвайки пътя на Майлс. Изправен лице в лице с управителя си, Майлс го изгледа гневно и просъска:

— Защо, но дяволите? Работиш за семейството ми от осем години. Извадихме те от мините и те направихме Старши.

— Не го приемай лично, сър. Съвсем честно се отнасяше с мен. Но човек трябва да мисли за бъдещето си, а господин Лубински ми предлага дял от цялата работа.

— Дял от нищо възлиза на нищо, Макмилан. Нямам никакво намерение да продавам. Защо да го правя, когато току-що попаднахме на нов залеж? Лубински няма достатъчно пари да ми плати сегашната стойност на тези мини.

— Ако нямаш хора, които да измъкват рудата, сър, мините нищо не струват.

Оливия застана до Майлс и го хвана за ръката. Той й хвърли бегъл поглед, преди да извърне очи към Лубински.

— Значи така: настройваш хората срещу мен и ме принуждаваш да продам мините на нищожна цена, така ли?

Лубински само сви рамене и пресилено си придаде важност. Сивите мустаци, увиснали към брадичката, правеха лицето му още по-едро. Той пхна палци в жилетката на костюма си и се усмихна.

— Е, разполагаш и със средствата на съпругата си.

Майлс посегна да го удари, но Макмилан го прихвана отзад и така силно го метна на земята, че го остави без дъх. Чу как Оливия

изпищя, усети ритник в гърба, а устата му се изпълни с пръст.

С крак върху гърба на Майлс Макмилан обяви:

— Смятам, че е най-добре да оставим миньорите сами да решат за кого искат да работят, а сър?

— Копеле — просъска Майлс. — Ако тези тук си тръгнат, ще наема нови.

— Според мен няма така лесно да се уреди. Особено като се знае как тези мини се славят със срутвания и експлозии. Почти нищо не може да се направи, докато господин Лубински не вземе нещата в свои ръце и не гарантира сигурността на хората.

Майлс затвори очи и се постара да мисли за нещо друго, а не за болката в гърба, за безпомощността и раздразнението си. Беше толкова близо до целта, доказа — не само на себе си, но и на Оливия и Брайън — че ще успее, в продължение на няколко часа се опияняваше от мисълта, че оттук нататък той ще дава на обичните си хора...

— Ей, Старши — чу се глас от тъмнината, — т'ва ли ти е отношението към джентълмен като господин Уорик. И то след кат' рискува живота си за приятелите ни.

Тълпата притихна: от мината излезе Джак Дилейни, сграбчил кирката като оръжие, следван по петите от оцелелите от срутването.

Чу се радостен женски писък, някаква жена изхвъркна от тълпата и се спусна към усмихнатия си мъж. Той я взе в отмалелите си ръце и дори се постара да я завърти във въздуха. Миг мълчание, а после — радостни възгласи. Изчезналите бяха спасени! Мъже, жени и деца се завтекоха напред и обгърнаха оцелелите като море.

Лубински се намръщи и бавно отпусна ръце. Макмилан разхлаби хватката, с която държеше Майлс и се отдалечи, като гледаше тревожно ту Лубински, ту миньорите. Оливия с лакти си проби път през тълпата, свлече се на колене до Майлс, и положи главата му в скута си.

Дилейни скочи на купчина дърва и търпеливо изчака и последният радостен възглас да заглъхне. Всички очи се приковаха в него.

— Питам ви кой собственик би рискувал живота си, за да спаси тези мъже? Лубински ли? Май грешите. Бас държа, че щеше да изпрати всички ви долу, но той никога не би слязъл. Трябва ли да ви

напомням, че самите вие бяхте готови да отпишете тези мъже? Ако не беше Уорик те щяха да умрат.

— Но злополуките... — обади се високо някой.

Хърбърт Уолас изкуцука до Дилейни, пое подадената му ръка и се качи до приятеля си.

— Искате ли да чуете какво ще ви каже Уолас за злополуката! — попита Джак.

Хърбърт вдигна нещо почерняло и безформено.

— Не е никаква злополука — обяви той. — Попаднахме на това, докато се мъчехме да излезем.

Миньорите се приближиха.

— Динамит — поясни Уолас.

— Това какво общо има с експлозията? — чу се глас.

— Всичко — отвърна Джак. — Експлозията е предизвикана от динамит.

— Никога не съм чувал за... динамит — провикна се мъжки глас.

— Патентован е миналата година от шведския химик на име Алберт Нобел. Тъпкано е с нитроглицерин, а всички сме наясно какво прави той. Този динамит е поставен там, за да саботира работата ни на новия залеж. Познавам само един мъж, който използва динамит при разработването на мините си. Това е Джосая Лубински.

Лубински започна да отстъпва и потърси помощ в Макмилан, който все още стоеше неподвижно, готов всеки момент да побегне.

— Идиот! — изрева Лубински. — Не съм ти казвал да стигаш до такива крайности. Исках само малко да ги посплашиш.

Майлс бавно се надигна и се освободи от Оливия. Джанет Хупър се появи изневиделица, прегърна я през раменете и ѝ попречи да последва съпруга си.

— Копеле такова — изкрещя Майлс и се устреми към Лубински, който продължи да отстъпва, но се натъкна на стената, образувана от миньорите. — Значи ти си бил през цялото време... Всичките тези злополуки... Толкова удобни „злополуки“. Какво от това, че от време на време някои миньори умират? Бас държа, че ти си повлиял да прекъснат кредитите ми, за дървен материал. Вие с Макмилан сте били комбина и сте проваляли всичките мерки за безопасност. Сега разбирам, че Макмилан е разпространявал и слухове колко нещо и умело ръководиш мините си.

Пот изби по челото на Лубински, но той все пак успя да поклати глава:

— Никога не съм казвал на Макмилан да жертва живота на хората. Подкрепи ме, Макмилан!

Всички глави се извърнаха към Макмилан. Той започна да отстъпва, но миньорите вече го заобикаляха с кирки и лопати в ръце.

— Някой да извика шерифа — провикна се Майлс.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

*— Животът ми без теб е тъмнина —
възкликна той. — Искам... Искам да ми позволиш
да ти повтарям, че те обичам, че те обичам.*

Томас Харди

Оливия и Майлс се прибраха в Брейтуейт едва по пладне на следващия ден. Оливия се рееше в мъглата на безсънието, изтощена от страха за съпруга си и мъката по загиналите миньори. Подобно на Майлс, с нетърпение очакваше да се отпусне във ваната с топла вода.

Но ги посрещна угриженото лице на Бертрайс.

— Не знаех какво да правя, момичето ми — проплака дойката. — Тя нахълта тук без предупреждение и каза, че си й разрешила да го вземе.

Оливия хвана разтрепераните рамене на възрастната жена.

— Бертрайс, за кого приказваш?

— За Брайън.

Ледени тръпки преминаха по гърба на Оливия. Майлс сграбчи свирепо Бертрайс.

— Какви ги приказваш? Какво е станало? Говори по-ясно, по дяволите. Къде е Брайън?

С пребледняло лице и зачервени очи Бертрайс промълви:

— С Емили. Пристигна тук вчера следобед и каза, че има разрешение от вас да го изведе на разходка. Обеща да го върне в Брейтуейт до час.

— Господи... — простена Оливия и се отпусна в ръцете на Майлс.

— Когато не се появи, изпратих господин Фаулс в Девънсуик. Тя му обяснила, че Брайън иска да прекара нощта при нея и ще го върне рано сутринта. Все още го няма. Отново изпратих господин Фаулс... — Бертрайс пак се разрида.

Останала без дъх, неспособна да разсъждава логично, Оливия се извърна и пое по дългата извита алея. След наситената със събития нощ, прекарана в страх, сутринта ѝ се видя толкова приятна. В този миг обаче светът притъмня — очите ѝ не виждаха нито разцъфналите в градината лилави иглики, нито белите маргарити, поклащани от всеки повей на вятъра.

Постепенно някакви гласове стигнаха до съзнанието ѝ.

„... докарайте каретата“, „Ще отида до Девънсуик...“, „Ще проклина денят, в който се е родила“, „Ще я съдя за отвлечане...“. Ръцете на Майлс я обгърнаха. Притисна главата ѝ към гърдите си и я погали по косите. Едва тогава тя си даде сметка, че тихо риде.

— Успокой се — нашепваше той в ухото ѝ. — Всичко ще се оправи. Ще намерим сина ти и ще го доведем вкъщи. Кълна ти се, Оливия, няма да допусна и косъм да падне от главата му.

Тя се опита да поеме въздух и да се вслуша в учестения ритъм на сърцето на съпруга си, като се надяваше така да успокои надигация се у нея ужас. Не, Емили не би наранила Брайън. Емили може да е всякаква, но не би убила дете.

Позволи на Майлс да я отведе в къщата. Влязоха в най-близката дневна и той нареди на прислугата да донесат горещ чай за Оливия.

Оливия обаче поклати глава и възрази:

— Нищо не искам.

Майлс я наблюдаваше, а сърцето му се късаше. Тялото ѝ бе сковано. Преживя такива страхове за него предишния ден, но онова, което изпитваше сега, беше нещо повече от страх. Върнаха се в Брейтуейт с една-единствена мисъл: да споделят новооткритото си щастие с нейния... с техния син.

И изведнъж...

Арманд влезе в стаята.

— Сър, каретата е готова. — Съси вежди и добави: — Вероятно ще се преоблечете преди да тръгнете.

— Няма време.

Майлс тръгна към вратата, а Оливия се отърси от унеса си.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Да се видя с баща ти.

Тя скочи.

— И аз идвам.

— В никакъв случай.

Лицето ѝ бе бледо като платно, а тюркоазните очи — като езера от неизплакани сълзи.

— Мислиш ли, че съм в състояние да стоя тук и да не знам какво става с Брайън? Ако открием Емили аз трябва да застана срещу нея. Тя никога не би те послушала.

Майлс обгърна лицето ѝ с ръце и попита:

— Защо, по дяволите, е направила подобно нещо? Никога пет пари не е давала за Брайън.

— Тя е... объркана и разстроена — опита се да обясни Оливия. — Емили е пометнала и Кланрикард възнамерява да се разведат. Отпратил я е вкъщи в Девънсуик.

— Но какво общо има това с Брайън?

Оливия извърна поглед. Мина доста време, преди да успее да проговори.

— Опасявам се, че е... отчаяна. Очевидно е преживяла огромен шок и разочарование от загубата на детето и провала на брака. Жени в подобно състояние обикновено не знаят какво правят...

— Способна ли е да го нарани? — прекъсна я той. Лицето ѝ стана още по-бяло и той я разтърси. — Отговори ми, Оливия! Емили готова ли е да нарани Брайън по някакъв начин?

— Не. По-скоро иска да го задържи.

След като ги накара да чакат половин час във фоайето на Девънсуик, лорд Девъншир прие Оливия и Майлс в дневната за официални посетители. Майлс беснееше и Оливия направи всичко по силите си да му попречи да не се нахвърли върху объркания ѝ баща.

Застанала лице в лице срещу баща си, Оливия заговори колкото се може по-спокойно:

— Кажи ми къде отведе Емили Брайън.

— Откъде, по дяволите, да знам! — отвърна той, като се потеше обилно.

Кръглите му очички изглеждаха някак хлътнали и шареха неспокойно.

— Лъжеш, татко — обвини го тя.

— За Бога, защо ми е да лъжа? Това момиче полудя, откакто Кланрикард я изгони и само говори за съпрузи, деца и бебета... Дори насън. Честна дума, вече изобщо не познавам това момиче. — Сведе

очи и промърмори уморено: — Май никога не съм я познавал. Емили се е превърнала в...

— В какво, татко?

— Непозната. Чудовище. Засипа ме с куп обвинения: очаквал съм прекалено много от нея... обичал съм я единствено, защото ми напомняла на майка ви, „задушавал“ съм я от внимание.

Девъншир се отпусна на дивана. Оливия се настани до него и взе ръката му.

— Моля те, татко, ако имаш представа къде го е отвела — кажи ми.

Той се извърна да я погледне. По лицето му се изписа пълно объркване, в очите му се четяха хиляди въпроси и прозираше някакво съжаление.

— Какви неща само ми наговори за себе си...

— Татко — прошепна Оливия и стисна ръката му, — моля те.

— Истина ли е, каквото ми каза тя? По дяволите, кажи ми, Оливия! Емили способна ли е да извърши такива неща? Всичките тези лъжи... Измами... Колко пъти си я прикривала? Защищавала? — Той покри сивкавото си лице с ръце и се разхлипа. — Колко ли съм те наранил... Колко пъти те обвинявах, присмивах ти се, засрамвах те. А ти през цялото време си защитавала сестра си и мен, защото си била наясно, че истината за нея ще ме съсипе...

Оливия нежно отмести ръцете на баща си от лицето му. Опита се да се усмихне.

— Всичко е простено, татко. Само ми помогни да намеря Брайън.

Очите му се взряха в нейните.

— Ако бях и наполовина за теб и Емили това, което си ти за Брайън, всичко това нямаше да се случи. — Той премигна и сълзите се стекоха по бузите му. — Е, добре... — проговори той дрезгаво. — Тя спомена нещо за пикник на скалата... След това възнамерявала да върне момчето на истинския му баща...

Майлс наблюдаваше околността от прозореца на каретата, стараяше се да се съсредоточи върху хълмовете и долините и се опитваше да се успокои. През последния половин час съпругата му

стоеше като ледена статуя срещу него и гледаше право напред, отпуснала ръце в скута си, сякаш него го нямаше. Оливия изпадна в шок, когато баща ѝ съобщи, че Емили възнамерява да търси бащата на Брайън.

Като затвори очи и облегна глава назад, Майлс се постара да диша спокойно. Неволно стисна превързаните си ръце в юмрук и трепна от болката. Всичко е толкова объркано. Защо Оливия отказа кочияшът да ги закара до Маргроув, където Емили била завела Брайън на пикник? Но не този въпрос изгаряше съзнанието му.

Погледна съпругата си. Всички кости и мускули го боляха от умора и безсъние. Чувстваше се изтощен до крайна степен.

— Искам истината — пророни той тихо.

Оливия успя съвсем бегло да му се усмихне. Леко докосна бузата му с пръсти.

— Прости ми, но умът и сърцето ми са объркани. Не знам откъде и как да започна. Все си мисля, колко щастливи бяхме напоследък... Как ти истински се привърза към Брайън, как успя с мините. Всичко е от моята глупост. Трябваше да се досетя, че рано или късно ще се стигне дотук. Беше неизбежно. Знаех го, и въпреки това се молах да се отложи за цял живот, или поне докато любовта ни укрепне достатъчно, че да преживее бурята, която истината ще предизвика.

Майлс продължи да седи облегнат назад.

— Оливия, сърце мое, знаеш ли къде е отишла Емили? И ако знаеш, в името на Бога, кажи ми.

— Както каза татко, да види бащата на Брайън — отвърна тя, като го гледаше, без да мигне.

— Значи... Най-после ще узная кой е той.

— Опасявам се, че повече не мога да крия от теб. Искрено се надявам да не ме намразиш до дъното на душата си. Когато открием Брайън, всичко ще се изясни.

Продължиха пътя си мълчаливо. Оливия гледаше залязващото слънце, а Майлс изучаваше свършения профил на съпругата си, докато сгъстяващите се сенки не затвориха натежалите му клепачи.

Сънуваше, как Оливия, която мисли, че е заспал дълбоко, най-после дава воля на сълзите си и постоянно нашепва: „Не искам да загубя нито единия, нито другия. Няма да го понеса. Вие двамата сте всичко, което имам на този свят“. И му се присъни как сънено ѝ

отговаря: „Ще убия всеки, който се опита да ме раздели с единия или другия от вас“.

— Сър?

Той се събуди. Оливия беше изчезнала. Каретата беше спряла.

Кочияшът, облечен в най-хубавата си ливрея, стоеше до вратата и го гледаше загрижено. От къщата зад него струеше светлина. Майлс сковано се надигна, раздвижи вдървения си врат и попита:

— Къде е съпругата ми?

— Вече е вътре, сър.

Разтърси глава, за да избистри мислите си, зърна познатата входна врата и слезе от каретата.

При влизането на Майлс, Оливия, коленичила във фойето, притискаше Брайън силно към себе си. Тя чу приближаващите се стъпки и бавно вдигна очи, когато той застана до нея. Личеше колко е объркан, но и облекчен, че я заварва с Брайън.

— Къде е Емили? — попита той.

— В сутрешната дневна — отвърна Бертрайс от коридора.

Дойката бързо отиде до Оливия и прегърна своите повереници. Лицето ѝ изглеждаше напълно спокойно, но и решително.

Без да проговаря, Майлс бавно тръгна към сутрешната дневна, а стъпките му отекваха в тишината. Оливия нямаше сили да го наблюдава, но от внезапно настъпилата тишина, тя се досети, че той е стигнал до стаята и се е изправил пред сестра ѝ.

— Затвори вратата — долетя гласът на Емили от далечината.

— Какво, по дяволите, става? — настоя Майлс. — Би трябвало да те арестуват за отвлечане.

— Казах да затвориш вратата, по дяволите.

След дълго колебание бравата щракна.

Оливия бавно се надигна; сложи ръка върху главата на Брайън, а той продължаваше да се притиска към нея, заровил лице в полите ѝ. Оливия погледна към Бертрайс, която посегна да го вземе. Той се дръпна и се вкопчи още по-силно в Оливия.

— Хайде — прошепна Оливия и му се усмихна насърчително. — Иди с Бертрайс. По-късно ще почетем. Обещавам.

Най-после Брайън позволи на дойката да го изведе от фойето, а Оливия, почти без дъх, тръгна към затворената врата на сутрешната

дневна. Приглушените гласове постепенно станаха по-ясни и най-накрая Оливия бе в състояние да чува всяка дума на Емили.

— Загубих детето на Кланрикард и докторът каза, че ако се опитам да имам друго дете, би било равно на самоубийство. Тогава съпругът ми ме изгони и обяви, че с брака ни е свършено. Отначало се паникьосах. Наистина мислех, че ако му дам някакво дете — каквото и да е дете — той ще го приеме като свое. Все още смятах, че ме обича достатъчно, за да приеме сина на друг мъж за свой. Е, оказа се, че греша, но истината вече бе излязла наяве.

— За какво, по дяволите, бръщолевшиш? — недоумяваше Майлс.

— Аз съм майката на Брайън!

Оливия затвори очи. Усети как колената ѝ се подгъват, а лицето ѝ пламва. Обзе я такъв страх, че не можеше да диша.

— Ти си полудяла — долетя гласът на Майлс. — Оливия е...

— ... негова леля. Нито повече, нито по-малко.

Тишина.

„О, Господи, няма ли да свърши тази тишина? Защо той не казва нищо?“

Най-после дрезгаво и напрегнато, той обяви:

— Ти си лъжкиня.

— Нали знаеш каква е Оливия? Вечно се жертва за другите. Става съвсем досадна от време на време. Никога няма да узнае колко съм я ревнувала на моменти. О, не защото е хубавица. Изобщо не може да се сравнява с мен. Но мразех начина, по който татко винаги е хвалил интелекта ѝ. Ненавиждах това, че слугите я уважават. Не понасях как смело се изправя пред всякакви кризи и ги преодолява, без да пророни и сълза. На моменти ми се е искало да не съм толкова красива, но да съм умна като нея. И толкова смела. Дори във фарсовата си женитба прояви достойнство, макар да знаеше, че се обвързваш с нея по една-единствена причина — зестрата ѝ. И въпреки всичко... Та тя намери изход дори от странните ви взаимоотношения. Говори се, че ти и Оливия сте станали много... близки. За пръв път в окаения ѝ живот тя е щастлива. Не е ли невероятно, че се впусна във всичко това заради мен... А сега, също така заради мен, всичко ще свърши.

Оливия бавно отвори вратата. Застана на прага и като улови погледа на Емили пророни:

— Емили, никога за нищо не съм те молила. Но сега ще го сторя. Умолявам те от цялото си сърце. — За миг Оливия притвори очи и горещо се помоли сълзите ѝ да не рукнат. Никога не бе виждала такава омраза върху лицето на сестра си, толкова злорадство. — Заради Брайън. Заради мен. Пожали ме. Не мога да ги загубя сега.

Емили се надигна от стола и прекоси стаята като розово облаче от тафта и бели дантели. Светлите ѝ коси бяха прибрани на тила в черна мрежичка и стегнати с черна панделка. Хвърли се на врата на Майлс и забърбори:

— О, Майлс. Ти винаги си ме обичал. Онзи ноемврийски ден, когато откликна на писмото на баща ми... Нали сам каза, че си решил, че е от мен? Ожени се за нея, само защото е моя сестра. Много добре знаеш защо се омъжих за Кланрикард. Само заради парите му, уверявам те.

Майлс се обърна към Оливия. Загледана в любимото лице, тя копнееше да го докосне за последен път, да го помоли за прошка...

— Тя твърди, че е майка на Брайън — проговори той.

Оливия се опита да се усмихне, да кимне. Но не успя да стори нито едното, нито другото; виждаше само обърканото лице на съпруга си и сърцето ѝ се късаше.

— Направих онова... което мислех, че е най-добро за всички. Татко имаше такива планове за Емили... Такива възвишени мечти как ще се омъжи тя. За себе си бях убедена, че никога няма да се омъжа. Прекалено обикновена съм. Изискванията ми към живота са прекалено скромни. А и — продължи тя, като го гледаше право в очите, — обичах само един мъж. След като не можех да го имам, не бях готова да се задоволя с никой друг. Нали разбираш, че бременността на Емили бе истинско чудо за мен. След като нямаше начин да се омъжа за мъжа, когото единствено обичам, поне щях да съм майка на сина му... И да обичам детето с цялото си сърце.

За момент Майлс я гледаше, без да трепне. Лицето му постепенно пребледня, тялото му се вдърви. Хиляди чувства преминаха по красивите му черти през тези няколко мига. Объркване. Гняв. Недоверие. И всяко раздираше душата на Оливия като нож.

Хвана я за раменете, но болката, която го заливаше му попречи да проговори.

Без да откъсва очи от неговите, тя тихо промълви:

— Ти си бащата на Брайън.

— Емили...

— ... е неговата майка. Никога не е бил истински мой.

Емили се вряза между тях и хвана Майлс за ръцете.

Лицето му бе каменно.

Милостиви Господи, мина през ума на Оливия, как ли само ме мрази! Започна да отстъпва към вратата.

Усмивката на Емили леко повехна пред втренчения взор на Майлс, но тя все пак успя да каже:

— Нали разбираш защо не те уведомих, Майлс, скъпи? Мислех само как да избягам от баща си, преди той да научи за нас двамата... и нашето дете. Тогава Оливия предложи да отидем във Франция, докато се роди детето. Така никой нямаше да узнае. Щях да го оставя за осиновяване. Едва като се настанихме в Ле Сабъл д'Олон, на Оливия ѝ хрумна идеята да каже, че детето е нейно. Това, разбира се, бе идеалното решение. Репутацията ми щеше да е спасена. Съдбата се намеси, когато баща ми реши точно ти да се омъжиш за Оливия. Но мисля, че ще се съгласиш, нашето семейство трябва да се събере. Майка. Син. И баща...

В коридора Оливия завари Арманд, Сали, Жак, Густав и останалите скупчени в сенките. Бяха смутени и загрижени.

— Оливия! — долетя гласът на Майлс.

Тя замръзна.

Той отново извика:

— Погледни ме!

Вдървено, тя се подчини. Майлс стоеше в дъното на коридора със стиснати юмруци. Изцапаната и скъсана риза висеше на раменете му. Прекрасните му тъмни коси се сипеха по челото и якичката. Помисли си, че в този миг той е най-прекрасното същество, което някога е познавала; намираше го за по-красив, отколкото преди години, когато за пръв път го видя на скалата Маргроув; тогава само си фантазираше как някога ще го обича, прегръща или ще се омъжи за него.

— Вярно ли е? — прозвуча прегракналият му глас. Дори от разстояние виждаше тъмните му насълзени очи. — Брайън мой син ли е?

Тя кимна и успя да пророни:

— Да.

Емили изскочи от стаята и се притисна към него. Не се въздържа да обясни:

— Ние, разбира се, ще се венчаем.

Той грубо я отмести и тръгна по коридора към Оливия, която изведнъж усети, че няма никакви сили, за да побегне. Ако е решил да я убие заради измамата, нека го стори. Предпочита да умре, отколкото да живее и да знае, че я ненавижда, защото го е обичала.

Той спря пред нея и се опита да подреди мислите си, преди да проговори.

— Защо не ми каза?

— Страхувах се... Когато се венчахме, даде съвсем ясно да се разбере, че не ме обичаш. — Раменете ѝ се разтресоха. Не можеше да се спре. Сякаш всичките ѝ сили я напуснаха, коленете ѝ поддадоха и тя седна на пода, зарови лице в ръцете си и се разрида — открито, засрамена от хлипането и възмутена от сълзите, които се стичат между пръстите ѝ. Все пак успя да продължи: — След това се опасявах, че ако узнаеш истината, ще ме осъдиш, задето съм те измамила. После се утешавах, че ще останеш при мен, докато се нуждаеш от парите ми, но знаех също, че попаднеш ли на новия залеж — както и стана — ще бъдеш невероятно богат и няма да имаш нужда от мен. Както и стана.

Майлс бавно коленичи до нея и обгърна лицето ѝ с ръце.

Сълзите свободно се лееха от очите ѝ.

— Вие двамата сте мои, по дяволите — изхлипа тя. — Може и да не съм родила Брайън, но го отгледах! Обичах го. Нямах да го обичам повече, дори ако бе излязъл от моята утроба. Той е част от мъжа, когото обичам. Той е част от... теб.

Опита се да си възвърне бистрия ум. Вбесена, че показва внезапно обзелата я слабост, Оливия отблъсна ръцете на съпруга си и се опита да стане. Той я прегърна, притисна я силно към гърдите си, а ръката му се зарови в разпилените ѝ коси. Оливия затвори очи и си позволи да се наслади на усещането от тялото му. Поне за последно...

Най-сетне прошепна:

— Пусни ме. Емили е първоначалният ти избор. Някога държеше на нея. Ожени се за мен само заради парите. Просто една сделка. Е, може и да си се попривързал към мен, защото нямах друг избор. Но сега вече не е така. Няма жена в Англия, която да не би искала да стане

твоя съпруга. Нима не виждаш, Майлс? Сега започваш отначало. Ще се ожениш за жена, която обичаш и ще го направиш поради всички причини, заради които човек се жени.

Емили стоеше неподвижна на прага. Усмихна се победоносно и тръгна по коридора, но Арманд и Густав ѝ препречиха пътя и я хванаха за ръцете.

Тя изсъска:

— Как смеете! Веднага ме пуснете! Кой си въобразявате, че сте?
— Впери блеснал поглед в Майлс и извика: — Направи нещо, идиот такъв!

— О, точно това възнамерявам, Емили.

Усмихна се, огледа струпалата се в коридора прислуга, по чиито лица се четеше загриженост. Сали го гледаше гневно с ръце на кръста. Бонето ѝ се бе килнало и червеникавите кичури се виеха по раменете. Жак стоеше нащрек с изцапани от брашно ръце. Майлс вдигна поглед нагоре и видя Бертрайс, застанала на площадката с Брайън на ръце. Пое си дълбоко въздух.

— Призовавам ви за свидетели, че аз, Майлс Кембъл Уорик, в ясно съзнание... — извърна се отново към Оливия, чието сърце се разтрепери, когато го видя да коленичи пред нея и да взима ръката ѝ в своята, — ... и от цялото си сърце умолявам Оливия Девъншир Уорик, майка на сина ми, да се омъжи за мен... и да бъде моя съпруга... моя любов... моя единствена любов... до края на земните ни дни.

Оливия затвори очи. В този миг долетя детско гласче:

— Кажй „да“, мамо, иначе няма с кого да си играя на Черен Рицар.

— О... — Оливия въздъхна дълбоко. — Да.

Венчавката се състоя в розовата градина на имението Брейтуейт Хол сред стотиците разцъфнали пъпки, които изпълваха юнския въздух с аромата си. Небето бе безоблачно и невероятно синьо.

Триста души присъстваха на церемонията. Оливия раздаде до една сватбените панделки. Пристигнаха хора от Гънърсайд, от Мидълхам, от Лондон. Пръснаха се из обширните градини на Брейтуейт и станаха свидетели как Оливия — с леко замрежени очи — и Майлс стоят на специално издигнатата платформа и повтарят вече

дадения обет пред свещеника. Когато Майлс надяна масивната златна халка на пръста ѝ, миньорите нададоха радостен възглас.

Жак бе на седмото небе от щастие — гостите не преставаха да се възхищават и хвалят седеметажната сватбена торта и шампанения пунш. Арманд се оплакваше, че ще се наложи да построят ново крило към къщата, за да се поберат всички подаръци, а на Сали ѝ се замота главата от изпитото шампанско, останало по дъното на чашите.

Празненството отшумяваше. Оливия и Майлс застанаха един до друг и се ръкуваха с всички гости. Като кум на Майлс, граф Уорик стоеше до него. Джанет бе шаферка на Оливия, но на моменти се отдалечаваше и потъваше в задълбочени разговори с Чарлз Фаулс, който с огромна наслада ѝ обясняваше как се ръководи конюшня.

По едно време, за смайване на Оливия, Брайън се вкопчи в люта схватка и падна на земята заедно с най-големия син на граф Уорик — Патрик. Майлс и Дамиен ги разтърваха, а Бони и Оливия наблюдаваха съпрузите си неодобрително, когато изправиха отново двете момчета едно срещу друго.

— Ей — провикна се някой, — залагам на Брайън.

— А аз на Патрик!

— Не се подвеждайте — обади се трети. — Ще завършат наравно.

Фредерик Милхауз, Филип Фитцпатрик и Кларънс Нютън — приятели на граф Уорик и Майлс — наобиколиха момчетата и заспориha кой от братовчедите ще победи. Майлс и Дамиен се изгледаха изпитателно и продължително, после избухнаха в смях. Дамиен подаде ръка на Майлс с думите:

— Добре дошъл в семейството, господин Уорик.

След като гостите се разотидоха, както си е по обичая, прислугата на Брейтуейт се нареди, за да получи малки подаръци от Оливия: камериерките — нови бонета и престилки, мъжете — ръкавици. Всички изглеждаха доволни и пожелаваха на Оливия и Майлс дълъг и щастлив живот. Накрая остана само Бертрайс, която се луташе и сякаш търсеше нещо.

Майлс смигна на Оливия и се провикна:

— Ела тук, Бертрайс.

С разчорлени сиви коси старицата прекоси коридора и застана пред него. Гледаше го недоверчиво.

— Приготвил съм ти нещо.

Очите ѝ се разшириха от изненада и радост.

— Брайън!

Брайън влезе в стаята, като едва крепеше дебела оранжева котка в ръцете си. Очите на Бертрайс се напълниха със сълзи и тя изръкопляска от възторг.

— Господи — възкликна тя, — намерили сте...

— ... котенцето ти — завършиха вместо нея Оливия, Майлс и Брайън.

Оставиха мъркащата котка в протегнатите ръце на Бертрайс и Майлс подметна:

— Не се съмнявам, че заедно с Брайън ще намерите начин да забавлявате котето през останалата част от вечерта, нали скъпа?

Устните на Бертрайс се извиха в широка усмивка:

— Разбира се — увери го тя.

Хвана Брайън за ръката и тръгна към вратата. Там обаче се обърна и подметна:

— Дикенс беше черен.

Майлс напъха ръце в джобовете и измърмори:

— Неблагодарна старица! Би трябвало да я уволня.

— Но няма да го направиш — отбеляза Оливия, прегърна съпруга си и го погледна в очите: — А сега е редно ти да получиш сватбения си подарък.

— Сватбен подарък за мен? — и очите му станаха дяволити като на сина им, когато е приятно развълнуван.

Оливия го поведе към входната врата. Там стоеше Арманд, достолепен с черното си сако и бели ръкавици.

Оливия и Майлс излязоха от къщата. Чарлз Фаулс стоеше в подножието на стълбите и се стараеше да укроти арабския кон, който зацвили, щом кафявите му очи съзряха Майлс.

Майлс се закова на място.

— Гданск?

— Трябваша ми няколко месеца да попадна на следите му — обясни Оливия, трогната дълбоко от чувствата, които видя върху лицето на съпруга си. — След продажбата миналия декември е сменял собствениците си три пъти. Явно само на теб позволява да го яздиш. Май ще е чудесен баща за кончетата на Перлагел, не смяташ ли?

Майлс притвори очи. Без никакво предупреждение я вдигна на ръце и я понесе към къщата. Заизкачва стълбите, а Оливия отметна глава и през смях се усъмни, че едва ли ще стигне читав до площадката.

Той дори не се беше задъхал, когато най-после я пусна да стъпи в спалнята му. Останаха прегърнати и загледани в отражението си в кристалното огледало: тя — във великолепната сватбена рокля, носена и от други жени от семейство Уорик, включително и от Бони, съпругата на граф Уорик; а той, Майлс Кембъл Уорик, нейният съпруг — в изумително синьо сако, общито с коприна, бяла жилетка и гълъбово сиви панталони. В бутоньерата имаше снежнобяла роза.

— Обичам те — произнесе той.

Оливия притвори очи и се отдаде на удоволствието за пръв път да чуе тези думи от него.

Пръстите му леко се плъзнаха по гърба ѝ и разкопчаха всички копченца, преди да свлече копринената рокля от раменете ѝ и да разголи гърдите ѝ, та да се вижда бледорозовата роза върху бялата плът.

Майлс леко прокара пръст по цветето, а очите му настойчиво продължаваха да се взират в нейните в огледалото.

— Споменава ли съм ти, че обожавам розите?

Тя леко кимна, а той придърпа роклята надолу към изящната ѝ талия, стройните бедра и накрая я остави да се свлече в краката ѝ. Сетивата ѝ жадно поемаха вълшебството, с които пръстите му даряваха тялото ѝ. Докосваше я навсякъде — по гърдите, бедрата, между тях, по онази чувствена точка, която сякаш гореше и с нетърпение очакваше той отново да я люби.

Майлс зарови лице в косите ѝ.

— Първия път — прошепна той, — когато те обладах, ти причиних болка. Беше девствена, а аз — прекалено огорчен и пиян, за да си дам сметка. И въпреки това ти ми прости. Спаси ми живота, а аз те възнаградих с болка. Ще прекарам остатъка от живота си в изкупление на тази вина.

Тя остана безмълвна, замаяна от щастие и любов.

Той успя някак да свали корсета ѝ, бельото, събу обувките и смъкна копринените чорапи от изящните ѝ крака. Положи я на леглото върху белите сатенени чаршафи, обсипани с листа от рози. Настани се

до нея, гол и възбуден и започна да я милва, гали, възбужда. Прокара език по зърната на гърдите ѝ, а от топлата влага, която усети, тя едва не извика. Потрепери от предчувствие за предстоящата наслада. Нежен повей на вятъра нахлу през отворения прозорец.

— Благодаря ти — промълви ненадейно той.

— За какво? — попита Оливия с усмивка.

— Защото ми повярва. Но преди всичко — защото ме обичаш.

Взе я в прегръдките си и силно я притисна, за да усети изцяло топлината ѝ. Страстта му пламна. Обърна я по гръб и разпиля косите ѝ по възглавницата като тъмен ореол сред розовите листенца. Проникна в очакващото го с нетърпение тяло бавно и екзалтирано.

— Благодаря ти за сина ми — обади се отново той. — Единственото, което може да ме направи по-щастлив, отколкото съм сега... — дочу го тя някъде от рая.

— Какво е то? — едва прошепна Оливия тя. — Каж ми, съпруже, и ще направя всичко по силите си да ти го дам.

Майлс я целуна нежно, отново проникна в нея, за да стигне докрай, и прошепна:

— Да ме дариш с дъщеря, която изцяло да прилича на теб.

Издание:

Автор: Катрин Сътклиф

Заглавие: Моя единствена обич

Преводач: Ивайла Божанова

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: Американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8078>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.